

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci jednal ve veřejném zasedání v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Konrádové a soudkyň JUDr. Michaely Burešové a Mgr. Jany Jelénkové o odvoláních **obžalované Mgr. Marty S.**, dříve S., rozené B., narozené xxx, **obžalovaného Ing. Jaroslava S.**, narozeného xxx, a **obžalovaného spolku DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s.** proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 14. března 2022, č. j. 9 T 123/2020-1698, a dne 9. května 2023 rozhodl

takto:

I. Z podnětu odvolání obžalovaných Mgr. Marty S. a Ing. Jaroslava S. **se** napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** ve výrocích o trestech učiněných ve vztahu k obžalovaným Mgr. Martě S. a Ing. Jaroslavu S. a za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu **se**

obžalovaná Mgr. Marta S., při nezměněném výroku o vině, jak je uveden v napadeném rozsudku,

nově odsuzuje

podle § 212 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody** ve výměře **2 (dva) roky a 6 (šest) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **4 (čtyři) roky**.

Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku se obžalované ukládá povinnost, aby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila.

Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se obžalované dále ukládá **peněžitý trest v počtu 200 (dvě stě) denních sazeb** v částce 200 Kč za jednu denní sazbu, tedy **celkem 40 000 Kč**.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalované dále ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu podnikatelské činnosti v oblasti poskytování sociálních a pobytových služeb spojených s ošetrovatelskou péčí v **trvání 5 (pět) let**.

Obžalovaný Ing. Jaroslav S., při nezměněném výroku o vině, jak je uveden v napadeném rozsudku, **se nově odsuzuje**

za skutek popsany pod bodem 2. podle § 214 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu **odnětí svobody** ve výměře **4 (čtyři) měsíce**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **15 (patnáct) měsíců**.

Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **peněžitý trest v počtu 150 (sto padesát) denních sazeb** v částce 500 Kč za jednu denní sazbu, tedy **celkem 75 000 Kč**.

Podle § 71 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí náhradní hodnoty**, a to **finančních prostředků ve výši 113 654 Kč**, které byly zajištěny jako náhradní hodnota na bankovním účtu číslo xxx.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku **se** současně **ruší** výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Olomouci ze dne 29. 10. 2019, č. j. 1 T 203/2019-121, který byl obžalovanému Ing. Jaroslavu S. doručen dne 13. 11. 2019 a který nabyl právní moci dne 22. 11. 2019, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Za skutek popsaný pod bodem 6. podle § 212 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 62 odst. 1 a § 63 odst. 1 trestního zákoníku k **trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 (dvě set padesát) hodin.**

Podle § 63 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá povinnost, aby v průběhu výkonu trestu obecně prospěšných prací podle svých sil uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **peněžitý trest v počtu 100 (sto) denních sazeb v částce 500 Kč za jednu denní sazbu, tedy celkem 50 000 Kč.**

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek **nezměněn.**

II. Podle § 256 trestního řádu **se odvolání obžalovaného spolku DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s. zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 14. března 2022, č. j. 9 T 123/2020-1698, byla obžalovaná Mgr. Marta S. uznána vinnou ze spáchání trestné činnosti tak, jak je popsána v bodech 1., 3., 5. a 6. skutkové věty výroku napadeného rozsudku, čímž se měla dopustit přečinů neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku (bod 1. a 3.), přečinu zpronevěry podle ustanovení § 206 odst. 1 trestního zákoníku (bod 5.) a přečinu dotačního podvodu podle ustanovení § 212 odst. 1 a 4 trestního zákoníku (bod 6.). Obžalovaný Ing. Jaroslav S. byl uznán vinným ze spáchání trestné činnosti tak, jak je popsána v bodech 2. a 6. skutkové věty napadeného rozsudku, čímž se měl dopustit přečinu podílnictví podle ustanovení § 214 odst. 1 písmene a), odstavce 2 písmene b) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 (bod 2.) a přečinu dotačního podvodu podle ustanovení § 212 odst. 1 a 4 trestního zákoníku (bod 6.). Obžalovaný spolek DOMOV U DVOU SLUNEČNIC byl uznán vinným skutkem tak, jak je popsán v bodu 4. skutkové věty napadeného rozsudku, čímž se měl dopustit přečinu neoprávněného podnikání podle ustanovení § 251 odst. 1 trestního zákoníku, za použití § 7 zák. č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Za toto jednání byl obžalované Mgr. Martě S. podle ustanovení § 212 odst. 4 trestního zákoníku za použití ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 2 roky a 6 měsíců. Podle ustanovení § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Podle ustanovení § 82 odst. 2 trestního zákoníku byla obžalované Mgr. Martě S. uložena povinnost, aby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobil poškozené Ludmile D. a poškozené České republice – Úřadu práce ČR. Podle ustanovení § 67 odst. 1 a § 68 trestního zákoníku za použití ustanovení § 53 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalované dále uložen peněžitý trest v počtu 365denních sazeb v částce 800 Kč, tedy celkem 292 000 Kč. Podle ustanovení § 73 odst. 1 a 2 trestního zákoníku byl obžalované dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu podnikatelské činnosti v oblasti poskytování sociálních a pobytových služeb spojených s ošetrovatelskou péčí v trvání 5 let. Obžalovanému Ing. Jaroslavu S. byl za skutek popsaný pod bodem 2 uložen podle ustanovení § 214 odst. 2 trestního zákoníku za použití ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku souhrnný trest odnětí svobody ve výměře

8 měsíců. Podle ustanovení § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle ustanovení § 71 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí náhradní hodnoty, a to finančních prostředků ve výši 113 654 Kč, které byly zajištěny jako náhradní hodnota na bankovním účtu číslo xxx. Podle ustanovení § 67 odst. 1 a § 68 trestního zákoníku za použití ustanovení § 53 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest v počtu 365denních sazeb v částce 500 Kč, tedy celkem 182 500 Kč. Podle ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl v rámci ukládání souhrnného trestu současně zrušen výrok o trestu, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud by vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, z trestního příkazu Okresního soudu v Olomouci ze dne 29. 10. 2019, číslo jednací 1 T 203/2019-121, který byl obžalovanému Ing. Jaroslavu S. doručen dne 13. 11. 2019 a který nabyl právní moci dne 22. 11. 2019. Za skutek popsany pod bodem 6 byl obžalovanému Ing. Jaroslavu S. podle ustanovení § 212 odst. 4 trestního zákoníku za použití ustanovení § 62 odst. 1 a § 63 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin. Podle ustanovení § 67 odst. 1 a § 68 trestního zákoníku za použití ustanovení § 53 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalované dále uložen peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb v částce 500 Kč, tedy celkem 50 000 Kč. Podle ustanovení § 63 odst. 2 trestního zákoníku byla obžalovanému uložena povinnost, aby v průběhu výkonu trestu obecně prospěšných prací uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil České republice – Úřadu práce ČR. Obžalovanému spolku DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s. byl podle ustanovení § 251 odst. 1 trestního zákoníku za použití ustanovení § 7 a § 15 písm. e) a § 20 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu podnikatelské činnosti v oblasti poskytování sociálních a pobytových služeb spojených s ošetrovatelskou péčí v trvání 10 let. Dále okresní soud podle ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu rozhodl, že je obžalovaná Mgr. Marta S. povinna zaplatit poškozené Ludmile D., narozené xxx, trvale bytem xxx, na náhradě škody částku 72 929 Kč. Dále rozhodl, že podle ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu jsou obžalovaní Mgr. Marta S. a Ing. Jaroslav S. povinni společně a nerozdílně zaplatit poškozené České republice – Úřadu práce ČR, IČO 72496991, se sídlem v Praze, Dobrovského 1278/25, na náhradě škody společně a nerozdílně částku ve výši 400 000 Kč.

2. Shora uvedený rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl včas napaden odvoláními všech tří obžalovaných. Obžalovaný Ing. Jaroslav S. podáním doručeným soudu dne 21. 6. 2022 odůvodnil své odvolání prostřednictvím svého obhájce tak, že odvolání podává do všech výroků o vině i trestů s tím, že především namítá, že soud prvního stupně zcela nesprávně a především nedostatečně zhodnotil provedené důkazy, když na základě takto nesprávného zhodnocení důkazů soud dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním o vině obžalovaného. Pokud se týče uznání viny z přečinu podílnictví, pak nelze než namítat, že soud ve svém odůvodnění sice obsáhle, ale zcela obecně zmiňuje subjektivní stránku přečinu podílnictví, nic méně z provedených důkazů je zcela zřejmé, že obžalovaný si nebyl vědom, že by se jeho manželka dopouštěla jakékoliv trestné činnosti, což je ovšem otázkou, zda se vůbec trestné činnosti dopustila. Obžalovaná provozovala dům pro seniory, kdy tak jak to bylo provozováno, nelze dovodit, že by se jednalo o nedovolenou podnikatelskou činnost. Obžalovaný je stále přesvědčený, že o žádné trestné jednání ze strany jeho manželky nešlo a provoz domu pro seniory byl zcela legální a v souladu s právními předpisy. To ostatně vyplývá i z jeho výpovědí, které jak soud prvního stupně ve svém odůvodnění uvádí, považuje za věrohodné. Jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí „Obžalovaný S. měl tendenci poskytovat informace v rámci subjektivního zabarvení tak, aby vyznívaly pro obžalované příznivě. V jeho výpovědích a vyjádřeních byl enormně zjevný tzv. „inženýrský výklad práva“ – obžalovaný na doslovném výkladu právních norem či zkresleným výkladem některých skutečností dovozoval, že se ničeho protiprávního nedopustil, neboť v každém izolovaném jednání přeci měl oporu v nějaké zákonné normě.“ Již z tohoto samotného je zcela zřejmé, že obžalovaný Ing. S. nevěděl o jakékoliv trestné činnosti jeho manželky, protože byl a stále je přesvědčený, že o trestnou činnost

nešlo. Pak tedy nelze vinit obžalovaného z přečinu podílnictví, kdy nebyl v žádném ohledu prokázán úmysl obžalovaného. V této souvislosti je třeba namítat, že údajná trestná činnost jeho manželky v souvislosti s neoprávněným podnikáním je poměrně složitá na výklad práva v oblasti poskytování těchto konkrétních služeb, kdy je zcela nepochybné, že tyto služby poskytuje řada subjektů stejně, jak to dělala obžalovaná Marta S., kdy se u těchto ostatních subjektů nejedná o žádnou trestnou činnost, popřípadě neoprávněné podnikání. V případě posuzování subjektivní stránky je tak zcela nezbytné, aby se pečlivě posuzovala povaha a složitost právního jednání, což je notoricky známé konstatování Nejvyššího soudu ČR v rámci jeho judikovaných rozhodnutí. Úmysl obžalovaného nelze ani dovozovat z toho, že v případě obžalované Marty S. se jedná o manželku obžalovaného a už vůbec ne tím, že dle soudu prvního stupně se jednalo o tzv. rodinný podnik. To je nutné kategoricky odmítnout, kdy o žádný rodinný podnik se nejednalo a skutečnost, že obžalovaná je manželkou obžalovaného, nelze bez dalšího považovat za prokázání úmyslu obžalovaného. V této souvislosti je nutné odkázat na judikaturu NS ČR, který opakovaně judikoval, že „vědomostní složku úmyslného zavinění však nelze dovozovat jen z toho, že mezi pachateli základního trestného činu a citovaného přečinu existuje příbuzenský vztah“. V neposlední řadě v souvislosti s tímto bodem napadeného rozhodnutí je nutné namítat, že soud prvního stupně se vůbec nezabýval nespornou skutečností, že ke smlouvě o výpůjčce nemovitosti, na základě které užíval spolek nemovitost ve vlastnictví obžalovaného, byl uzavřen ke dni 2. 8. 2016 dodatek, kterým obžalovaný jako vlastník nemovitosti umožnil rekonstrukci a technické zhodnocení předmětné nemovitosti s tím, že následně dojde k vypořádání. S touto zcela zásadní skutečností se soud prvního stupně vůbec nezabýval, ani tuto skutečnost nezohlednil v rámci hodnocení důkazů. Nakonec je nutné ještě namítat i závěry „znalce“ Ing. Zdeňka L., který se v rámci svého „znaleckého posudku“ vyjadřuje i k provedeným investicím na předmětné nemovitosti. Jednak je nutné namítat, že jeho závěry jsou zcela mylné ohledně technického zhodnocení, zaúčtování a povahy rekonstrukce a pak jsou jeho závěry také zcela mylné v oblasti samotného účetnictví. V této souvislosti obhajoba namítá, že Ing. Zdeněk L. není znalec, který by byl zapsán v seznamu znalců, přičemž vydává listiny nazvané jako znalecký posudek a pak takový „znalec“ není způsobilý, aby na základě jeho závěrů soud rozhodoval o vině či nevině obžalovaných. Jako již v minulosti, se tento „znalec“ objevuje u soudních jednání, v rámci prověřování majetkových trestných činů, především daňových a spojených s vedením účetnictví, avšak vždy jeho závěry byly nepřesné nebo zcela nesprávné. To se také projevilo na závěrech odvolacích soudů případně u dovolacího soudu. Je s podivem, že tohoto „znalce“ orgány činné v trestním řízení využívají k zpracování posudků, kdy jednak není znalcem a jednak v Olomouckém kraji jsou zcela erudovaní znalci v tomto oboru. Toto jednoznačně snižuje věrohodnost závěrů orgánů činných v trestním řízení a zakládá to pochybnosti o oprávněném a zákonném postupu z jejich strany. Pokud se týče závěru o vině u skutku pod bodem 6 napadeného rozsudku, pak obžalovaný namítá, že se soud zcela vůbec nevypořádal se skutečností, že předmětný výtah je v majetku oprávněné osoby paní Miloslavy R. Obžalovaná Marta S. opakovaně vyzývala rodinné příslušníky této paní, aby si výtah demontovali a odvezli z nemovitosti ve vlastnictví obžalovaného, což dosud neucínili. V souvislosti s tímto skutkem je rovněž nutné namítat, že soud prvního stupně hodnotil provedené důkazy zcela izolovaně a vytrženě z kontextu, kdy zcela nepřihlédl k výpovědím svědků, kteří svou výpověď potvrdzovali výpověď a tvrzení obžalovaného. I zde je zcela zřejmé, že soud prvního stupně v celém rozsahu nesprávně vyhodnotil provedené důkazy a na základě toho dospěl k nesprávným závěrům o vině obžalovaného. S ohledem na výše uvedené tedy obžalovaný navrhuje, aby Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci jako soud odvolací napadený rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 14. 3. 2022, č. j. 9 T 123/2020, v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Podáním ze dne 26. 5. 2022 odůvodnili všichni tři obžalovaní své odvolání prostřednictvím své obhájky dále tak, že obžalovaná Mgr. Marta S. i obžalovaný Ing. Jaroslav S. se necítí vinnými ze spáchání jakéhokoli trestného činu. Mgr. Marta S. nerozumí tomu, jak může být obviňována za

něco, za co po léta sklízela vděk a úctu od úřadů i mnoha desítek lidí, kterým ona a další asistenti sociální péče poskytovali ty nejnáročnější osobní služby, které pro ně stát, který ji za to trestně stíhá, nebyl, stále není a ještě dlouho, zdali někdy vůbec, bude schopen zajistit. Naše společnost se svou stárnoucí populací se po léta potýká s kritickým nedostatkem v celém spektru oblastí služeb pro seniory a další potřebné lidi. Senioři, mnohdy v nedůstojných životních podmínkách čekají v pořadníku, až se uvolní místo v některém z institucionálních zařízení sociální péče, na které čekají desítky žadatelů, aby o ně mohlo být poté, co prožili svůj produktivní život, během kterého odevzdali nemalou část vytvořených hodnot této společnosti, postaráno důstojným způsobem, pokud jim jejich rodina nechce či objektivně nemůže důstojné stáří zajistit. Stát si je dobře vědom své odpovědnosti za kapacitní nedostatečnost sociálního systému, uvědomuje si, že není v jeho silách reálně se postarat o všechny potřebné, kdy jen v r. 2020 sociální zařízení evidovaly 55.715 neuspokojených žádostí (12. 1. 2022: [Novinky.cz Domáci V domovech pro seniory chybí tisíce míst](#)). Jaké má vlastně takový potřebný člověk, velice často senior, možnosti zajistit si nezbytnou péči? Vezměme si modelový případ seniora, který již není schopný zajišťovat vlastními silami své životní potřeby či jen některé z nich. Jde o plnoprávného občana, který již nemá síly uvařit si jídlo, postarat se o intimní hygienu, obtížně se pohybujiícího nebo ležícího, který nemá nikoho, kdo by se o něj mohl v době, kdy to potřebuje (což je důležitý aspekt) postarat – tedy, kdo by mu uvařil a podal celodenní jídlo (ráno, v poledne a večer), odvedl jej několikrát denně v různých denních či nočních hodinách na toaletu, vykoupal jej, převlékl, vypral a vyžehlil mu znečištěné prádlo včetně ložního, umyl nádobí a uklidil mu obydlí, zajistil nezbytné nákupy, pomohl mu s vyřizováním běžné životní administrativy a pomohl mu v naplnění dalších, mnohdy individuálních požadavků subjektivně důležitých pro jeho život. Takový senior má dnes, viděno pohledem orgánů státní moci, v podstatě pouze možnost požádat o umístění do některého z registrovaných zařízení sociálních služeb, ale v tomto modelovém případě jde bohužel o jednoho z těch padesáti pěti tisíc potřebných, pro které se prostě místo v takových zařízeních nenašlo. Druhou možností pak je podání žádosti o příspěvek na péči a nasmlouvání asistenta či několika asistentů sociální péče, kteří se o seniora budou starat v jeho obydlí. Bohužel, výše příspěvku, ač není zanedbatelný, ani spolu s důchodem v dnešní době prostě nestačí na to, aby si senior zaplatil stálou přítomnost takového asistenta a zvládl si platit bydlení, stravu a hradit jiné nezbytné platby, přesto jde o významnou pomoc pro zkvalitnění života seniora. V praxi taková pomoc vypadá tak, že nejčastěji 2× denně na hodinu, dvě, do bydliště za takovým seniorem přijede jím nasmlouvaný asistent sociální péče a provede akutní úkony péče, nicméně, poté, co seniorovi připraví a podá jídlo a postará se o jeho osobní hygienu, opět odjíždí a senior zůstává doma sám se svými potřebami. Na straně jedné je tak kapacitně naprosto nedostatečná síť státem garantovaných institucí poskytujících sociální péči potřebným, na které se ale bohužel vedou pořadníky, na straně druhé pak mají potřební možnost čerpat příspěvek na služby asistentů sociální péče, kteří ale nemají zájem registrované instituce, a tak se jejich péče střetává s jejich potřebami zajistit kromě služeb pro nasmlouvaného klienta i péči o své vlastní potřeby a potřeby své rodiny. Když vymodelovaný případ shrnu, tak senior by rád získal umístění do některého z registrovaných zařízení sociální péče, ale nemá šanci, protože takových, jako je on, jsou další desetitisíce a míst je kritický nedostatek, proto si nasmlouvá asistenta sociální péče, který mu pomáhá, bohužel ale jeho pomoc není ani nemůže být komplexní tak, jak by senior objektivně potřeboval. Další možnost má senior v tom, že se domluví s dalšími seniory, že společně využijí každý svého příspěvku na péči k tomu, aby si své asistenty sociální péče sdíleli. Mají tak pokrytý větší časový úsek dne za situace, kdy asistent sociální péče je ochoten za danou částku (tedy součet příspěvků na péči) péči vykonávat. Pokud se seniorů sejde více a sejdou se na jednom místě, tak najednou vzniká systém, kdy za zcela přiměřenou „cenu“ je možné zajistit celkovou péči 24/7, tedy v průběhu celého dne, včetně víkendů, svátků, dovolených atd. To v situaci, kdy člověk pobírá příspěvek na péči ve výši 19 200 Kč měsíčně není individuálně reálné. Není zohledněno to, že činnost asistenta sociální péče je extrémně fyzicky a také psychicky náročná a asistent také potřebuje i čas na svůj soukromý a rodinný život a také na psychohygienu, neboť by tuto činnost nemohl dlouhodobě vykonávat. Z tohoto hlediska je dlouhodobě neudržitelná také

součinnost např. pouze dvou asistentů, neboť by tato součinnost neposkytovala dostatek prostoru pro odpočinek a nebyla schopná zároveň pokrýt výpadky v podobě nemoci či dovolené. Za částku 19 200 Kč měsíčně, která ani zdaleka nedosahuje průměrné mzdy v roce 2022, pak není možné požadovat, aby péče jednoho asistenta sociální péče byla v takové kvalitě a kvantitě, jako poživatel příspěvku na péči potřebuje. Za situace, kdy osoby blízké nejsou schopné (nebo nechtějí) se o seniora postarat je pak senior postaven téměř do bezvýhodné situace. Touto spoluprací více asistentů tak vznikne jakási „pseudoinstituce“ s volným rodinným režimem a péčí téměř srovnatelnou s registrovanými zařízeními sociální péče, navíc ale s prvky svobodně zvolené individualizace, kdy jsou „aktéři dohody“ oslovováni jmény či přezdívkami, kde mohou přijímat návštěvy v podstatě kdykoli, kde to sice není jejich bývalý domov, ale koneckonců, ten není ani v registrovaných zařízeních sociální péče, kde mají volný režim, jak je to jen možné a kde se jejich asistenti střídají tak, že se nestane, aby kdokoli z nich musel čekat, až někdo konečně přijde a odvede jej na toaletu. Je pravda, že v domku, kam se nastěhovali, schodiště neodpovídají zákonným normám pro zařízení sociální péče, nemají zpracované havarijní plány ani jiné nezbytnosti vyžadované zákony pro registrovaná zařízení, koneckonců, doma to také tak neměli, hlavní je, že nejsou ve své bezmoci sami, mají zajištěnou nepřetržitou individuální péči, která je „bohatější“ o individuální znalosti a schopnosti jejich jednotlivých asistentů, kteří se doplňují, mohou se vidět se svými blízkými kdykoli se jejich blízkým zachce je vidět a nic, co by bylo blíže jejich skutečným domovům, než tohle společenství, při zásadní nedostupnosti registrované služby, prostě neexistuje. „Aktéři dohody“ nepodléhají státní kontrole, kromě kontroly čerpání příspěvků na péči, která nikdy nic špatného nezjistila, kontroly v jejich zájmu vykonávají kromě lékařů nepřetržitě jejich rodiny a známí, kteří je navštěvují a kteří podmínky jejich života vnímají prismatem lásky, která je tím nejprísnejším kritériem hodnocení péče poskytované milovanému člověku odkázanému na péči, kterou nemohou či z jakéhokoli důvodu nechtějí poskytnout. Není podstatné, zda se na formě soužití dohodnou sami potřební či jejich blízcí případně přímo sami asistenti sociální péče. Tím podstatným je a vždy by mělo být pouze to, zda daný konkrétní modus v reálných ekonomicko-společenských podmínkách slouží životu a společenskému smíru či nikoli. Jestli tedy to, co by dle hodnocení úřadů a orgánů činných v trestním řízení mělo být ideálem, prostě není dostupné, a to nikoli v jednotlivých případech, ale prakticky systémově, a to, co dostupné je, je mnohdy jen „pomocnou berlíčkou“ pro člověka, který již ani o berlích chodit nemůže, pak se orgány činné v trestním řízení nemohou divit tomu, že Mgr. Marta S. nemůže lidsky pochopit, že má být potrestána za něco, co sice není tím nedostupným ideálem, ale co je kvalitativně výrazně hodnotnější, navíc pro stát i řádově levnější, nabídkou, než cokoli, co stát kromě nedostupného, navíc nesrovnatelně drahého, ideálu nabízí. Pokud jde o základní právní rámec odůvodnění podaného odvolání, tak se domnívají, že nalézací soud nezohlednil při svém rozhodování základní ústavně právní rámce jednání, které je Mgr. Martě S. kladeno za vinu. Těmito rámci je zejména čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který vymezuje nejdůležitější právní zásadu, podle níž každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. V mezích této zásady je třeba hodnotit, jak limitaci dovolenosti jednání Mgr. Marty S., tak, a to zejména, i limitaci svobody volby „aktérů dohody“ (dovolí si tak nazývat seniory a jejich rodinné příslušníky či opatrovníky, kterým byla asistenty, na základě jejich skutečně svobodné volby, poskytována péče v místě jimi zvoleného bydliště v xxx). Abychom mohli co nejlépe vyhodnotit, co vlastně ještě Mgr. Marta S. smí činit a co již nikoli a zejména proč, měli bychom se zamyslet nad tím, co k rámcům skutků, ve kterých je spatřováno naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu neoprávněné podnikání, říká stát, který Mgr. Martě S. ústy Úřadu práce, Krajské pobočky v Olomouci, odpověděl na položené dotazy. Protože odpovědi Úřadu práce, jakožto instituce kompetentní k vyplácení příspěvků na péči a kontrole jejich využití, považujeme za velice důležitou část obhajoby, a protože se domníváme, že soud tento obhajobou předložený důkaz trochu upozadil (a to i s vědomím povinnosti soudu stíhané skutky hodnotit i s ohledem na možná obcházení zákona), přepisujeme tyto položené otázky a odpovědi na ně doslovně. 1) Je nějakým právním aktem či interní metodikou či jinak upraveno, kolik smluv o poskytnutí pomoci

s příjemci sociální služby osobní asistence může mít uzavřen v témže okamžiku jeden asistent sociální péče a pokud ano, tak z čeho to vyplývá a jakým způsobem je to regulováno? Odpověď: Problematiku počtu uzavřených smluv o poskytování pomoci mezi asistentem sociální péče a příjemci dávky příspěvku na péči neupravuje žádný právní předpis ani vnitřní řídicí akt. Správní orgán v rámci sociálního šetření hodnotí, zda je klientovi poskytovaná péče, svým rozsahem a kvalitou odpovídající priznanému stupni závislosti. 2) Je nějakým právním aktem či interní metodikou či jinak upraveno, kolik smluv o poskytnutí pomoci s asistenty sociální péče může mít uzavřen v témže okamžiku jeden příjemce sociální služby osobní asistence a pokud ano, tak z čeho to vyplývá a jakým způsobem je to regulováno? Odpověď: Problematika uzavření několika smluv o poskytování pomoci mezi asistenty sociální péče a příjemcem příspěvku na péči není upravena žádným právním předpisem ani vnitřním řídicím aktem. Způsob nasmlouvání pomoci je zcela v kompetenci příjemce dávky příspěvku na péči. 3) V § 83 odst. 3 zákona o sociálních službách je obsažena právní norma, kterou jsou vymezeny bližší podmínky smlouvy o poskytování osobní asistence, kdy ze zákonné dikce vyplývá, že smlouvy musí obsahovat i údaj o místě a čase poskytování pomoci. Je nějakým právním aktem či interní metodikou či jinak upraveno, na jakém místě může či nesmí být služba osobní asistence poskytována a je nějak omezeno její poskytování v čase, případně to záleží na smluvním ujednání asistenta sociální péče a příjemce služby? Pokud ano, tak z čeho to vyplývá? Odpověď: Skutečnost, na jakém místě může či nesmí být poskytována pomoc asistentem sociální péče ani její poskytování v čase, není upravena žádným právním předpisem ani vnitřním řídicím aktem. Způsob nasmlouvání pomoci je zcela v kompetenci příjemce dávky příspěvku na péči a rozsah poskytované pomoci by měl odpovídat priznanému stupni závislosti, respektive rozsahu potřebné pomoci. 4) Je nějak právně či jinak upravena zřejmě zcela obvyklá reálná situace, kdy smluvně zavázaný asistent sociální péče nemůže výjimečně a krátkodobě (např. v době nemoci či v době účasti asistenta sociální péče u soudního jednání v jiné obci, atd.) službu jejímu příjemci poskytnout, ač ten ji nutně potřebuje? Odpověď: Postup, jakým způsobem bude řešena krátkodobá indispozice asistenta sociální péče, není upraven žádným právním předpisem ani vnitřním řídicím aktem. Způsob řešení takové situace je zcela v kompetenci příjemce dávky příspěvku na péči. Obvykle bývá součástí smlouvy o poskytování pomoci. 5) Jakým způsobem by Váš úřad měl správně reagovat na situaci, kdy by dva či více asistentů sociální služby poskytujících své služby příjemcům služby osobní asistence bydlícím na stejné adrese, si vzájemně příležitostně v péči v zájmu příjemců služby vypomohli (jde či nejde o porušení nějaké povinnosti a pokud ano, tak jaké a kým nebo jde o obecně prospěšnou aktivitu)? Odpověď: Správní orgán hodnotí, zda je klientovi poskytovaná péče, svým rozsahem a kvalitou odpovídající priznanému stupni závislosti. Způsob nasmlouvání potřebné pomoci je zcela v kompetenci příjemce příspěvku na péči. 6) Kdo (jaká veřejná funkce) určuje, komu a jakým způsobem (např. převodem na účet) bude příspěvek na péči vyplácen a je možné zasílat příspěvek na péči více příjemcům služby na stejný účet? Odpověď: Dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) se příspěvek na péči vyplácí poštovním poukazem nebo převodem na platební účet určený příjemcem příspěvku, popřípadě zvláštním příjemcem příspěvku. 7) Ač je odpověď na tento dotaz očekávatelná, přesto se chci zeptat, zda je možno z příspěvku na péči hradit náklady na bydlení či stravu příjemce služby? Odpověď: Ustanovení § 7 zákona o sociálních službách definuje, že prostřednictvím příspěvku na péči se stát podílí na zjištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci při zvládnutí základních životních potřeb osob, čímž je definován i jeho účel. Z výše uvedených odpovědí kompetentního správního orgánu je jasně patrné, že příjemce dávky na péči či jeho opatrovník, je jedinou kompetentní osobou rozhodovat o tom, kde a s kolika spolubydlícími bude bydlet, na jakém místě se rozhodne čerpat potřebnou péči, od kolika osobních asistentů, za jakých podmínek, jak a kam si nechá vyplácet státní příspěvek na péči, stejně jako je patrné, že stát, který může činit jen to, co mu zákon výslovně do agendy svěřuje, není jakkoli oprávněn do celého spektra výběru příjemce služby, zasahovat jinak, než kontrolovat, zda je poskytnutý příspěvek účelně užit (čl. 2 odst. 2 Listiny - státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to

způsobem, který zákon stanoví.). Analogicky pak, dle názoru obhajoby, je třeba se postavit k hodnocení práv a povinností smluvního asistenta sociální péče, protože žádný zákon ani interní norma neomezuje počet osob, kterým asistent službu poskytuje, stejně tak není nijak regulováno, zda asistent smí spolupracovat při péči o své smluvní partnery či smluvní partnery jiného asistenta s dalšími asistenty, není upraveno ani místo, na kterém služba může být poskytována ani nejsou jakkoli vymezeny faktické úkony asistenční služby. Zamysleme-li se nad postavením „aktérů dohody“, tak většinou šlo o svéprávné, avšak nemohoucí občany, z nichž každý má (až na výjimky, za které rozhoduje opatrovník) neomezené právo vybrat si formu asistenční pomoci podle svých potřeb. Žádný z „aktérů dohody“ nebyl k dohodě nijak nucen, naopak všichni se za uzavření dohody brali všemi silami, protože v danou dobu a na daném místě stát v sociální oblasti naprosto selhal a neexistovalo nic lepšího, co by bylo dostupné. V rámci dohody obětovali část svého soukromí, ale činili tak naprosto svobodně, vážně a s vědomím, že bez účasti na dohodě bude jejich život významně nekvalitnější. Této jejich volbě pak odpovídá lidskoprávní zásada obsažená v čl. 10 Listiny, podle níž každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno a každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a ve čl. 14 Listiny, podle něž je svoboda pohybu a pobytu zaručena. Rozvinu-li tuto volbu, tak, přeženu-li to pro potvrzení toho, že se zde bavíme o lidských bytostech ve složité životní situaci, pro „aktéra dohody“ je účast na dohodě výhrou, neboť nemusí někde ležet sám a čekat, až se za ním ráno zastaví jeho asistent a postará se o něj, aby po hodině čekal, až přijde jeho rodinný příslušník večer z práce, případně opakovaně asistent, aby se o něj opět postaral. Jiná situace by rozhodně byla tehdy, existovala-li by jasná možnost v reálném čase řešit své potřeby v rámci registrované instituce – tato možno je ale pouze hypotetická, založená na „oběhu uvolňování“ lůžkových kapacit. Na žebříčku potřeb takového člověka stojí potřeba zachování lidské důstojnosti výrazně výš, než potřeba mít na zdi chodby domku cedulku s požárním plánem či mít samostatný pokoj, prostě, není-li dostupný ideál, podporováno by mělo být vždy to, co se tomuto ideálu nejvíce blíží, a není vinou potřebných, že stát zná jen dvě formy sociální pomoci, ač takových forem existuje výrazně víc. Pokud by stát jen trošku chtěl, určitě by i takové formy sdílené pomoci šly zákonem upravit. Dnes pouze nejsou zákonem výslovně zakázány a stát se diví, že si život hledá přirozené cesty životu sloužící. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících (Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tuto zásadu pak je třeba vykládat v mezích čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, který na ústavněprávní úrovni zaručuje, že „při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.“. Není-li obecně dostatečná péče dostupná velkému spektru potřebných, nutně dochází k plošné deprivaci, na kterou život reaguje hledáním možností, jak potřebu péče zajistit co nejlépe v rámci daných možností. Je to stejné, jako když se staví nové sídliště. Postaví se domy, nastěhují se nájemníci a ti sami si vyšlapou v okolním terénu nejvhodnější stezky podle svých potřeb. Když stavitelé tyto stezky pokryjí chodníky, nestane se, že by lidé chodili mimo ně a vše kolem je pak krásně zelené. Pokud je nájemníkům staviteli nařizeno zbudováním chodníků nikoli podle vůle lidí, ale podle představ architekta, kudy mají chodit, většinou je pak sídliště stejně protkáno stezkami reagujícími na skutečné potřeby života. V případě napadeného rozsudku nejde o nic jiného než přesvědčit soud, že Mgr. Marta S. a s ní i Ing. Jaroslav S. (jehož role v dané věci, jak mu ji přisoudily orgány činné v trestním řízení, je pro obhajobu obtížně pochopitelná) a spolek DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s., jen prošlápli stezku tam, kde by měl být státem vybudován skutečně široký chodník. Dovolím si nabídnout odvolacímu soudu ještě jeden pohled na danou věc. Je to pohled založený na diskriminaci „aktérů dohody“ z důvodu věku

a zdravotního stavu. Nebyla to Mgr. Marta S., kdo si vybíral, o jaké lidi se bude starat. Byli to většinou „aktéři dohody“, kteří se sami brali o možnost čerpat péči v tomto méně formálním modelu péče, jemuž právě Mgr. Marta S. dala řád a vysokou lidskou úroveň. Určitě by nikdo nezpochybnil, pokud by aktéry dohody byli lidé závislí na péči, ale jinak schopní jasně komunikovat své názory a postoje, kteří by se sestěhovali a společně sdíleli určité zdroje. Koneckonců na stejném principu funguje i u zdravých lidí sdílené bydlení. V dané věci jde sice o svéprávné, většinou starší občany, jejichž spojujícím znakem je to, že jsou odkázaní na péči jiné osoby a jejich schopnost se brát za svá práva je s ohledem na jejich věk oslabena. Někteří více, jiní méně, ale potřeba péče, zdravotní stav a věk jsou jejich jednotícími znaky. Pokud si položíme otázku, proč u lidí schopných brát se za svá práva by bylo vše v pořádku, zatímco u lidí, jejichž práva hájí a uplatňuje většinou jim osoba blízká, nemůžeme vyloučit, že zde dochází k jejich zakázané diskriminaci založené na věku a zdravotním stavu. Podle čl. 14 Úmluvy, užívání práv a svobod přiznaných Úmluvou musí být zajištěno bez diskriminace založené na jakémkoli důvodu jako je (například) pohlaví, rasa, barva pleti, jazyk, náboženství, politické nebo jiné smýšlení, národnostní nebo sociální původ, příslušnost k národnostní menšině, majetek, rod nebo jiné postavení. Je možné si představit, že někdo má svobodnou potřebu a chce řešit svou závislost na péči druhé osoby umístěním do státem garantované instituce. Jiný pak může svobodně preferovat péči poskytovanou mu asistentem sociální péče a jiný si zase svobodně vybere společnou péči v modelu, za který je Mgr. Marta S. stíhána. Je to jedinečný a originální soubor fyzických, psychických a sociálních faktorů, které individuálně formují každého jednoho člověka, jeho potřeby a preference. Není ale důvod, proč někomu bránit zvolit si a čerpat společnou péči tak, jak si ji zvolili „aktéři dohody“. Na několika místech odůvodnění napadeného rozsudku soud argumentuje, že kroky orgánů veřejné moci tyto orgány činily v zájmu „aktérů dohody“, když jim vnucovali svou ochranu, o kterou se jich ale skutečně nikdo neprosil. Kdo zná zájem daného člověka lépe než on sám či než jeho blízcí? Není tento člověk takovou vnučenou péčí nakonec skutečně diskriminován? Stojí snad zájem státu, aby si mohl vybrat jen ze dvou státem garantovaných forem pomoci nad jeho zájmem vybrat si formu jinou, která mu lépe vyhovuje a je mu dostupná? Není jeho svoboda volby jeho nejvyšší hodnotou, stojící i nad zájmy státu potrestat Mgr. Martu S.? S ohledem na lhůtu, kterou soud omezil čas na přípravu odvolání v této věci, kde spis čítá více než dva tisíce stran a rozsudek je zpracován na sto dvacet stranách, není možné v daném čase zpracovat komplexní rozbor argumentů obhajoby, proto je v této první fázi odůvodnění podaného odvolání argumentace zaměřena více z pohledu práv „aktérů dohody“ a méně z pohledu právní ochrany práv Mgr. Marty S. Tato část je podána za účelem splnění pětidenní lhůty dané soudem, kdy odvolání bude doplněno o další, neméně podstatnou, argumentaci. Součástí pokračování odůvodnění odvolání bude setřídění důkazů, které lze rozdělit do dvou základních skupin, kdy jedna skupina hovoří výrazně ve prospěch obviněných o skutečné kvalitě „aktérům dohody“ asistenty poskytované péče, jejich spokojenosti s péčí a domácím prostředím a druhá výrazně v jejich neprospěch. Tyto důkazy budou setříděny do těchto dvou skupin, kdy v rozsudku nejsou důkazy setříděny dle podobnosti, ale kopírují časovou osu jejich provádění. S výraznými rozporů mezi dvěma základními skupinami důkazů se nalézací soud nevypořádal řádně a výraznou měrou, tedy kromě rozborů obecné a specifické věrohodnosti Mgr. Marty S. a jejich rodinných příslušníků, věrohodnost svědků neřešil v čemž shledáváme vážný nedostatek v činnosti soudu. Kromě toho se také zaměřím na rozbor jednotlivých znaků skutkových podstat stíhaných trestných činů a na dle mne nesprávnou subsumpci skutkových znaků pod znaky stíhaných trestných činů. Závěrečným návrhem obviněných je již v této fázi návrh na vyhlášení zprošťujícího rozsudku nad všemi obviněnými, neboť jednání, které je společensky prospěšné, by trestným činem být nemělo, a již samotný ústavní rámec shrnutý v této části je dle jejich názoru pro vyhlášení zprošťujícího rozsudku dostačující.

4. Podáním doručeným soudu dne 13. 9. 2022 odůvodnili obžalovaní prostřednictvím své obhájkyně své odvolání dále tak, že obžalovaní podali odvolání proti všem výrokům rozsudku Okresního soudu v Olomouci, sp. zn. 9 T 123/2020, kterým byli uznáni vinnými ze spáchání trestných činů:

Mgr. Marta S. z trestného činu neoprávněné podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku, neoprávněné podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku zpronevěra podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku a dotační podvod podle § 212 odst. 1, 4 trestního zákoníku, Ing. Jaroslav S. z trestného činu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 a dotační podvod podle § 212 odst. 1, 4 trestního zákoníku, DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s. z trestného činu neoprávněné podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku, kterých se měli dopustit skutky, jak jsou popsány v první části odůvodnění odvolání všech obžalovaných. V první části odůvodnění odvolání obžalovaní argumentují v ústavněprávní rovině absencí společenské škodlivosti většiny údajných trestných činů obžalovaných, v důsledku objektivní nemožnosti uspokojení životně důležitých potřeb osob, kterým byly v modelu, ve kterém orgány činné v trestním řízení spatřují naplnění objektivní stránky stíhaného trestného činu neoprávněné podnikání a na něj akcesoricky navázaných trestných činů podílnictví a dotační podvod, poskytovány sdílené a kooperativní služby asistentů sociální péče, prostřednictvím státem garantované pobytové formy sociální služby. Zjednodušeně lze tuto první část odůvodnění odvolání charakterizovat jako institucionalizovanou nedostačivost státu uspokojovat objektivní a životně důležité potřeby velkého množství lidí závislých na péči třetí osoby v rámci zákonem nabídnutých alternativ péče, kdy v důsledku absence nabídky a pod tíhou životní sociálně-zdravotní nezbytnosti, si život sám našel vhodný substitut, na který však naše politická reprezentace zatím nedokázala zareagovat ani nabídkou jiných alternativ ani odpovídající právní úpravou, která bude muset de lege ferenda stejně následovat. Dne 28. 7. 2022 pak vyšel na dané téma článek, který plně danou argumentaci obžalovaných potvrzuje. Odkaz na článek: [Milion Čechů pečuje o blízké. Stát by se bez nich zhroutil, ale nepomáhá jim – Seznam Zprávy \(seznamzpravy.cz\)](#) Článek obžalovaní navrhuje k důkazu. V druhé části odůvodnění odvolání se obžalovaní zaměří na rozbor aplikovaných trestněprávních norem a konkrétních znaků stíhaných trestných činů a průběh trestního procesu. Trestným činem je v českém trestním právu společensky škodlivý protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Trestný čin neoprávněné podnikání v dané věci má spočívat v tom, že Mgr. Marta S. měla organizovat chod a činnost spolku DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s. (dále jen „spolek“), tento bez zákonem předpokládané registrace k sociálním službám řídila v oblasti personální, provozní a finanční, přičemž za úplatu poskytovala sociální služby svým rozsahem odpovídající domovu pro seniory a pro zdravotně postižené, tuto činnost vykonávala soustavně, samostatně a po delší dobu, přičemž v postavení statutárního orgánu spolku neoprávněně vytvářela zisk jako trvalý zdroj svých příjmů. Nejprve se obžalovaní zaměří na vyvrácení nepodloženého a zvláštěně vymezeného konstruktů spočívajícího v tom, že Mgr. Marta S. založila spolek (ke spekulaci, že tak učinila v úmyslu vyhnout se daňovému systému a investicím do legálního provozování zařízení sociální péče a jakékoli kontrole ze strany státu, se vyjádříme dále) a tento řídila v oblasti personální, provozní a finanční, přičemž za úplatu poskytovala sociální služby svým rozsahem odpovídající domovu pro seniory a pro zdravotně postižené, tuto činnost vykonávala soustavně, samostatně a po delší dobu. Dle názoru obžalovaných zde soud zaměňuje a prolíná činnosti realizované spolkem a činnosti realizované Mgr. Martou S. v postavení asistenta sociální péče. I kdybychom, nyní spíš v bytostném zájmu spolku, připustili hypotézu, že spolek vůlí své předsedkyně Mgr. Marty S. vytvořil podmínky pro koncentraci „aktérů dohody“ a jejich asistentů sociální péče na jednom místě (uzavření podnájemních smluv) a souběžně Mgr. Marta S. na tomto místě těmto osobám poskytovala asistenční služby, je nesprávné hovořit o tom, že spolek prostřednictvím své předsedkyně poskytoval pobytové sociální služby. Aby mohla být vykonávána jakákoli činnost, musí být v první řadě určen někdo, kdo takovou činnost vykonává. Co se týká spolku, tak ten nemá a ani nikdy neměl jakéhokoli zaměstnance ani dobrovolníky, kteří by pro něj vykonávali závislou činnost či jakoukoli jinou činnost pro třetí osoby. Jediným, kdo za spolek vykonával nějakou činnost, byla Mgr. Marta S. Kooperující asistenti sociální péče se spolkem neměli absolutně žádnou právní ani faktickou spojitost. Mgr. Marta S. pak za spolek pouze uzavírala podnájemní smlouvy s „aktéry dohody“, kteří měli zájem na sdíleném bydlení v nemovitosti spolku s tím, že v nemovitosti

spolku, kde si podnájem sjednali či kde jim ho sjednali v jejich bytostním zájmu jejich rodinní příslušníci, pro ně budou jimi nasmlouvaní asistenti sociální péče (byť někteří doporučení Mgr. Martou S.) a rodinní příslušníci, pro ně poskytovat životně důležité služby, které nebyli schopni v daném místě a čase uspokojit jiným způsobem. To byla fakticky jediná činnost spolku a tvrzení, že spolek jednáním Mgr. Marty S. poskytoval jakoukoli jinou službu komukoli, je prostě nesprávné. V důsledku výše uvedené logické rozporuplnosti konstrukce skutků, za které je Mgr. Marta S. trestně stíhána, obžalovaní namítají, že vymezené skutky kvalifikované jako trestný čin neoprávněné podnikání, se prostě nikdy takto nestaly. Na stranu druhou, Mgr. Marta S. skutečně poskytovala služby asistenta sociální péče svým klientům bydlícím v nemovitosti spolku, ale nikoli jakkoli kryta pod subjektivitou spolku – to by ani nebylo ex lege možné ani to z jakéhokoli důkazu nevyplývalo, ale jako fyzická nepodnikající osoba (služby asistenta sociální péče nejsou podnikáním) vstoupivší pod vlastní subjektivitou do smluvního vztahu s konkrétní osobou závislou na péči, kooperující s dalšími asistenty sociální péče, kteří do kooperujícího vztahu taktéž vstupovali výlučně pod vlastní subjektivitou. Jakákoli činnost spolku se od okamžiku jeho vzniku omezovala jen na správu vlastního majetku, nic víc, naopak činnost Mgr. Marty S. pak spočívala v péči o osoby závislé na péči jiného a žádnou normou nezakázané koordinaci společné činnosti i jiných asistentů sociální péče, ovšem takové činnosti vykonávala nikoli v postavení předsedkyně spolku. Pokud by Mgr. Marta S. vykonávala při výkonu funkce spolku např. práci zahradnice a nijak do péče o „aktéry dohody“ nezasahovala, určitě by nikdo netvrdil, že spolek poskytuje jakékoli osobní služby komukoli. Tímto příměrem obžalovaní poukazují na rozpory v logice vymezení předmětných skutků zakládající porušení jejich práva na spravedlivý proces. Spolek je tak zjevně stíhán pro trestný čin neoprávněné podnikání za pouhé vytvoření určitých podmínek pro sdílenou asistenční péči o „aktéry dohody“ (jinak naprosto legální činnosti) a za činnost své předsedkyně, jako asistentky sociální péče fyzické osoby, upravenou zákonem o sociálních službách, která s vlastní činností spolku ve svém výkonu nijak nesouvisí. Uzavřel-li soud, že Mgr. Marta S. a spolek poskytovali sociální službu „domovy pro seniory“ (není zřejmé, zda je myšleno jediným jednáním Mgr. Marty S. či ve formě právně ve věci nekvalifikovaného spolupachatelství Mgr. Marty S. a jiných asistentů sociální péče), nijak se již nevypořádal se souběžně existujícími smluvními vztahy mezi „aktéry dohody“ a jimi nasmlouvanými asistenty sociální péče. Jinými slovy, je-li Mgr. Marta S. stíhána pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněné podnikání, orgány činnými v trestním řízení je zcela opomenuto hodnocení role ostatních asistentů sociální péče a jejich postavení ve vztahu k trestní odpovědnosti Mgr. Marty S. Sociální služba „domovy pro seniory“ je vymezena právní normou obsaženou v ust. § 49 zákona o sociálních službách, kde je specifikována následovně: „Domovy pro seniory 1) V domovech pro seniory se poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost zejména z důvodu věku, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. 2) Služba podle odstavce 1 obsahuje tyto základní činnosti: a) poskytnutí ubytování, b) poskytnutí stravy, c) pomoc při zvládnutí běžných úkonů péče o vlastní osobu, d) pomoc při osobní hygieně nebo poskytnutí podmínek pro osobní hygienu, e) zprostředkování kontaktu se společenským prostředím, f) sociálně terapeutické činnosti, g) aktivizační činnosti, h) pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí.“. Jestli někdo dle zjištění soudu poskytoval pobytovou sociální službu domov pro seniory, musel reálně vykonávat činnosti uvedené výše, aby vůbec mohla být naplněna skutková podstata takové služby. V dané věci lze skutečně vyložit, že takové činnosti mohla vykonávat Mgr. Marta S., ale postačilo by málo a takový konstrukt by možný nebyl. Paradox situace je zřejmý na hypotetickém modelu, kdy by došlo v dané věci k uzavření nájemních smluv „aktérů dohody“ v postavení nájemců přímo s vlastníkem nemovitostí, např. obchodní korporací zabývající se podnikatelsky pronájmy nemovitostí k bydlení zákazníků, který by byl ve vztahu k Mgr. Martě S. či „aktérům dohody“ naprosto cizí osobou. Byl by to vlastník nemovitostí, koho by soud stíhal spolu s Mgr. Martou S. pro neoprávněné podnikání? Byli by to asistenti sociální péče nebo Mgr. Marta S., kteří by v takovém případě s bydlením svých klientů neměli jakoukoli spojitost? Dle názoru obžalovaných by v takovém případě nemohlo jít o jakýkoli trestný čin a vše by bylo po právu.

Koneckonců, nesprávnost hodnocení této situace soudem je zvláště zvýrazněná za okolností, kdy poté, co Mgr. Marta S. fakticky ukončila poskytování asistenční péče na základě jí uloženého předběžného opatření ve formě zákazu poskytování sociálních služeb (mezi které patří i výkon služby asistenta sociální péče) a budovu si pronajala pod vlastní subjektivitou Obec xxx, a ta ji naprosto analogicky podnajíkala „aktérům dohody“, kterým zde jejich asistenti poskytovali analogické služby, že naprosto správně nebylo orgány činnými v trestním řízení hodnoceno zapojení jednotlivých zastupitelů formou hlasování pro uzavření nájemní a podnájemních smluv, jako nějaká forma účastenství na neexistující neregistrované pobytové sociální péči. Tím, co tedy zřejmě vytváří most mezi povoleným, navíc občanskou společností vysoce ceněným a trestným jednáním, je shodná subjektivita Mgr. Marty S. jako asistentky sociální péče a předsedkyně spolku a z ní dovozovaný shodný záměr. To však dle názoru obžalovaných nemůže v demokratické společnosti být tím, co rozděluje jinak společensky a lidsky prospěšné jednání na povolené a trestné! Stát by tak jednou jen přihlížel ke všeobecné spokojenosti fungujícímu modelu a podruhé naprosto shodný model hnal k trestní odpovědnosti pouze na základě určité osobní propojenosti. Dalším sporným znakem skutku, za který je Mgr. Marta S. stíhána, je popis jejích údajných řídicích aktivit spolku „...tento řídila v oblasti personální, provozní a finanční...“. Obecně to snad může být chápáno jako určitý popis oblastí odpovědnosti statutárních orgánů spolku, ale v relevantním trestněprávním vymezení skutků je nepochybně myšleno řízení výkonu konkrétních činností spolku směřujících k údajnému poskytování sociální služby domov pro seniory Mgr. Martou S. Zde se dle názoru obžalovaných soud již pustil na pole spekulací, neboť zcela rezignoval na odlišení subjektivity spolku a Mgr. Marty S. a ostatních asistentů sociální péče. Soud zjevně shledává za původce všeho nezákonného spolek, za který se Mgr. Marta S. skrývá („...v postavení jediné předsedkyně spolku... ... poskytovala sociální služby v rozsahu odpovídajícím domovu pro seniory ...“ - popis skutků Mgr. Marty S., „... jednáním obžalované Mgr. Marty S...., ...jež jednala v rámci činnosti spolku..., ...za úplatu poskytovala sociální služby v rozsahu odpovídajícímu domovu pro seniory...“ – popis skutku spolku). To je však ničím nepodložený spekulativní konstrukt soudu. Mgr. Marta S. služby asistenta sociální péče rozhodně nikomu neposkytovala „...v postavení jediné předsedkyně spolku...“ ani tyto neposkytovala při „jednání v rámci činnosti spolku“. Mgr. Marta S. nikdy nikomu neslibovala, že se o něj postará spolek, jako předsedkyně spolku nezaměstnala jakoukoli osobu, která by byt' v neformální gesci měla péči o kohokoli. Ano, jako předsedkyně jakéhokoli jiného spolku měla ex lege v gesci personální záležitosti spolku, ale spolek neměl jediného zaměstnance, v gesci měla ex lege provozní záležitosti, ale spolek vykonával jediné správu vlastního majetku a v gesci měla ex lege i finanční záležitosti, ale jediným příjmem spolku byly platby nájemného, což samo o sobě není ničím právně závadným. Kdo jiný by tyto nejjobecněji vymezené kompetence měl v právnické osobě mít než její statutární orgán? Mgr. Marta S. poskytovala sociální službu asistenta sociální péče vždy a výhradně vlastním jménem a na svou odpovědnost. Při této činnosti sama ani prostřednictvím jakékoli třetí osoby nikdy nikoho ani formálně ani neformálně nezaměstnávala. Tato jí poskytovaná péče byla opakovaně v gesci Úřadu práce kontrolována státem a vše bylo vždy shledáno souladným se zákonem. V průběhu hlavního líčení v dané věci nevyplýval jediný důkaz ani okolnost, ze které by soud mohl dovozovat, (i) že spolek má byt' jednoho jediného klienta, (ii) že spolek vyvíjí či vyvíjel pro jakoukoli třetí osobu jakoukoli činnost s výjimkou činností souvisejících se správou spolku pronajatého majetku, natož aby pak spolek vykonával samostatně, na vlastní účet a odpovědnost za účelem dosahování zisku jakoukoli činnost, k níž by nebyl oprávněn, (iii) že kromě příjmů z podnájmu (jinak v naprosto obvyklé výši) spolek získal od kohokoli jakékoli finanční či nefinanční plnění či se takové plnění získat pokoušel! Aby mohla být právnickou osobou, kterou spolky jsou, vykonávána jakákoli činnost, musí být v první řadě označen někdo, ať již osoba fyzická či jiná osoba právnická, kdo za spolek takovou činnost vykonává, a kromě toho musí být prokázán vztah takové osoby ke spolku. Komplexní péče až o čtrnáct klientů spolku zcela odkázaných na sociální a zdravotní služby asistentů sociální péče, je hodně pracovně náročná činnost, kterou někdo musí prakticky vykonávat. Opět zde absentuje jakýkoli důkaz prokazující existenci jakékoli osoby v jakémkoli vztahu se

spolkem, která by pro spolek vyvíjela jakoukoli činnost – úkony komplexní péče o (neexistujícího) klienta spolku? Naopak, z výsledku dokazování v rámci hlavního líčení je bez pochyby prokázáno, že služby spočívající v pomoci při zvládnání běžných úkonů péče o vlastní osobu, pomoci při osobní hygieně nebo poskytnutí podmínek pro osobní hygienu, zajištění stravy a podání stravy, poskytnutí ubytování, pomoci při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí, nácviku dovedností pro zvládnání péče o vlastní osobu a soběstačnosti, pro osoby, které si od spolku podnaly prostory ke svému bydlení, těmto osobám poskytovali asistenti sociální péče, tedy osoby, které měly svým vlastním jménem s osobami bydlícími v podnajatých prostorách, uzavřeny řádné smlouvy o poskytování asistenční péče. Tyto smlouvy je pak zavazují, aby pod vlastní subjektivitou (jednající vlastním jménem a na svou vlastní odpovědnost) poskytovali svým klientům (což nejsou klienti spolku), sjednanou péči. Soud konstatuje, např. bod 215 odůvodnění napadeného rozsudku, že Mgr. Marta S. „...z řad svých asistentů volila osoby, kterým v určitou etapu fungování projektu více důvěřovala – tyto osoby měly svěřeny významnější role oproti „řadovým“ asistentkám...“. Je bezpochyby prokázáno, že všechny takové asistenční smlouvy jsou evidovány příslušným Úřadem práce, jejich plnění podléhá státní kontrole a ve vztahu k žádné z nich nebyly ze strany Úřadu práce ani jiného státního orgánu činěny jakékoli výhrady, všechny smlouvy byly zcela bez omezení platné a práva z nich byla oboustranně realizována ke spokojenosti jak poskytovatele, tak příjemce péče a byla opakovaně podrobována státní kontrole. Odměnu za poskytovanou péči navíc přijímali v plné výši, v poměru ve smlouvě o péči s „aktérem dohody“ vymezeném či kooperujícími asistenty se souhlasem „aktérů dohody“ spravedlivě dohodnutém, jednotliví asistenti sociální péče, nikoli spolek nebo Mgr. Marta S., a to bez ohledu na skutečnost, na jaké účty byly tyto dávky převáděny státem či „aktéry dohody“. Jen těžko si lze představit, že by jednotliví asistenti sociální péče rezignovali na příjem ve výši nasmlouvané odměny za skutečně poskytované služby. Z mnoha výsledků vyplynulo, že tyto osoby byly mnohdy v tíživé sociální situaci, měly exekuce, neměly zřízené účty atd., je logické, že to, na co měly nárok, důsledně požadovali a taktéž přijímali. I v rámci provedených výsledků svědků je bez nejmenší pochybnosti patrné, že aktéři dohody i asistenti sociální péče poskytující své služby „aktérům dohody“, zdravotní personál, atd., pojmům „spolek“, „Domov u dvou slunečnic“, přikládají nejrůznější významy (název budovy, něco jako „Vila Ladislav“, vlastník objektu, atd.) bez jakékoli hodnověrné znalosti statutu spolku, prostě jde o verbálně ve výsleších vyjadřovaný naprostý významový chaos vyvolaný většinou nízkým právním povědomím těchto osob. Z provedených výpovědí pak nelze učinit jakýkoli relevantní závěr, že by spolek vykonával cokoli jiného než správu vlastního majetku. V tomto ohledu soud provedené důkazy nesprávně a k tíži obžalovaných hodnotil. Dovojuje-li soud, že ve spolku byla nastavena jakási „organizační rozhodovací hierarchie“, tak je logické, že jakékoli společně kooperující osoby musí mít nastavenou určitou hierarchii operativy, bez ní by šlo o čistou anarchii. Z čeho však soud dovozuje, že šlo o interní vertikální hierarchii spolku? V takovém závěru obžalování opět spatřuji nesprávně a v neprospěch obžalovaných provedené hodnocení důkazů soudem. Jak obžalování již v první části odůvodnění podané odvolání uvedli, model péče asistentů sociální péče o „aktéry dohody“ zahrnující určité prvky sdílené péče, zahrnoval společnou péči více asistentů o více klientů, což není právem jakkoli regulováno. Z výpovědí mnoha svědků vyplynulo, že si asistenti sociální péče v péči o své klienty vypomáhali, je tak zjevné, že existovala-li při péči o „aktéry dohody“ nějaká hierarchie, šlo o hierarchii ve smyslu uznání spontánní autority, v mnoha případech výrazně vzdělanější a zkušenější Mgr. Marty S. nad jednotlivými asistenty sociálních služeb, kteří při výkonu své činnosti čerpali z její znalosti a zkušenosti využívané výlučně v zájmu zkvalitňování poskytované péče jednotlivými asistenty sociální péče. Jediné, v čem měla Mgr. Marta S. nad jinými asistenty sociální péče právně souladně „vyšší kompetenci“, bylo její postavení předsedkyně spolku umožňující jí nezávisle na jiných asistentech sociální péče rozhodovat o uzavření konkrétního podnajíemního vztahu a tím ovlivnit, kteří asistenti do modelu vstoupí či nikoli. Nešlo však o jakoukoli formální nadřazenost Mgr. Marty S. v postavení předsedkyně spolku nad kýmkoli jiným, ani o jakoukoli její kompetenci ukončit smluvní vztah mezi konkrétním asistentem sociální péče a jeho klientem či klienty, ale jen a jedině o možnost, navíc neuplatňovanou, podle zákona a smlouvy

vstoupit do smluvního vztahu nájemce-podnájemce či již existující smluvní vztah nájemce-podnájemce ukončit, nic víc. Organizovala-li Mgr. Marta S. „nábor“ nových asistentů a připravovala-li asistenční smlouvy, opět to vypovídá pouze o tom, že smluvní vztahy vznikaly zásadně mezi těmito asistenty a jejich klienty. Z žádného důkazu nevyplývalo, že by tuto činnost Mgr. Marta S. realizovala za úplatu! Noví asistenti ale vstupovali do fungujícího modelu sdílené péče a pro celek by bylo obtížné fungovat bez pravidel, která se postupně formovala po celou dobu fungování. Stejně tak to nebyla Mgr. Marta S., kdo rozhodoval o příjmech těchto asistentů, příjmy jednotlivých asistentů se neodvíjely od vůle Mgr. Marty S., ale byly výsledkem dohody mezi „aktéry dohody“ a asistenty, odrážející účast jednotlivých asistentů na péči. V mnoha výpovědích zaznělo, že si asistenti, kromě toho, co sami dostali od svého klienta, brali individuálně peníze z balíku, který se formoval na základě dohody jich všech, a to na základě titulu, kterým nepochybně byla míra asistentem poskytované osobní péče – jinak by to ani prakticky nemohlo fungovat, neboť lidská závist a pocit nespravedlnosti by fungující model zničily! V každé společenské skupině se v průběhu času vytvoří určité vertikální i horizontální vazby mezi jejími členy, a to i když neexistuje formální hierarchie. Bez společenské hierarchie i v malých sociálních skupinách by šlo o anarchii, je tedy logické, že se v průběhu času určitá hierarchie vytvořila a taktéž je logické, že v jejím rámci vysokoškolsky vzdělaná a odborně erudovaná Mgr. Marta S., zaujala určující koordinační pozici, z níž však pro ni nevyplývají jakékoli formální kompetence vůči jiným asistentům sociální péče či „aktérům dohody“, a to bez ohledu, co si o tom jednotliví asistenti sociální péče mohli myslet. Vše v tomto modelu probíhalo na bázi dobrovolnosti! „Aktéři dohody“ se dobrovolně sestěhovali, aby své deprivované potřeby péče, které nebyli schopni uspokojit v rámci svých rodin či za využití služeb institucí registrovaných státem, uspokojili pro ně nejvhodnějším a zároveň dostupným způsobem. Jednotliví asistenti sociální péče, které si „aktéři dohody“ volili také zcela dobrovolně, se taktéž k péči o „aktéry dohody“ zavazovali dobrovolně a určitě byli rádi za možnost získávat prostředky na svou obživu poskytováním asistenčních služeb, a proto se dobrovolně rozhodli vstoupit do existujícího modelu dělby práce a nepochybně byli i vděční za možnost participovat na zkušenostech Mgr. Marty S., ale i dalších zkušenějších asistentů. Určitě to nebyla vertikální podřízenost Mgr. Marty S., díky které se, jak někteří vypověděli, báli o takto získanou práci, ale jejich obavy, že by nebyli schopni bez pomoci Mgr. Marty S. a jiných sdílených asistentů pro svou nezkušenost či určité sociální či odborné handicapy služby dále poskytovat. Ano, mohli se bát, že přijdou o klienta, protože ten byl osobně či prostřednictvím své rodiny velice spokojený s možností čerpat služby v daném místě, ale nebyla síla (Mgr. Marta S.), která by jim v poskytování asistenční péče mohla jakkoli zabránit. V každém okamžiku mohl kterýkoli asistent sociální péče říct, že se na daném modelu nebude podílet, bohužel pro něj by ale v takovém případě zřejmě přišel o svého klienta či klienty, protože ti byli s fungováním daného modelu spokojeni a v dané situaci a době jej považovali za to pro ně z dostupného nejlepší. Právě všeobecná spokojenost „aktérů dohody“ a jejich rodinných příslušníků byla tím, co model drželo pohromadě – nikoli Mgr. Marta S., která by zůstala osamocena, kdyby model nefungoval k naprosté spokojenosti všech včetně zapojených asistentů sociální péče. Závěry soudu o řídicí roli Mgr. Marty S. nepostrádají logiku, rozhodně si jednotliví asistenti nebyli mentálně a odborně rovni a Mgr. Marty S. je možno bez zaváhání označit za řídicího ducha tohoto modelu, to však nic nevypovídá o tom, že celkový model fakticky sestával z více dílčích, svou podstatou nezávislých vztahů, které se jako relativně samostatně dobrovolně spojily v zájmu „aktérů dohody“ do tohoto funkčního modelu, který rozhodně nebyl dokonalý, což obžalovaní ani nikdy netvrdili, ale byl tím nejlepším možným z dostupného. Konstatuje-li soud, že jednotlivé dílčí smluvní vztahy mezi konkrétními asistenty a jejich klienty a jejich spojení do funkčního modelu je účelovým konstruktem směřujícím k obcházení zákona za účelem vyhnutí se veřejnoprávní regulaci, přičemž dle soudu jde o účelový konstrukt výlučně Mgr. Marty S., jako by ostatní asistenti ani neexistovali, měl by také zhodnotit, co vlastně mohli jednotliví „aktéři dohody“ v situaci svých jinak neuspokojitelných životně důležitých potřeb dělat? Určitě by bylo namístě i tyto formy, mimochodem značně ve společnosti rozšířené, určitým způsobem regulovat, ale tak, aby se nestaly nedostupným zbožím jako státem registrované služby. Skutečnost, že daný model je

ve společnosti značně rozšířený a většinou též společností podporovaný, svědčí i skutečnost, že obžalovaní podali v rámci své obhajoby na několik takových analogických konstruktů trestní oznámení, aby tedy někdo konečně autoritativně vymezil, co je společensky žádoucí a co a od jaké míry již nikoli a zda trestní stíhání Mgr. Marty S. je vedeno objektivně a nezávisle. Právě učení míry kooperace, respektive vymezení hranice, do které je vše v pořádku a od které již někdo může páchat trestnou činnost, je z pohledu obhajoby obžalovaných naprosto zásadním problémem! V trestním právu platí zásada, že neznalost zákona neomlouvá. Zde však zákony „mlčí“ a hranice legality je tvořena nikoli zákonodárci, ale ad hoc konkrétním soudcem. Otázka tak zní, zda lze tuto zásadu vztáhnout i na neznalost soudního výkladu zákona – judikatury. Dle obžalovaných nikoli, protože by šlo o naprosto přepjatý požadavek na mentální a odborné schopnosti právního laika! Je-li tedy nějak pevně stanovena míra legitimacy v daných konstruktech a tím, co tu míru stanovuje, není zákon (což nějak a někým stanoveno zřejmě musí být, protože zatímco obžalovaní jsou za neoprávněné podnikání stíháni, proti nikomu z těch, na jejichž naprosto analogické až shodné konstrukty obžalovaní podali v rámci své obhajoby trestní oznámení, trestní stíhání zahájeno nebylo), není možno hovořit o tom, že by obžalovaní, byť v úmyslu eventuálním, mohli naplnit subjektivní stránku tohoto trestného činu (tedy platí-li zásada legality všeobecně)! Mezi asistenty poskytujícími asistenční služby více seniorům sestěhovaným do jednoho místa se hovoří o počtu čtyř až šesti seniorů – tedy, že péče o čtyři až šest seniorů na jednom místě je ještě péčí legální, ale od pěti až sedmi již jde o nepovolenou pobytovou sociální službu. Stejně se pak k problému staví i odpovědné orgány včetně orgánů činných v trestním řízení. Dle obžalovaných je nezbytně nutné objasnit, kdo a na základě jakého zmocnění stanovil tyto počty, protože jde-li o pouhou toleranční hranici nemající oporu v zákoně, není možno Mgr. Martu S. a spolek stíhat za její překročení, protože za neznalost mezí tolerance, případně judikatury nikdo trestně stíhán být nemůže. K tomu celkem jasně vypovídá i svědkyně Marie K., která při svém výslechu soudu uvedla: „V současné době svědkyně pracuje jako pečovatelka v xxx, v zařízení domácí péče, kde je šest seniorů, s nimiž má uzavřenou asistenční smlouvu. Od DDS se její současná práce liší v tom, že nikterak neřeší nájemní smlouvy, ale jako asistentka se stará stejně. Tuto činnost vykonávala i v domě svého příbuzného. Svědkyně neví, zdali je její činnost legální.“. I přes tuto její výpověď soud zjevně neoznámil státnímu zástupci podezření ze spáchání trestného činu ani státní zástupce nezahájil proti svědkyni úkony trestního řízení. Je tedy zjevné, že šest je ještě v pořádku. Otázka zní, proč šest ano, ale sedm již ne? Druhá otázka pak zní, jakým způsobem měla Mgr. Marta S. ověřit míru péče, která by ještě byla legální a třetí otázka zní na základě jaké právní normy měla mít Mgr. Marta S. uloženu povinnost tuto míru péče znát či ověřovat? Dalším z pohledu obžalovaných sporně hodnoceným znakem skutků, za jejichž spáchání je Mgr. Marta S. stíhána, je závěr soudu, že Mgr. Marta S. „za úplatu poskytovala sociální služby svým rozsahem odpovídající domovu pro seniory a pro zdravotně postižené, tuto činnost vykonávala soustavně, samostatně a po delší dobu“. Jen pro úplnost, opět s odkazem na zásadu legality, Mgr. Marta S. doplňuje, že pokud měla soustavně a za úplatu poskytovat sociální služby svým rozsahem odpovídající domovu pro seniory a pro zdravotně postižené, tak úplně stejné služby nutně museli poskytovat všichni asistenti sociální péče kooperující na daném modelu – nikdo z nich však stíhán ani jako pachatel ani ve formě spolupachatelství, není. Abychom mohli hovořit o „podnikání“, nemůžeme pominout jeho základní charakteristiky, kterými jsou „soustavná činnost“, „samostatná činnost“, „činnost na vlastní účet“, „vlastní zodpovědnost“, za účelem „dosažení zisku“. Soustavná činnost – znamená činnost, která je vykonávána s vidinou, že bude vykonávána i nadále. Nesmí se jednat o činnost náhodnou, nahodilou nebo příležitostnou. Tuhle podmínku spolek, připustili-li bychom jen a jedině pro tento případ, že spolek poskytoval komplexní péči nějakým osobám, ale i Mgr. Marta S., splňují, nicméně spolek v reálu pouze ve vztahu ke správě vlastního (pronajatého) majetku a Mgr. Marta S. k poskytování služeb asistenta sociální péče. Samostatná činnost – znamená činnost, při které osoba, která činnost provozuje, může sama rozhodovat o době a místě výkonu činnosti a organizaci práce podle své vlastní svobodné úvahy a volby. Svobodu úvahy a volby pak rozhodně nevyklučuje dohoda. Dále musí finančně sama zajišťovat chod podnikání a sama čerpat a rozhodovat o použití

zisku z činnosti. Pokud činnost nevykazuje tyto vlastnosti, nejedná se o samostatnou činnost. Není jasné, o jaké domněnky či důkazy soud opírá své závěry týkající se toho, že spolek vykonává samostatnou pečovatelskou činnost? Neexistuje jediná, byť ústní smlouva s jakoukoli třetí osobou, týkající se zajištění péče o ni, naopak „aktéři dohody“ měli obvykle uzavřeny smlouvy o poskytování péče s třetími osobami – asistenty sociální péče, případně se o takové osoby starali v podnajatých prostorách jejich rodinní příslušníci. Z takových smluv pak práva a povinnosti vyplývají toliko jejich účastníkům a není-li účastníkem takové smlouvy spolek, není možno hovořit, že by spolek svou samostatnou činností o kohokoli pečoval. Navíc spolek ani formálně ani fakticky do péče o kohokoli, komu podnájal své prostory, nikdy, skutečně nikdy, nezasáhl – koneckonců ani soud nepopisuje jediný důkaz, že by tomu tak bylo. Kdokoli mohl kdykoli své rozhodnutí o místě poskytování péče svobodně změnit a ten, co mu péči poskytuje, by se musel rozhodnout, zda jej bude následovat, to samozřejmě bez jakéhokoli vměšování spolku či Mgr. Marty S. Činnost na vlastní účet – znamená, že podnikající osoba provádí svoji činnost pod vlastním jménem a je-li zapsána do veřejného rejstříku, pod názvem firmy nebo v našem případě názvu spolku. Tím vystupuje z anonymity a osoby, které jednájí podle jejich pokynů, musí jednat jejím jménem nebo jménem firmy. Nelze tedy „podnikat“ na někoho jiného. Opět neexistuje ani nemůže existovat jediný důkaz, ze kterého by bylo možno dovodit, že spolek poskytuje komukoli jakoukoli péči, neexistuje jakákoli skutečnost, že by spolek byl smluvní stranou jakéhokoli jiného vztahu než vztahu podnajímního, spolek není objednatel jakékoli služby pro své podnajímníky nesouvisející s podnájemem. V péči o podnajímníky, kteří péči potřebují, jim jsou protistranou jejich asistenti, jejich lékaři, Úřad práce atd., nikdy ne spolek! Činnost na vlastní odpovědnost – znamená, že se podnikající osoba nemůže zbavit rizika a odpovědnosti vyplývající z podnikání. Jde o důležitý rys podnikání. Podnikající osoba odpovídá za veškeré závazky vyplývající z jejího podnikání celým svým majetkem. To znamená, že nejen obchodním, ale i majetkem určeným pro vlastní potřebu. Položme si otázku. Pokud by v důsledku zanedbání péče došlo k újmě kterékoli v budově pronajaté spolku bydlící osoby v důsledku zanedbání péče o ni, kdo by byl státem volán k zodpovědnosti? Spolek rozhodně nikoli! Dosažení zisku – znamená, že hlavním cílem podnikatelského snažení je snaha něco získat. Za podnikání se obecně považuje i to, když hospodaření skončí ztrátou, nelze z toho však vyvozovat, že právě ztráta je smyslem podnikání. Smyslem je neustálý růst hodnoty podnikatele, a to bez dosahovaných zisků není možné. Pokud není úmyslem podnikajícího dosahovat zisku, nejedná se o podnikání. Jaké zisky z poskytování péče „aktérům dohody“ spolek dosahoval či dosahuje? Neexistuje jediný, skutečně ani jediný důkaz, že by spolek od kohokoli obdržel, byť jednu jedinou korunu za poskytnutí péče o kohokoli! Jediným, a to skutečně jediným příjmem spolku je nájemné v naprosto obvyklé výši od jeho podnajímníků! Za tohle nájemné je potom smluvnímu partnerovi poskytnuto přiměřené legální protiplnění. V obvyklosti výše nájemného pak fakticky ani nemůže být skrytý „nějaký jiný zisk“ za cokoli nesouvisejícího s nájemem! Podnajímníci v domě skutečně bydleli, čerpali elektřinu, teplo, vodu atd. Je logické, že tyto spotřeby něco stojí. Navíc spolek, v souladu se svým neziskovým statutem, inkasované nájemné využíval nikoli k rozdělení mezi členy – dle soudu mezi pachatele, ale ke zhodnocení pronajatých nemovitostí k obecnému prospěchu „aktérů dohody“. Soud však v takové činnosti, jak dále rozebereme, vidí ze strany Ing. Jaroslava S. naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu podílnictví. Co se týká „zisku“ spolku či Mgr. Marty S. (soud tyto osoby v dané věci téměř nerozlišuje), soud konstatuje (bod 223. odůvodnění napadeného rozsudku), že Mgr. Marta S. svou činnost jednoznačně provozovala za účelem zisku – činností živila sama sebe i své „podřízené“. Tento závěr je dle obžalovaných naprosto nesprávný. Jediným příjmem, kterého Mgr. Marta S. dosahovala, byl příjem za řádně poskytované služby asistenta sociální péče ve formě smluvní odměny, a z té neplatila nikoho, tu si prostě ponechávala. Když několikrát ze svých peněz „dotovala“ ostatní asistenty sociální péče, nebyla to výplata, ale výpomoc v zájmu udržení obecného smíru v rámci fungování modelu, který byl ad hoc nějakým nestandardem ohrožený. Rozhodně nešlo o jakoukoli formu podnikatelského zisku či jakéhokoli reálnou legální práci asistenta sociální péče nepodloženého zisku, ale o zákonem předpokládanou, a tak i adresátem

očekávanou, odměnu za legální výkon. Takto byla i tato odměna opakovaně podrobena státní kontrole a stát nikdy neshledal žádné závady. Stejně tak odměna kteréhokoli jiného asistenta sociální péče nebyla závislá na spolku či Mgr. Martě S., ale pouze na plnění vyplývajícím ze smluvního vztahu či vztahů konkrétního asistenta a „aktéra dohody“ a podílu konkrétního asistenta na výkonu smluvně sjednané péče. Obžalování soudu vytýkají naprostou rezignaci při zjišťování a prokazování údajné výše neoprávněného prospěchu, kterého měla Mgr. Marta S. a spolek při naplňování znaků skutkové podstaty trestného činu neoprávněné podnikání dosahovat. I když výše prospěchu není přímým kvalifikačním znakem stíhaných trestných činů neoprávněné podnikání v daných právních kvalifikacích, je povinností soudu výši prospěchu vždy zjišťovat, neboť je významným kritériem pro posouzení povahy a závažnosti takového trestného činu, bez něž nelze ve věci spravedlivě rozhodnout (viz R 1/1990 – I když prospěch pachatele získaný trestným činem neoprávněného podnikání nedosáhne částky 500 000 Kč, a nebude tedy uvedený kvalifikační znak naplňovat, je třeba výši prospěchu vždy zjišťovat, neboť je významným kritériem pro posouzení povahy a závažnosti trestného činu). Pokud by soud na dokazování výše domnělého prospěchu Mgr. Marty S. a spolku naprosto nerezignoval a zabýval se touto otázkou, musel by dle obžalovaných na základě logické analýzy konstatovat, že činnost spolku a výkon péče Mgr. Marty S., jsou vzájemně oddělené a že ve věci a priori nemohlo jít o podnikání v jeho definičním vymezení. Ve vymezeném pochybení soudu obžalování spatřují porušení jejich práva na spravedlivý proces. Mgr. Marta S. připouští, že systém, který se utvořil na základě všeobecné dohody nebyl dokonalý tak, jak nebyli dokonalí jeho účastníci na všech stranách. V určitých otázkách panoval rozdílný přístup jednotlivých aktérů, který ve svém důsledku vytvářel určitou, ne však podstatnou, míru chaosu, nicméně v rámci tohoto, do určité míry „chaosu“, panovala všeobecná spokojenost zejména „aktérů dohody“ a jejich rodinných příslušníků s modelem sdílené asistenční péče. Tento chaos pak soud ale klade za vinu výhradně Mgr. Martě S., která sice byla neformální autoritou modelu, ale bez jakýchkoli personálních či postižních pravomocí vůči ostatním asistentům sociální péče do modelu zapojeným, takže na omezení takového chaosu měla jen neformální vliv, který se snažila využívat, ale ne vždy to bylo v jejich silách. Na jednu stranu tak existující chaos způsoboval určité odchylky od dokonalosti, na stranu druhou ale model zlidšťoval a mnohdy to byly právě různé drobné nedokonalosti, které jej činily oproti normativní rigidnosti oficiálních kapacit, domáčejším. Dále obžalování zpochybňují závěr soudu, že Mgr. Marta S. spolek založila v úmyslu vyhnout se daňovému systému a investicím do legálního provozování zařízení sociální péče a jakékoli kontrole ze strany státu. Takový závěr obžalování považují za ryze spekulativní, přičemž tento popírá skutečnost, že spolek byl založen v r. 2014 a od té doby vykonával pouze správu svého majetku a řádně vedl účetnictví, takže si plnil veškeré povinnosti uložené mu daňovými předpisy a že příspěvky asistenta sociální péče a priori nepodléhají dani – že tady prakticky nebyl ani žádný důvod se daňovému systému vyhýbat. Mgr. Marta S. se ani nemínila vyhýbat investicím do legálního provozování zařízení sociální péče, neboť nikdy neměla v úmyslu takové zařízení provozovat a ani ho neprovozovala. Stejně tak obžalování vnímají jako nepodložený závěr soudu, že úmyslem při založení spolku mělo být vyhýbání se jakékoli kontrole ze strany státu – kontroly využití příspěvků na péči byly opakovaně státem realizovány a činnost asistenta sociální péče pak jiné formální kontrole prostě nepodléhá, přičemž její výkon podléhá primárně té nejprísnejší kontrole příjemce služby a jeho rodiny. Je ještě jeden důležitý moment, který se objevil v průběhu dokazování, a tím je obžalovanými velmi negativně vnímaná, vyskytující se v ne zanedbatelné míře, náhlá změna postojů jednotlivých „aktérů dohody“ – tady však jsou myšleni pouze asistenti sociální péče, k hodnocení modelu sdílené asistenční péče. Zatímco do doby zásahu orgánů činných v trestním řízení proti asistentům sociální péče a jejich klientům, který se výrazně specializoval na zásah proti Mgr. Martě S., panovala mezi „aktéry dohody“, jejich rodinnými příslušníky a jednotlivými asistenty sociální péče naprostá spokojenost, přičemž neexistoval jediný případ stížnosti, v době po zahájení právních kroků proti Mgr. Martě S., někteří svědkové náhle „měnili“ názory a začali model kritizovat. Důvody, které pro danou změnu obžalování vnímají jako možné, je tlak, kterému byli tito svědci vystaveni v důsledku narušení

pokojného a dle obžalovaných i legitimního stavu a s tím souvisejícím vyvoláním nejistoty a obav z budoucnosti. V každém případě, pokud se naruší jakýkoli pokojný stav, začnou se projevovat ty z temnějších povahových rysů jednotlivých účastníků, z nichž někteří cítí ohrožení, jiní pak cítí „svou šanci“, pro kterou se neštítí fabulovat a kritizovat, co sami ještě před malou chvílí považovali za řádné.

5. Co se týká skutku, pro který bylo zahájeno trestní stíhání Ing. Jaroslava S., ve kterém soud spatřuje naplnění všech znaků skutkové podstaty přečinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019, tak ohledně tohoto skutku jsou obžalovaní přesvědčeni, že o jakýkoli trestný čin jít a priori nemůže. Podle § 214 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se přečinu podílnictví dopustí ten, kdo ukrýje, na sebe nebo jiného převede anebo užívá věc, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky nebo v cizině jinou osobou, nebo jako odměna za něj a získá takovým činem pro sebe nebo pro jiného větší prospěch. Popis skutku tak, jak je vymezený v napadeném rozsudku a priori neodůvodňuje závěr, že jím mohlo dojít k naplnění zákonných znaků stíhaného přečinu, ale ani jakéhokoli jiného trestného činu. Soud se dle názoru obžalovaných nevypořádal správně jak s objektivní, tak ani se subjektivní stránkou stíhaného trestného činu, zejména pak se zaviněním Ing. Jaroslava S., jakožto znakem subjektivní stránky daného přečinu. Po subjektivní stránce se u pachatele vyžaduje prokázání úmyslu. K naplnění subjektivní stránky trestného činu podílnictví podle § 214 trestního zákoníku je třeba, aby pachatel znal všechny skutkové okolnosti rozhodné pro závěr, že čin spáchaný jinou osobou, kterým byla uvedena věc v tomto ustanovení získána, je trestným činem. Pachatel musí také vědět nebo být alespoň srozuměn s tím, že tímto činem mohla být způsobena škoda či získán prospěch, které lze posoudit jako větší škodu či prospěch. V případě jednání, které spočívá v převedení věci na sebe, musí mít podílník tuto vědomost již v okamžiku, kdy věc nebo jinou majetkovou hodnotu ukrývá či převádí na sebe. Soud v popisu skutku popisuje, jaký měl Ing. Jaroslav S. záměr využít výnos z trestné činnosti Mgr. Marty S. (a zřejmě i spolku) ke zhodnocení své nemovitosti, přičemž byl s trestnou činností Mgr. Marty S. detailně seznámen s ohledem na svůj osobní vztah k Mgr. Martě S., z angažování se ve prospěch spolku, jakož i s ohledem na skutečnost, že je starostou obce xxx, díky čemuž si měl být vědom skutečnosti, že finanční prostředky, které byly použity na zhodnocení jeho majetku, mají být výnosem z trestné činnosti Mgr. Marty S. Závěr soudu, týkající se domnělé vědomosti Ing. Jaroslava S., že Mgr. Marta S. páchá trestnou činnost, je naprosto nedůvodný. Mgr. Marta S. je, co se týká prvního skutku, stíhána za neoprávněné podnikání, kterého se měla dopouštět v době od srpna 2016 do 28. 11. 2019, přičemž od 1. 8. 2016 v obci xxx, v nemovitosti Ing. Jaroslava S. Ing. Jaroslav S. se pak přečinu podílnictví měl dopustit v období od srpna 2016 do prosince 2018. Prvním omylem soudu je závěr, že „...z důvodu osobního vztahu Ing. Jaroslava S. a Mgr. Marty S. (kteří jsou skutečně manželé) tento musel vědět, že finanční prostředky použité na zhodnocení jeho nemovitosti pocházejí z trestné činnosti...“ V r. 2016 však žádný osobní vztah mezi Ing. Jaroslavem S. a Mgr. Martou S. neexistoval a jediným jejich vzájemným vztahem byla skutečnost, že Ing. Jaroslav S. pronajal spolku svou nemovitost. V té době se Mgr. Marta S. jmenovala „S.“. Ke změně jména došlo až po sňatku obžalovaných, který uzavřeli až dne 24. 8. 2019, tedy osm měsíců po ukončení údajné trestné činnosti Ing. Jaroslava S. Dané konstatování soudu je tak založeno na pouhé spekulaci, navíc naprosto odporující objektivní realitě. Druhým omylem soudu je závěr, že „...z důvodu osobní angažovanosti Ing. Jaroslava S. ve prospěch spolku, tento musel vědět, že finanční prostředky použité na zhodnocení jeho nemovitosti pocházejí z trestné činnosti...“ K tomu soud v rámci hodnocení důkazů popisuje, že se Ing. Jaroslav S. angažoval při realizaci technického zhodnocení své nemovitosti finančními prostředky spolku, v sídle spolku se nepravdělně vyskytoval, prováděl tam drobné opravy, občas se účastnil organizačních schůzek atd. Obžalovaní na činnosti Ing. Jaroslava S. ve prospěch spolku neshledávají skutečně nic závadného ani cokoli, z čeho by bylo možno učinit závěr, že Ing. Jaroslav S. minimálně musel být srozuměn, že finanční prostředky, kterými byla jeho nemovitost technicky zhodnocována, pocházejí z nějaké

trestné činnosti, což koneckonců od samého počátku Mgr. Marta S. také popírá a je o tom přesvědčená. Dále v této souvislosti soud popisuje náhled Ing. Jaroslava S. na model sdílené péče, tento u výsledku připustil, že se k němu dostaly informace, že podobné modely měly problémy se zákonem, takže si musel být vědom minimálně „šedé zóny“, ve které je projekt pohyboval atd. Soud uzavírá, že se Ing. Jaroslav S. stíhaného přečinu dopustil minimálně v úmyslu nepřímém. Soud však zcela rezignoval na časové rozlišení. Je to stejné jako tvrzení soudu, že Ing. Jaroslav S. „musel vědět, že...“ s ohledem na svůj osobní vztah k Mgr. Martě S., přičemž soud neprovedl jediný důkaz k existenci tvrzeného vztahu v rozhodné době! Soud tak „něco“ konstatuje, ale zcela pomíjí, zda to „něco“ mohlo mít s ohledem na dobu onoho „něčeho“ vůbec časovou souvislost s domnělou trestnou činností. Dle názoru obžalovaných také není skutečně nic nezákonného, ale ani podivného, na skutečnosti, že vlastník pronajaté nemovitosti v této odstraňuje vady bránící jejímu řádnému užívání, což je navíc jeho zákonná povinnost. Stejně tak není nic divného na tom, že vlastník nemovitosti do své nemovitosti, kde navíc osobně výlučně užíval některé nepronajaté prostory, sem tam chodí. V neposlední řadě pak není naprosto nic nezákonného ani divného na tom, že vlastník pronajaté nemovitosti, který nájemci udělí souhlas s jejím technickým zhodnocením (viz soudem zcela pomíjený dodatek ke smlouvě mezi Ing. Jaroslavem S. a spolkem ze dne 2. 8. 2016), si hlídá tyto technické zásahy do svého majetku, případně je sám koordinuje – vždyt' by to tak v zájmu ochrany vlastních zájmů dělal asi každý, kdyby viděl, že jeho nájemcem je spolek nedisponující či neprezentující se odbornými stavebními dovednostmi. Třetí nesrovnalostí je závěr soudu, že „...z důvodu funkce starosty obce xxx Ing. Jaroslava S., tento musel vědět, že finanční prostředky použité na zhodnocení jeho nemovitosti pocházejí z trestné činnosti...“. K tomuto závěru obžalovaní nemohou nic uvést, protože nerozumí konstrukci soudu o souvislosti mezi funkcí starosty a jeho vědomostí, že někdo páchá danou trestnou činností. Taková souvislost, která by byla v časovém a příčinném vztahu k domnělé trestné činnosti Mgr. Marty S., není soudem jakkoli důkazně podložena a jde tak o ryzí spekulaci soudu. Starosta obce není (až na výjimky) právník či bývalý policista, který by měl odborné znalosti, a to nemluvíme o neexistenci povinnosti k právní kvalifikaci jednání občanů obce, obzvláště, když jde o jednání, obecně hodnocené jako chvályhodné, které nevykazuje zjevné protispolečenské rysy, s nímž v obci panuje všeobecná spokojenost. Pokud někde stříká sprejem po fasádách budov, je obecně jasné, že jde o společensky škodlivé jednání, stejně tak, pokud někdo do někoho bodá nožem. Pokud však někdo řádně pečuje o druhého člověka, normálního jedince ani nenapadne, že by měl zjišťovat, zda k tomu musí mít nějaké povolení a zda ho také skutečně má. Aby však vlastníkově nemovitosti bylo kladeno bez jakéhokoli důkazu k tíži, že měl rozpoznat, zda činnost jeho nájemce (spolku) v jeho nemovitosti vykazuje znaky trestné činnosti, ze které zisky využívá (namísto osobního obohacení pachatelů, jak by to bylo celkem logicky očekávatelné u pachatelů trestné činnosti) ke zhodnocení jeho majetku, to je silně přepjatý požadavek na odborné znalosti takového vlastníka, zakládající vážné porušení jeho práva na spravedlivý proces; navíc je tím jaksi předkládána hypotéza o nesplnění nějaké neexistující povinnosti, kterou je negativně zasahováno do svobody člověka nečinit nic, co mu zákon neukládá. Ing. Jaroslav S. nikdy v sociálních službách nepodnikal a v dané době neměl jakoukoli ani laickou představu o právní regulaci sociálních služeb, je vzděláním technik – inženýr, nikoli právník. Uzavřel-li soud, že Ing. Jaroslav S. věděl, že spolek v jeho nemovitosti páchá trestnou činností, měl by být takový závěr soudu řádně důkazně podložený, což naprosto není, čímž je významně porušeno právo Ing. Jaroslava S. na spravedlivý proces. Čtvrtou nesrovnalostí je absence jakéhokoli důkazu či hodnocení soudu a priori prokazující, že nájemné inkasované spolkem od „aktérů dohody“, které je v naprosto obvyklé výši, a za které byla poskytnuta naprosto obvyklá protihodnota, má být „věcí získanou trestným činem neoprávněné podnikání“. Dle obžalovaných je inkasované nájemné obvyklou protihodnotou za dočasné přenechání prostor k bydlení „aktérů dohody“. Pokud by inkasované nájemné mělo být finančními prostředky získanými trestnou činností spolku, šlo by dle obžalovaných o vážný zásah do práva spolku vlastnit majetek, které je na ústavní úrovni každé osobě garantováno. Soud, který konstatoval, že spolkem inkasované nájemné je věcí získanou trestnou činností, tak prakticky vyslovil, že spolku nenáleží za

omezení jeho nájemních práv (u vlastníka by šlo analogicky o omezení vlastnických práv) v důsledku užívání jemu pronajaté nemovitosti podnájemníky – „aktéry dohody“, jakákoli náhrada, že tito tak měli prakticky právo spolku pronajatý majetek a s ním související náklady na elektřinu, plyn, vytápění, vodné a stočné a další platby, užívat a požívat – čerpat bez poskytnutí jakékoli protihodnoty! Takový závěr ale je dle obžalovaných protiústavním zásahem do práva spolku vlastnit majetek a obžalovaní se u odvolacího soudu ochrany tohoto ústavně garantovaného práva spolku vlastnit majetek tímto odůvodněním odvolání dovolávají. Pátou nesrovnalostí je pak naprostá rezignace soudu na prokazování, zda Ing. Jaroslav S. věděl nebo byl alespoň srozuměn s tím, že peníze, za které spolek provádí technické zhodnocení jeho nemovitosti, pochází z daného nájemného. Obvykle takové otázky vlastník povolující nájemci technické zhodnocení své nemovitosti neřeší. Neřeší, zda prostředky, za které má být nemovitost zhodnocena, pochází z nájemného nebo např. členských příspěvků členů spolku či ze zápůjčky či úvěru. Soud však bez důkazu ryze spekuluje, že Ing. Jaroslav S. s ohledem na ... musel vědět, že... V dané době Ing. Jaroslav S. tyto otázky skutečně neřešil! V této části odůvodnění odvolání obžalovaní uvádí základní důvody vylučující, že by se Ing. Jaroslav S. mohl stíhaného přečinu dopustit: o Prvním důvodem je absence primárního trestného činu Mgr. Marty S., k čemuž je výše podrobně argumentováno (případně, neztotožní-li se soud s tímto důvodem, tak absence vědomosti či alespoň srozumění Ing. Jaroslava S. s tím, že by jednání Mgr. Marty S. mohlo být jednáním, které není v souladu se zákonem). o Druhým důvodem je absence zavinění, jakožto obligatorního znaku subjektivní stránky daného trestného činu, k čemuž je taktéž argumentováno výše. o Třetím důvodem je pak absence jakéhokoli převodního či užívacího jednání Ing. Jaroslava S. včetně absence věci, která by mohla být hmotným předmětem trestně relevantní dispozice Ing. Jaroslava S. o Čtvrtým důvodem je potom absence jakéhokoli důkazu či konstatování soudu prokazující, že nájemné inkasované spolkem od „aktérů dohody“, které je naprosto v obvyklé výši, a za které byla poskytnuta naprosto obvyklá protihodnota, je „věcí získanou trestným činem neoprávněně podnikání“ a v návaznosti na to absence jediného důkazu, prokazujícího vědomost Ing. Jaroslava S. v rozhodné době, že jeho nemovitost je spolkem zhodnocována právě z inkasovaného nájemného od aktérů dohody. Trestný čin je v českém trestním právu chápán jako ucelená množina přesně vymezených znaků, jež musí být všechny naplněny v zákonem předpokládané míře, a to v době spáchání skutku, v němž je trestný čin spatřován. Absence, byť jednoho jediného znaku (být v důsledku absence jednoho jediného subznaku) má za přímý důsledek, že čin, který se trestnému činu zdánlivě podobá, trestným činem (právě pro nenaplnění či nedostatečné naplnění, byť jednoho jediného znaku), být nemůže. V dané věci jde podle názoru obžalovaných o ryze občanskoprávní vztah, vztah, který je navíc celkem detailně vymezen pozitivním právem a je na něj nutno nazírat v kontextu obecného vztahu mezi pronajímatelem a nájemcem, nikoli prizmatem „(budoucího) manžela podílejícího se na domnělé trestné činnosti (budoucí) manželky“. V případě stíhaného přečinu je obligatorním znakem objektivní stránky skutkové podstaty jednání pachatele, jednání, kterým pachatel „ukryje, na sebe nebo jiného převede anebo užívá věc“ atd. Naplnění tohoto znaku je soudem spatřováno v jednání Ing. Jaroslava S., kterým měl „převést věc“ (získanou za věc – peníze získané trestným činem) na sebe; a zde vnímáme první právní rozpor pramenící z podstaty charakteru „věci“, vyjmenovaných v usnesení o zahájení trestního stíhání jako věci, kterými se měl Ing. Jaroslav S. „obohatit“. Určení podstaty relevantních věcí je právní záležitostí a jak se domníváme, aniž bychom zpochybňovali právo kohokoli mít na danou otázku jiný názor, jde v případě všech vymezených „věcí“, tvořících jedinou hromadnou věc, o tzv. „technické zhodnocení“ věci hlavní ve výlučném vlastnictví Ing. Jaroslava S., maximálně pak o součást věci hlavní. V případě technického zhodnocení ale nejde právně o věc, jde o službu spočívající v dodávce stavebních prací! Pokud má dojít ke spáchání trestného činu podílnictví, je vždy nutné, aby se do dispozice podílníka dostala věc, která byla získána tzv. hlavním trestným činem. Zákonným znakem trestného činu podílnictví je, že pachatel relevantní věc na sebe převede anebo ji užívá. Již z těchto znaků vyplývá, že takový pachatel musí s předmětem útoku určitým způsobem nakládat, případně mít nad ním dispoziční moc. O naplnění tohoto zákonného znaku se nejedná, pokud se pachatel k takové věci vůbec

nedostane a nijak s ní nenakládá. Podobně zákonný znak převedení je naplněn pouze za předpokladu, že podílník získává nad věcí dispoziční moc právě převedením předmětu na sebe. Po provedení právního rozboru pojmu „převedení na sebe“, se domníváme, že v dané věci v logickém významu tohoto slova, prostě nemohlo ze strany Ing. Jaroslava S. dojít k naplnění této formy jednání, a to z důvodu absence věci způsobilé k převodu, absence jakéhokoli převodního jednání a nemožnosti Ing. Jaroslava S. se svým majetkem jakkoli disponovat v důsledku jeho pronájmu, který rozhodně nebyl zdánlivý ani zamýšlený jako krátkodobý. Ing. Jaroslav S. v tomto případě stojí v postavení pronajímatele, podle toho, jak daný obligační vztah, kdo hodnotí, který v souladu s autonomií své vůle poskytl část svého majetku – předmětnou nemovitost, do „nájmů“ spolku. Spolek pak tuto nemovitost v souladu s vlastními strategickými zájmy (dle názoru obžalovaných naprosto legitimními) dále podnají, a aby zvýšil její užitnou hodnotu, tak nemovitost s předchozím písemným souhlasem vlastníka zhodnocuje, stejně tak, jako desetitisíce jiných nájemců provádí a odepisují pronajímateli odsouhlasená a nájemci realizovaná technická zhodnocení pronajatých nemovitostí. Technickým zhodnocením nedochází k jakémukoli přechodu vlastnického práva k věci, kterou je věc hlavní zhodnocována, na pronajímatele, protože zde nevzniká věc odlišná od věci hlavní. Dochází pouze ke zhodnocení věci hlavní a věc ke zhodnocení použitá se zapracováním stane, když ne přímo věcí hlavní, tak její nedílnou součástí. Takové zhodnocovací jednání je možno vykládat jako službu, nikoli jako převod vlastnického či jiného dispozičního práva, navíc službu nikoli pro vlastníka nemovitosti, kterému po dobu probíhajícího nájmu nijak nesvědčí (fakticky není ani v jeho dispozici), ale pro nájemce. Součástí věci je podle § 505 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „NOZ“), vše, co k dané věci podle její povahy náleží a nemůže být od věci odděleno, aniž by se tím daná věc (věc hlavní) znehodnotila. Součástí věci není v právním smyslu samostatnou věcí, není tedy předmětem způsobilým k převodu. Spolu s věcí hlavní tvoří jediný celek. Podle § 2220 odst. 1 NOZ má nájemce právo provést změnu věci jen s předchozím souhlasem pronajímatele. Změnu věci provádí nájemce na svůj náklad; dojde-li změnou věci k jejímu zhodnocení, pronajímatel se s nájemcem při skončení nájmu vyrovná podle míry zhodnocení (k tomu viz i soudem zcela opomenutý dodatek „nájemní smlouvy“ ze dne 2. 8. 2016). V dané věci Ing. Jaroslav S. nijak nepopírá, že předchozí souhlas s provedením úprav své nemovitosti spolku písemně udělil. Realizovaným technickým zhodnocením nemovitostí ve vlastnictví Ing. Jaroslava S. ale tento prakticky ničeho nenabyl, protože hodnotu technického zhodnocení si spolek (stejně jako kterýkoli jiný nájemce) prakticky buď „odbydlí“ nebo jeho „neodbydlenou“ část bude muset Ing. Jaroslav S. spolku zaplatit. Nájemní vztah však dosud trvá, tak není zjevné, jakou formou bude nakonec provedené technické zhodnocení dořešeno. Podle § 33 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, se technickým zhodnocením se pro účely tohoto zákona (přesto jde o významné vodítko i pro právní hodnocení této věci) rozumí vždy výdaje na dokončené nástavby, přístavby a stavební úpravy, rekonstrukce a modernizace majetku, pokud převýšily u jednotlivého majetku v úhrnu počínaje zdaňovacím obdobím 1998 částku 40 000 Kč. Technickým zhodnocením jsou i uvedené výdaje nepřesahující stanovené částky, které poplatník na základě svého rozhodnutí neuplatní jako výdaj (náklad) podle § 24 odst. 2 písm. b). Rekonstrukcí se pro účely tohoto zákona rozumí zásahy do majetku, které mají za následek změnu jeho účelu nebo technických parametrů. Modernizací se pro účely tohoto zákona rozumí rozšíření vybavenosti nebo použitelnosti majetku. Po dobu trvání nájemního či jiného dispozičního práva nájemce či vypůjčitele není vlastníkem věci hlavní tím, kdo by s touto věcí mohl jakkoli disponovat. Do neomezené dispozice vlastníka se zhodnocený majetek dostane teprve v okamžiku, kdy jej oprávněný uživatel „opustí“ a tento se tak stane právně volným. Do té doby v dané věci existovaly majetkové hodnoty (ony změny nemovitosti provedené spolkem a zvyšující její hodnotu), které se fakticky teprve až s ukončením nájemního vztahu dostanou z dispozice nájemce či vypůjčitele do dispozice pronajímatele. Právě až od tohoto okamžiku je pronajímatel bude moci jako součást věci hlavní začít užívat, a to buď fyzicky či ekonomicky, ale stejně tak se za jejich „přidanou“ hodnotu bude muset s nájemcem vypořádat. Přenechání zhodnocení majetku nájemcem pronajímateli je tak nutno považovat za poskytnutí práva využití jiné majetkově využitelné hodnoty. Podle rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 1 Afs 70/2010-57, přenechá-li nájemce při ukončení nájmu technické zhodnocení za náhradu pronajímateli, tak tato náhrada je ve své podstatě náhradou za obstarání či dodání předmětných stavebních prací nájemcem pronajímateli (byť práce se fyzicky provedly dříve a k jejich předání do dispozice pronajímatele dojde později). Zdanitelným plněním se však tato operace stává až ke dni předání technického zhodnocení pronajímateli, neboť do té doby technické zhodnocení užíval nájemce. Mezi pronajímatelem a nájemcem tudíž předtím nemohlo dojít ke zdanitelnému plnění. Věci určené ke zhodnocení věci hlavní nejsou Ing. Jaroslavem S. jakkoli převáděny jejich zabudováním do jeho vlastnictví, ale jsou spolkem využívány ke zhodnocení věci hlavní, kterou má v nájmu a v souladu se svým nájemním právem ji také aktivně využívá a spotřebovává – amortizuje, k dalšímu podnajíání. Abychom mohli hovořit o převodním jednáním, kterým by Ing. Jaroslav S. na sebe mohl převést technické zhodnocení své nemovitosti, musíme jasně určit právní okamžik, kdy vůbec k takovému jednání může dojít a zda k němu již fakticky došlo. V případě technického zhodnocení nemovitosti provedené nájemcem je okamžik občanskoprávní soudní judikaturou naprosto konstantně určen jako okamžik ukončení nájemního vztahu. Má-li tomu být v trestní věci jinak, je potřeba takový závěr řádně odůvodnit. Věci použité ke zhodnocení věci hlavní se navíc v čase budou „odepisovat“, „znehodnocovat“, takže je možné, že se do dispozice Ing. Jaroslava S. dostanou až v době, kdy budou úplně spolkem „odbydlé“, tedy právně bez hodnoty. Kde a v jaké výši je potom zákonem předpokládán „prospěch“ domnělého podílníka? Vyložíme si prakticky situaci, kdy by nájem nemovitostí Ing. Jaroslava S. spolku trval třicet let (doba odepisování technického zhodnocení). Ač spolek zřejmě odepisování technického zhodnocení nemovitosti neprovádí (Ing. Jaroslav S. ani nemůže, neboť je ve vztahu občanem - spotřebitelem), tak v okamžiku, kdy by Ing. Jaroslav S. tohle technické zhodnocení do svého vlastnictví po 30 letech převedl, by již fakticky nemělo právně žádnou hodnotu, tzn. Ing. Jaroslav S. by neměl povinnost spolku cokoli za jím provedené technické zhodnocení nahrazovat ani by se jeho majetek oproti stavu před zahájením realizace technického zhodnocení jakkoli nezhodnotil. Odlišný přístup pak dle obžalovaných musí být navíc aplikován ve vztahu ke spotřebním věcem spotřebovaným při běžné údržbě nemovitosti Ing. Jaroslava S. spolkem. Takové předměty (např. barvy, štětce, krycí fólie, zemové hadry atd.) nepřechází do vlastnictví Ing. Jaroslava S. ani se těmito nemůže obohatit, protože jde o věci sloužící prostě běžné údržbě pronajaté věci. Zde obžalovaní namítají rezignaci soudu na dostatečné rozdělení věcí (kterými se měl Ing. Jaroslav S. obohatit), které se zapracováním stávají součástí věci hlavní (technické zhodnocení) a věcí sloužících běžné údržbě věci hlavní. Takové rozdělení je dle obžalovaných nezbytné pro řádné uplatnění jejich obhajovacích práv, neboť v každém okamžiku by obžalovaní měli vědět, za co jsou stíháni a čím se to měl vlastně Ing. Jaroslav S. obohatit? Judikatura konstantně řeší také otázky určení výše prospěchu získaného trestným činem podílnictví, kdy je nutno vždy vycházet z tzv. čistého prospěchu, který vyjadřuje skutečnou výši obohacení pachatele (podílníka). V tomto daném okamžiku ale tuto výši prospěchu, jakožto znaku objektivní stránky předmětného přečinu, není možno jakkoli určit, a to právě z důvodu trvání nájemního vztahu (který rozhodně nebyl ze strany Ing. Jaroslava S. zamýšlený jako krátkodobý). V tomto modelovém případě bychom byli schopni čistý prospěch vyčíslit až k okamžiku přechodu dispozičního práva Ing. Jaroslava S. ke stavebním úpravám, tedy službě technického zhodnocení spočívajícího v dodávce stavebních prací – ale pokud by hodnotu technického zhodnocení nájemci, jak se také zavázal ve smlouvě, finančně vyrovnal, nebylo by možno hovořit o jakémkoli prospěchu! Je nepochybné, že něco z hodnoty navýšení majetku Ing. Jaroslava S. si spolek formou „faktických odpisů“ určitě „odbydlel“ a ještě „odbydlí“. Otázkou pak zůstává také problematika vypořádání mezi spolkem a Ing. Jaroslavem S., ale k té nebyly soudem prováděny žádné důkazy, což obžalovaní považují za významné zkrácení svých práv na spravedlivý proces. Majetkovou „újmou“, která Ing. Jaroslavu S. vzniká užíváním jeho majetku spolkem a navyšuje se po celou dobu takového užívání, by také bylo nutno řádně doložit a kvantifikovat a od majetkového prospěchu, který měl získat, odečíst, což není za trvání nájemního vztahu mezi Ing. Jaroslavem S. a spolkem jakkoli proveditelné. Je třeba si

uvědomit, že prospěch, jakožto znak kvalifikované skutkové podstaty stíhaného přečinu, je kategorií objektivní.

6. Co se týká problematiky skutku kvalifikovaného soudem jako trestný čin zpronevěra, tak ani v tomto případě se Mgr. Marta S. necítí ze spáchání tohoto trestného činu vinnou. Hlavním argumentem obhajoby Mgr. Marty S. proti obvinění z tohoto skutku je poukázání na značnou nevěrohodnost proti ní vypovídajících svědků a nesprávné hodnocení provedených důkazů soudem. Jinak je z pozice obžalovaného velice těžké až nemožné se bránit proti záměrně lhocím svědkům. Mgr. Marta S. v celém průběhu hlavního líčení i jemu předcházejícího přípravného řízení argumentuje nestandardní mírou iniciativy a nasazením orgánů činných v trestním řízení, v nichž spatřuje negativní zaujatost proti své osobě a domnívá se, že dle ní výrazně aktivistický přístup zejména věc vyšetřujícího policejního orgánu, mohl být jednou z příčin, které vedly k jejímu obvinění pro daný skutek a následně pak tato zaujatost jejím trestním postižením „za každou cenu“ mohla vést až k nekritickému hodnocení prováděných důkazů soudem. Předmětný skutek spočívá v tom, že v době od 11. 12. 2019 do 9. 1. 2020 si měla Mgr. Marta S. v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch přisvojit částku 72 929 Kč, náležející těžce zdravotně postiženému Antonínu G. (*správně vždy G. – poznámka soudu*). Dle názoru obžalovaných jednání Mgr. Marty S. při dispozicích s finančními prostředky p. G. je v případě, pokud soud uzavře, že platby ve prospěch p. G. byly provedeny bez jeho výslovného souhlasu (byť konkludentního) a souhlasu jeho manželky (která minimálně byla srozuměna, že z těchto peněz budou placeny výdaje novomanžela, jak je dále detailně rozvedeno), možno posoudit podle normy obsažené v § 3009 občanského zákoníku - jednání k užitku jiné osoby, podle níž, ujme-li se někdo záležitosti ve prospěch jiné osoby bez jejího svolení, nahradí mu tato osoba účelně vynaložené náklady, zařídil-li záležitost k jejímu převážnému užitku. Zda byla záležitost provedena k užitku jiného, se neposoudí podle obecných hledisek, ale se zřetelem k jeho pochopitelným zájmům a záměrům. Jak nákup absentujícího oblečení, tak i platba složenky za dluhy p. G. spojené s vlastnictvím jeho bytu, tak i platba za stravu a nájemné, jsou pak dle názoru obžalovaných naprosto zjevné platby provedené k užitku p. G. Nad rámec pak jde skutečnost, že peníze, které měl p. G. u sebe, byly právě na tyto platby určeny, jak bez pochyby vyplývá ze soudem provedených důkazů, zejména pak z výpovědi sv. Ludmily D. a sv. Soni Z. Svědkyně Soňa Z. v dané době pracovala jako sociální pracovníce v Léčebném ústavu xxx. Ve své výpovědi jasně uvedla, že pana Antonína G. do Léčebného ústavu xxx přijali dne 2. 9. 2019. Tento pacient měl u sebe pouze osobní ošacení – bílou košili a tmavý oblek. K nim do léčebny byl přivezen z Vojenské nemocnice a oblečení měl jenom to, co měl na sobě. Po celou dobu hospitalizace byl jeho stav vážný, šlo o pacienta vyžadujícího plnou péči na lůžku a jeho stav se v průběhu hospitalizace neměnil. V průběhu hospitalizace se Antonín G. oženil se sv. Ludmilou D. (ze spisu nevyplývá, proč si tato svědkyně nevzala po sňatku jeho jméno). Nedovede posoudit, zda byl způsobilý k uzavření sňatku (šlo o ležícího pacienta ve vážném stavu). Sv. Ludmila D. jí po svatbě sdělila, že se o jeho finanční záležitosti starat nechce! Na převozu Antonína G. do xxx se dohodla s Mgr. Martou S. a manželkou sv. Ludmilou D.! Při převozu Antonína G. do xxx měl tento s sebou částku překračující 72 000 Kč. Pan Antonín G. nebyl schopný sám s penězi nakládat, byl schopný je pouze mít ve svém držení. Sv. Soňa Z. věděla, že má pan Antonín G. byt, že tedy bude asi potřeba platit platby za užívání bytu, proto sama iniciativně zjistila, kde byt má a ověřila, že tam již má dluhy. Tyto dluhy, jakmile vyřídila, že mu začal do léčebny chodit nájem, za něj z těchto jeho peněz platila. Pan Antonín G. se o platby nezajímal, nicméně věděl, že platby jsou placeny. Hodnocení obžalovaných: 01) V případě svědkyně jde o osobu obecně i specificky věrohodnou, která nemá jakoukoli motivaci lhát. Její výpověď se ale ve více ohledech rozchází s výpovědí sv. Ludmily D. 02) Jestliže svědkyně uvádí, že p. G. měl pouze oblečení, ve kterém ho přijali (bílou košili a černý oblek), není důvod o tom pochybovat. To je však v rozporu s výpovědí sv. Ludmily D., která uvedla, že novomanželovi do Léčebny do xxx oblečení dovezla. Pokud by jej tam dovezla, určitě by bylo sepsáno. 03) Vyjadřuje-li svědkyně, že novomanželka sv. Ludmila D. výslovně odmítla se starat o finanční záležitosti novomanžela, není

jakýkoli důvod o takovém postoji pochybovat. Spolu s ponecháním si jména „D.“, odjezdem na zahraniční dovolenou v době, kdy novomanžel leží v těžkém stavu v léčebně, stejně jako z dovoditelného nezájmu jej navštěvovat v xxx, je možno usoudit na možné motivy k uzavření sňatku a následnému jednání svědkyně po smrti manžela – což ale samozřejmě není ničím nelegálním. 04) Tvrdí-li svědkyně, že se na převozu p. G. dohodla s Mgr. Martou S. a sv. Ludmilou D., není jakýkoli důvod o tom pochybovat. Nicméně, tato výpověď je v přímém rozporu s výpovědí sv. Ludmily D., která se o převezení novomanžela do xxx měla dozvědět až z telefonátu „šéfové“ z xxx. Součástí spisu, který byl veden o trestním oznámení sv. Ludmily D. součástí policie v Litovli, který by měl tvořit přílohu předmětného soudního spisu, je i sociálně zdravotní záznam – vyplývá z něj, že umístění do xxx projednala svědkyně se sv. Ludmilou D., a ta ji pověřila, ať to zařídí, čímž je výpověď svědkyně a lež sv. Ludmily D., spolehlivě verifikována. Tvrdí-li svědkyně, že musela sama zjišťovat, zda jsou hrazeny platby spojené s užíváním bytu p. G. a tyto pak sama, poté, co vyřídila p. G. důchod, včetně doplacení dluhů platila, dokresluje vztah sv. Ludmily D. k novomanželovi. Svědkyně tak prakticky nečinila naprosto nic jiného než to, za co je Mgr. Marta S. nepravomocně odsouzena. Mgr. Marta S. taktéž z peněz p. G. platila náklady spojené s jeho bytem, ale na rozdíl od svědkyně je stejné jednání posouzeno jako trestné a Mgr. Martou S. z peněz p. G. zaplacená složenka (kterou jí předala k zaplacení sv. Ludmila D.) za plnění spojená s jeho bytem je součástí údajně škody na svěřených penězích. 07) Co se týká nákupu oblečení pro p. G. Mgr. Martou S., tak na rozdíl od veřejného zdravotního zařízení, které je vybaveno erárním základním oblečením (pyžamo a župan), p. G. byl po dohodě s novomanželkou převezen do nového bydliště v xxx, kde sice měl zajištěnu péči svého asistenta a dalších asistentů, ale již nikoli erární oblečení. Je lidsky očekávatelné, že normální člověk nebude přemýšlet o tom, jestli má p. G. ležet v posteli v černém obleku, ale že se mu odpovídající oblečení a případně prostředky osobní hygieny zakoupí, obzvláště, disponuje-li penězi. Hodnocení soudu, že takto k jeho užítku vynaložené prostředky, jsou zpronevěrou, Mgr. Martě S. přijde absurdní. Absurdita vyplyne zejména, pokud si položíme otázku, zda skutek, kterým si Mgr. Marta S. „přisvojila“ peníze p. G. a za tyto „přisvojené“ peníze nakoupila oblečení, hygienické prostředky a zaplatila za dluhy spojené s bytem, naprosto vše ve prospěch a pro p. G., tedy toho, jehož peníze si měla „přisvojit“, navíc s jasným srozuměním jeho novomanželky, by měl být řešen krajními prostředky právního řádu jako trestný čin? Samozřejmě, jinou otázkou je zbytek peněz, ale ohledně tohoto zbytku Mgr. Marta S. dále své zapojení vyvrací, neboť to nebyla ona, kdo peníze od p. G. dostal či si je ponechal. Svědkyně Ludmila D. Jde o novomanželku zemř. p. G., která si po sňatku ponechala své příjmení a výslovně se odmítla starat o finanční záležitosti nemohoucího novomanžela ve vážném zdravotním stavu, přičemž v této době i odjela sama na zahraniční dovolenou do Egypta. Jde o osobu ve věku xxx let se základním vzděláním. Svědkyně utrpěla úraz a navštěvuje psychiatricku, údajně pro třes rukou. Svědkyně tvrdí, že po návratu z dovolené utrpěla při dopravní nehodě úraz, se kterým nebyla hospitalizovaná. Po této nehodě se skrze telefonát „šéfové z DDS“ měla dozvědět, že její manžel byl převezen do xxx – říká „DDS“, ale nemá oblečení. Svědkyně sdělila této „šéfové“, že manželovi dovezla oblečení do xxx, které tam měly zůstat. Dále měla sdělit, že mu druhý den doveze věci, ať nic nekupují. Když přijela vlakem do xxx se dvěma taškami oblečení, bylo jí sděleno, že oblečení pro manžela zakoupili z jeho peněz. Následně byla svědkem oběda – dle ní šlo o jídlo pro prasátka, uvádí, jak na pokoj přišla nějaká paní, která manžela familiárně oslovila jménem – sama dodává, že jí to připadalo, že se jedná o divadlo, aby ukázali, jak dobře se o něj starají. Dále líčí, že s ní nejednali pěkně, bylo jí naznačeno, že sňatek s p. G. byl účelový. Svědkyně uvádí, že z částky 72 000 Kč nedostala ničeho, přičemž jí jde jen o to, aby vše bylo řádně vyúčtované. Během pobytu manžela v xxx (uvádí „DDS“) neřešila s Mgr. Martou S. finanční stránku věci, jelikož věděla, že peníze, které měl, stačily k úhradě všeho. Poté se někdy v létě obrátila na policii v Litovli, ale policie nic závadného nezjistila a sdělila jí, že má jet do xxx, kde je 35 000 Kč. Jet tam nechtěla, protože jí tam budou akorát urážet. Následně byla někdy na oddělení policie v Olomouci, odkud jí volali a kde jí dali přečíst všechny papíry týkající se dané věci. Hodnocení obžalovaných: 01) V případě svědkyně jde o osobu minimálně specificky nevěrohodnou, která má

osobní ekonomickou motivaci Mgr. Martě S. škodit. Sama uvádí, že se léčí na psychiatrii pro třes rukou, což bez doložení nevypadá zrovna věrohodně, přičemž jiná psychiatrická diagnóza, pokud by byla osvědčena, by mohla na její výpověď vrhnout nové světlo. 02) Zaměření svědkyně na ekonomický prospěch vyplývá nepřímo z jejího jednání od uzavření sňatku s p. G. a následně. Svědkyně si po sňatku zřejmě ponechala své příjmení a výslovně se odmítla starat o finanční záležitosti nemohoucího novomanžela ve vážném zdravotním stavu, přičemž v této době i odjela sama na zahraniční dovolenou do Egypta. Tato motivace mohla stát i za účelovým zkeslováním celé výpovědi. Svědkyně přímo lže o své vědomosti o převozu novomanžela do xxx, stejně tak o tom, že mu do xxx dovezla náhradní oblečení. Lže-li v tomto, může lhát i v jiných otázkách (*falsus in uno, falsus in omnibus*). 04) Svědkyně vypovídá o svých pocitech z návštěvy xxx, kdy jí přišlo, že asistentka, která se o jejího manžela starala, „jen hrála divadlo“, jídlo bylo „jak pro prasátka“ atd. Pokud se zamyslíme nad vnímáním běžného člověka, o jehož nejbližší osobu – novomanžela, se jiný člověk stará (namísto svědkyně) a snaží se být příjemný, že je poněkud přitaženo za vlasy takovou snahu hodnotit jako divadlo, které má zakrýt např. „nedostatečnou péčí“. Navíc, pokud někdo podává blízké osobě „jídlo jak pro prasátka“ a snaží se vzbudit pocit řádné péče, přičemž tím zřejmě zakrývá péči neřádnou, je nepravděpodobné, že by to jemu nejbližší osoba jen tak mlčky „přešla“ a ihned vše neřešila. 05) Uvádí-li svědkyně, že jí nejde o nic jiného než o řádné vyúčtování peněz manžela, je zjevné, že je minimálně srozuměna s tím, že bydlení a strava něco stojí a možná vyjadřuje i srozumění, že jí předaná složenka za platbu manžela spojenou s bytem by měla být z jeho peněz zaplacená, jak tvrdí Mgr. Marta S. 06) V jejím případě je její výpověď naprosto nedostatečná a soud by se měl zabývat i otázkami týkajícími se správy majetku jejího novomanžela, zejména zda předávala Mgr. Martě S. složenku za dlužné platby spojené s bytem p. G. k zaplacení? Pokud ano, tak co čekala, že Mgr. Marta S. s tou složenkou udělá a z jakých peněz jí případně hodlá zaplatit? Pokud ne, tak by bylo nezbytné ověřit, zda a kdy platby za byt novomanžela platila sama, jakou formou a v jaké výši či zda vůbec byly nějaké takové platby za byt placeny? Byly-li placeny mimo platební dispozice svědkyně, tak se naskytá logická otázka, kdo a proč to platil? Shledá-li soud, že tyto platby zaplatila Mgr. Marta S., jak sama uvádí, proč je tedy odsouzena za zpronevěru i takových finančních částek? 07) Stejně tak z výpovědi, že během pobytu novomanžela v xxx neřešila s Mgr. Martou S. finanční stránku věci, jelikož věděla, že peníze, které měl, stačily k úhradě všeho, vyplývá, že byla minimálně srozuměna s tím, že z těchto peněz budou hrazeny platby spojené s jeho bydlením. Co měla Mgr. Marta S. činit, když sv. Ludmila D. zcela zjevně nechtěla řešit finanční záležitosti manžela a manžel toho nebyl schopen? 08) Skutečně zarážející je ale ta část výpovědi svědkyně, ve které uvádí, že jí (iniciativně) volali z policie v Olomouci, kde jí dali přečíst všechny papíry v této věci. Zde Mgr. Marta S. přímo namítá ovlivnění výpovědi svědkyně předestřením konstruktivního skutku zpracovaného policií. Není standardní ani zákonné, aby policie svědka (byť poškozeného) iniciativně seznámila „se všemi papíry ve věci“. Není ani zřejmé, zda tak policisté (a zde odkazujeme na námítku podjatosti policejního orgánu, jejíž vyhodnocení soudem jako nedůvodné Mgr. Marta S. taktéž napadá) učinili před výslechem svědkyně či až po něm. V každém případě takový postup naprosto znevěrohodňuje jak postup policie, tak i výpověď svědkyně. 09) V rámci obsahu námítky podjatosti ve vztahu k tomuto skutku Mgr. Marta S. též navrhuje osvětlit důvod (primární podnět), který vedl policii k „otevření“ již jinou policejní součástí založené věci, přičemž dovozuje, že znalost tohoto důvodu je pravděpodobně důležitá pro následné hodnocení případné podjatosti policejního orgánu, hodnocení věrohodnosti svědků a jejich výpovědí. Svědkyně Petra S. Co se týká sv. Petry S., tak ta ve své výpovědi uvedla, že nevěděla, že je asistentkou p. G., to se dozvěděla, až když jí Mgr. Marta S. měla sdělit, že jí na účet přijde 800 Kč jako příspěvek na péči od p. G. Uvádí, že za p. G. přijela jednou jeho manželka – sv. Ludmila D., která mu přivezla oblečení, to ale nebylo vhodné k ležení na posteli, proto mu oblečení zakoupila Mgr. Marta S. zřejmě z peněz, co měl u sebe. Popírá, že by jí p. G. nějaké peníze daroval. Popřela, že by „běhala po DDS a chlubila se tím, že od p. G. dostala nějaké peníze. V listopadu 2020 (dle jiné výpovědi až dne 3. 12. 2020) ji kontaktoval Ing. Jaroslav S., který přišel za ní domů společně s Lucií H. a přinesl jí částku 10 000 Kč a její osobní věci, které měla v DDS, s tím, že je

to za p. G. Peníze měla odmítnout, že jí nikdo nic neodkázal (jak si tím mohla být jistá?) a zabouchla dveře. Ing. Jaroslav S. měl peníze položit před bytem na botník. Následně peníze odevzdala na policii (4. 12. 2020). Svědkyně měla sedět v DDS s Mgr. Martou S., Danielelem S., Luckou H. a Gabrielou L., kde jim Mgr. Marta S. měla sdělit, že po p. G. zůstalo 30 000 Kč, že jeho manželka je zlatokopka a že si peníze rozdělí (4 × 7 500 Kč). Později za ní přišla Mgr. Marta S., sdělila jí, že půjde na výslech na policii do Litovle. Dala jí svůj vlastní protokol, aby se jej naučila nazpaměť, kdy z toho zjistila, že po p. G. mělo zůstat nikoli 30 000 Kč, ale 50 000 Kč. Na výslechu v Litovli lhala podle návodu Mgr. Marty S. Následně si uvědomila, že chování Mgr. Marty S. není v pořádku, tak se přiznala, že lhala. Hodnocení obžalovaných: 01) Na jednání sv. Petry S. je třeba nahlížet nejenom na základě její výpovědi učiněné před soudem, ale v celém kontextu řady jejích jednání před orgány činnými v trestním řízení. Sv. Petra S. na policii dle svých slov lhala již v červenci 2020 (dále pak i 18. 8. 2020 - výslech na OHK Olomouc), nikoli proto, že by na ni byl ze strany Mgr. Marty S. činěn nějaký nátlak, ale prostě proto, že ji Mgr. Marta S., jako „part’áčku“ měla instruovat, co má vypovídat. O nějakém nátlaku před soudem nehovořila a rozhodnutí lživě vypovídat, pakliže lživě vypovíдалa, jde zcela na vrub její svobodné vůle (u soudu vypověděla, že lhala z důvodu, že do věci již byla stejně namočená!). Následně podávala dne 28. 8. 2020 na policii ČR v Litovli vysvětlení, kde uvedla (jak u soudu vypověděla – lhala na základě toho, že jí Mgr. Marta S. dala přechíst a naučit se svou výpověď u policie), že co se týká 48 000 Kč, tak tyto peníze se p. G. rozhodl věnovat asistentkám, co se o něj staraly. Měli si je rozdělit svědkyně, Lucie H., Gabriela L. a Daniel S. Tito všichni byli přítomni, když jim ty peníze p. G. daroval. Do doby výslechu nebyla z darované částky utracena ani koruna, vše má v obálce (dle výpovědi Mgr. Marty S. a sv. Daniela S. měly být peníze předány sv. Petře S. v obálce) a svědkyně se rozhodla, že peníze použije na nákup věcí pro klienty. V této chvíli skutečně u sebe musela mít obálku s penězi, neboť pokud by policie postupovala řádně a peníze do vysvětlení celé záležitosti zajistila, s čímž bylo možno počítat, bylo by snadno odhalitelné, zda peníze má či žádné peníze nemá. S touto možností musela počítat, a proto je logicky hodnotitelné, že peníze v obálce skutečně měla. Dne 29. 10. 2020 se svědkyně dostavila bez jakéhokoli předchozího předvolání ve společnosti Gabriely L. a Moniky H. na policii do Olomouce, protože ji „neustále tížilo svědomí, že před policií dne 18. 8. 2020 lživě vypovíдалa“. Dle sepsaného úředního záznamu byla hlavním důvodem iniciativní návštěvy těchto tří asistentek skutečnost, že péče v „DDS“ nebyla na odpovídající úrovni, proto se rozhodly učinit na Mgr. Martu S. udání. Je paradoxem, že pokud péče nebyla, v rozporu se všeobecnou spokojeností „aktérů dohody“, na odpovídající úrovni, vypovíдалo by to sice hodně i o kvalitě asistenční péče Mgr. Marty S., ale stejně tak i o kvalitě jejich péče. Je velice zvláštní, že ač sv. Petru S. „neustále tížilo svědomí, že před policií dne 18. 8. 2020 lživě vypovíдалa“, což ji přimělo k udání Mgr. Marty S., že ji svědomí netížilo zase až tolik, aby se, když už si před policií „sypala popel na hlavu“, najednou přiznala i k další předchozí „lživé“ výpovědi ve věci peněz p. G. To je navíc zásadně posíleno výpovědí sv. Moniky H. před soudem, kdy tato uvedla: „K dotazu, zdali ze strany obžalované byla nějaká žádost o úpravu její výpovědi svědkyně sdělila, že ne. Jen se jí obžalovaná zeptala, zdali by šla vypovídat. Po prvním zásahu policie jí nikdo nekontaktoval, ani policie. Ony tam však přišly, jelikož paní S. křivě vypovíдалa vůči panu G. Řekla jí, že jestli vypovíдалa křivě, a to se provalí, tak že bude průser. Tak to probíraly a paní S. řekla, že tu výpověď půjde změnit, a řekla si „jsme ženský“, tak jestli nepůjdou s ní. Ony proto šly s ní na policii, aby změnila výpověď.“ Na policii, kam šly podpořit sv. Petru S., že lhala o p. G. ale o p. G. nepadlo ani slovo! Dle úředního záznamu tam šly z důvodu, že měly pochybnost o správné péči v „DDS“! Co k tak zásadnímu rozporu dodat, než že všechny svědkyně po „špatné“ dohodě lžou v zájmu poškodit Mgr. Martu S.? Soud pak na odstranění tohoto zásadního rozporu zcela rezignoval. Dne 4. 12. 2020 se opětovně o vlastním rozhodnutí bez předchozího předvolání dostavila na policii do Olomouce za případ (neoprávněné podnikání) zpracujícím policistou (vůči němuž Mgr. Marta S. vznesla námitku podjatosti, kterou soud vyhodnotil jako nedůvodnou) a tam formou výslechu svědka, který byl provedený jako neodkladný úkon, vypověděla, že den předtím, tedy 3. 12. 2020 za ní doma byl Ing. Jaroslav S. s Lucí H., který jí měl předat částku 10 000 Kč jako podíl z peněz p. G. Dále uvedla, že dne 28. 8. 2020 při podání

vysvětlení na policii v Litovli ohledně peněz p. G. lhala pod nátlakem Mgr. Marty S. (což je v rozporu s její aktuální výpovědí před soudem, kde uvedla, že u policejního orgánu lhala z důvodu, že do věci již byla stejně namočená. Je zvláštní, proč v této věci navštívila policejní orgán vyšetřující neoprávněné podnikání v Olomouci, když lživě o p. G. vypovídala před policejním orgánem v Litovli? Dále při této výpovědi uvedla, že v době covidu v říjnu 2020 byla s dalšími asistentkami Gabrielou L. a Monikou H. zavřena v „DDS“, tyto se dohodly, že nebudou „aktérům dohody“ dávat tlumící léky a následně je Mgr. Marta S. „vyhodila“. Tyto dvě svědkyně a kamarádky potom také jako jediné její výpovědi potvrzují. Pokud to shrneme trochu schematicky, tak sv. Petra S. lže před policejním orgánem v Litovli, potom zřejmě i opakovaně lže před policejním orgánem v Olomouci, potom se iniciativně k jedné lži přiznává, přičemž druhou lež zamlčí a následně se taktéž iniciativně přiznává k další lži. To vše jí (navíc zcela rozporuplně) dosvědčí pouze dvě kamarádky, se kterými byla krátce předtím „vyhozena“ z „DDS“! 02) Tvrdí-li svědkyně, že měla být účastná porady s Mgr. Martou S., Danielem S., Lucíí H. a Gabrielou L., na které měla Mgr. Marta S. všem sdělit, že po p. G. zůstalo 30 000 Kč, že jeho manželka je zlatokopka a že si peníze rozdělí na čtvrtiny, tak v tomto tvrzení zůstala zcela osamocená! Ani Lucie H. ani Gabriela L. (kamarádka svědkyně, která s ní šla iniciativně dne 29. 10. 2020 učinit oznámení na policii na Mgr. Martu S.) ani Daniel S. ani Mgr. Marta S. ve své výpovědi nic takového nepotvrdili. Lucie H. na dotaz soudu odpověděla, že si nevybavuje ani nějakou radu o tom, jak se postavit k dědickému řízení, sv. Gabriela L. uvedla pouze „neurčitou vědomost“, že měla svědkyně svědčit, že jí ty peníze p. G. daroval. Dle obžalovaných by tak, byť ve smyslu in dubio pro reo, jediným hodnocením této části výpovědi svědkyně mělo být konstatování, že svědkyně lže v neprospěch Mgr. Marty S. 03) Co se týká zodpovězení celkem zásadní otázky, že svědkyni měl za přítomnosti sv. Lucie H. Ing. Jaroslav S. předat částku 10 000 Kč, jako její podíl na penězích od p. G., tak Ing. Jaroslav S. tuto naprostou lež kategoricky popírá, sv. Lucie H. k ní nikdy ani nebyla vyslechnuta a Mgr. Marta S. je přesvědčena, že jde o policejní provokaci na takové úrovni, že někdo, kdo stojí za opravdu neskutečným nasazením sil a prostředků policie v této věci, oželel částku 10 000 Kč s cílem její kriminalizace za každou cenu. Ing. Jaroslav S. si o tomto zase myslí, že nemusí jít o policejní provokaci, ale může jít o promyšlené podvodné jednání Petry S., která promyšleným odevzdáním 10 000 Kč svaluje odpovědnost na Mgr. Martu S., aby si tak mohla ponechat zbytek peněz, které od p. G. měla dostat. K tomu vypovídá u soudu i sv. Gabriela L., která uvádí, že jí onoho dne (3. 12. 2020) volala svědkyně s tím, že jí celá vyplašená sdělila, že za ní byl Ing. Jaroslav S. se sv. Lucíí H. (v protokolu mylně „H.“), tento jí do ruky cpal 10 000 Kč, tak aby se připravila, kdyby došel i za ní. Již na první pohled je naprosto nelogické svědkyni popisované jednání Mgr. Marty S., která dle nich měla poté, co se její vztahy se svědkyní, sv. Gabrielou L. a sv. Monikou H. zásadně zhoršily až do roviny nepřátelství, v důsledku toho, že tyto osoby měla „vyhodit“ z „DDS“ a ony na ni zase psaly manželovi anonymy a podávaly na ni různá udání na policii, nechat svědkyni dne 3. 12. 2020 donést částku 10 000 Kč jako její podíl na penězích od p. G., když tyto peníze po ní navíc nikdo ani neměl požadovat? Jen pro upřesnění, sv. Monika H. specifikuje, že jí (a pravděpodobně i svědkyni a sv. Gabriele L.) dne 26. 11. 2020 měl sdělit sv. Daniel S., ať již do „DDS“ nechodí, že jí byly vypovězeny asistenční smlouvy. No a za 8 dní jde svědkyně iniciativně na policii donést „jakýchsi“ 10 000 Kč a změnit několik svých původních křivých výpovědí a jednu úmyslně neúplnou ve věci peněz p. G. (kterou dle sv. Moniky H. měly společně jít změnit již 29. 10. 2020, kde však o penězích p. G. nepadlo ani slovo). Když už by se tedy Mgr. Marta S. rozhodla vyplatit svědkyni tvrzený podíl na „lupu“ svědkyni, u které musela předpokládat, že se s tím jistě pochlubí své kamarádce a spojenci proti ní, sv. Gabriele L., proč té podle stejné logiky také nenechala vyplatit její podíl? Odpověď je dle Mgr. Marty S. jednoduchá – nikdy si žádné peníze od p. G. nenechala a tyto si jako dar nebo jako cokoli jiného, ponechala svědkyně, která vykonstruovala svou výpověď tak, aby v případě zpochybnění daru svou vinu svalila na Mgr. Martu S. – viz i její výpověď u policie v Litovli, kde tvrdila, že peníze má u sebe v obálce. Mgr. Marta S. se navíc domnívá, že peníze určené k její diskreditaci mohla svědkyně, pokud nešlo o peníze, které si ponechala od p. G., získat přímo od policie, což dle ní zapadá do schématu naprosto

nestandardního drtivého nasazení policie za účelem její naprosté lidské likvidace (viz námitka podjatosti policejního orgánu vyhodnocená soudem jako nedůvodná). 04) Mgr. Marta S. podala na sv. Petru S. dne 16. 11. 2021 trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestných činů buď nadřezování podle ust. § 366 odst. 1 trestního zákoníku, nebo krivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle ust. 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, kterých se mohla dopustit tím, že za 1) dne 28. 8. 2020, v postavení osoby podávající vysvětlení před policejním orgánem Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Územního odboru Olomouc, Obvodního oddělení Litovel, ve věci vyšetřování možné zpronevěry finančních prostředků zemř. Antonína G., č. j.: KRPM-70038-11/ČJ-2020-140513, uvedla, že se jako asistentka sociální péče starala o p. Antonína G. Tento zemřel, avšak před svou smrtí daroval jí a ostatním asistentkám finanční částku 48.000,- Kč. Darované peníze si rozdělila s Lucíí H., Gabrielou L. a Danielem S. V době vysvětlení měla ještě všechny darované peníze ve svém držení. Nakonec je utratila za nákup věcí pro klienty. Při podání vysvětlení dále uvedla, že již před tímto vysvětlením (zřejmě dne 18. 8. 2020) byla na výslechu u policisty z hospodářské kriminálky v Olomouci, p. Marka Š., který ji vyslýchal ohledně částky 70 000 Kč, kterou měl p. Antonín G. věnovat spolku. Tomuto sdělila, že o daru pro spolek nic neví, a sdělila mu, že p. G. dal jí a dalším asistentkám částku 48.000,- Kč, nebo za 2) dne 29.10.2020 se sv. Petra S. spolu s dalšími osobami (sv. Gabrielou L. a sv. Monikou H.) o vlastní iniciativě dostavila na OHK ÚO Olomouc, kde podaly vysvětlení ve věci č. j.: KRPM-7890-452/TČ-2019-140581-39, o čemž byl dne 2. 11. 2020 sepsán úřední záznam, kdy sv. Petra S. uvedla, že její výpověď, kterou v postavení svědka (zřejmě jako neodkladný úkon) učinila dne 18. 8. 2020, policejnímu orgánu, byla lživá ve prospěch Mgr. Marty S., protože byla pod tlakem Mgr. Marty S., která na ni působila, aby změnila výpověď v její prospěch, a to pod pohružkou ukončení spolupráce, na které byla jako samoživitelka existenčně závislá. Tížilo ji neustále svědomí, proto vše uvádí na pravou míru. Ač ji neustále tížilo svědomí, nezmínila se toho dne ani slovem o tom, že lhala ještě ve věci p. G. dne 28. 8. 2020. K tomu dospěla až následně a dne 4. 12. 2020 se opět z vlastní iniciativy dostavila na OHK ÚO Olomouc, kde podala, svědeckou výpověď ve věci č. j.: KRPM-70038-16/TČ-2020-140581-13, ve které uvedla, že chce uvést na pravou míru své vysvětlení ze dne 28. 8. 2020, kdy při podání vysvětlení lhala. Před podáním vysvětlení byla detailně instruovaná Mgr. Martou S., jak má vypovídat, měla se naučit z paměti výpověď z protokolu, který jí Mgr. Marta S. dala. Uvedla, že co se týká peněz, které byly „odcizeny“ p. G., tak ohledně těch Mgr. Marta S. vymyslela lživou legendu, že tyto peníze daroval p. G. asistentkám ještě za svého života, přičemž tyto peníze si vzala Mgr. Marta S. Dále uvedla, že jí včerejšího dne předal Ing. Jaroslav S. v jejím bydlišti 10 000 Kč, jako její „podíl“ na této „krádeži“. Peníze odevzdala policii. Jelikož je zcela zjevné, že sv. Petra S., buď dne 28. 8. 2020 lživě vypovíдалa před policejním orgánem v minimálně úmyslu eventuálním, umožnit Mgr. Martě S. uniknout trestnímu stíhání a trestu za „krádež“ či „zpronevěru“ peněz p. Antonína G. nebo dne 10. 12. 2020 a 4. 12. 2020 krivě a zcela protichůdně vypovíдалa o celé události, spáchala některý z výše naznačených trestných činů. Mgr. Marta S. se domáhá založení ke svému spisu výsledku šetření jejího trestního oznámení na sv. Petru S., neboť se domnívá, že otázka, zda „korunní“ svědkyně proti ní spáchala trestný čin a případně jaký, je významnou pro její obhajobu. Stejně tak za významné považuje i ověření, že žádný trestný čin spáchat neměla – to ve vztahu ke vznesené námitce podjatosti. Není jí však známo, zda tak soud učinil a jaké případné závěry z výsledku vyšetřování soud vyvodil. Svědkyně Gabriela L. uvádí, že p. G. byl Slovák a v DDS byl tak dva měsíce. Měl přinést 50 000 Kč, za něž mu bylo nakoupeno oblečení a věci. To si vzala na starost Mgr. Marta S. Oblečení rozhodně nestálo 50 000 Kč, ale co bylo se zbytkem peněz, to neví. Ví akorát, že jí (zřejmě myslí Mgr. Martu S.?) měla sv. Petra S. svědčit, že jí ty peníze prostě daroval, ale on jí je nedaroval, vůbec se o tom nebavil. Mgr. Marta S. vymyslela, že měla jít sv. Petra S. svědčit, že prostě ty peníze jí zůstanou, že jí je prostě daroval. Sv. Petru S. vybrala (zřejmě myslí, že Mgr. Marta S.?), že měla být jeho asistentka. Kategoricky vypověděla, že peníze si ponechala Mgr. Marta S. Ví to, protože slyšela, jak to Mgr. Marta S. říkala sv. Petře S. Při tom také slyšela, že peníze pak Mgr. Marta S. rozdělí mezi čtyři lidi – svědkyni, sv. Petru S., sv. Lucii H. a sv. Daniela S. Ona sama za p. G. žádnou prémie nedostala.

Dále svědkyně uvedla, že za sv. Petrou S. byl p. starosta i se sv. Lucíí H., donesli 10 000 Kč, vyloženě tak, že otevřel dveře, drze tam přišel a ty peníze jí cpal do rukou. Sv. Petra S. jí volala celá vyplašená, aby se na to svědkyně eventuálně připravila, kdyby jí chtěl rovněž něco dát. Hodnocení obžalovaných: 01) I v případě této svědkyně obžalování navrhuji porovnání jejího výsledku ze dne 10. 12. 2020 v postavení svědka před policejním orgánem, kde jsou mezi touto svědeckou výpovědí a svědeckou výpovědí před soudem naprosto zásadní rozpory. 02) Svědkyně si výslovně protiřečí. Uvádí, že p. G. bylo nakoupeno oblečení, ale že to nebylo za 50 000 Kč, přičemž neví, co se stalo se zbytkem těchto peněz (ale ví, že je p. G. nedaroval?). Na jiném místě výpovědi ale kategoricky uvádí, že si peníze ponechala Mgr. Marta S. Pravdou může být buď jedno nebo druhé, případně žádné, obojí však nikoli! 03) Jestliže svědkyně vypovídá, že za sv. Petrou S. byl p. starosta i se sv. Lucíí H., donesli jí 10 000 Kč, vyloženě tak, že otevřel dveře, drze tam přišel a ty peníze jí cpal do rukou, je z toho zřejmý negativní vztah svědkyně k Ing. Jaroslavu S. Vlastně tím nepřímou potvrzuje lživý model sv. Petry S., který však nemá oporu v žádném dalším důkazu, avšak soud rozpor mezi verzí mnohokrát záměrně lhoucí „podezřelý“ sv. Petry S., podporované kamarádkami „svědectvím z doslechu“ a verzí Ing. Jaroslava S., Mgr. Marty S. a Daniela S., podporované nepřímými výpověďmi sv. Petry S. a sv. Simony D. (obě vypověděly, že slyšely od sv. Petry S., že dostala nějaké peníze, že bude mít pěkné Vánoce), hodnotí výlučně v neprospěch Mgr. Marty S. 04) Svědkyně je jednou ze tří asistentek, které se poté, co jim jejich klienti ukončili asistenční smlouvy, dohodly, že půjdou na policii do Olomouce (logicky by měly jít na policii do Litovle) vypovídat z důvodu, že paní S. křivě vypovídala vůči panu G., proto šly s ní na policii, aby změnila výpověď.“ Na policii ale o p. G. nepadlo ani slovo, dle úředního záznamu tam šly z důvodu, že měly pochybnost o správné péči v „DDS“! Dle obžalovaných tyto tři svědkyně jednoznačně jednájí v „nějakém dosud skrytém zájmu“ po dohodě. 05) Sv. Gabriela L. při svém výsledku v postavení svědka dne 10. 12. 2020 před policejním orgánem uvedla, že v červenci 2019 pracovala v DDS jako brigádnice a již v tu dobu viděla, že má Mgr. Marta S. problémy s policií. Viděla, že má asistentka sv. Petra S. doma nějaké papíry od Mgr. Marty S., které měla za úkol se naučit nazpaměť, co má vypovídat na policii u výsledku, který ji čekal. Nic z toho sv. Petra S. ale před soudem nepotvrdila. 06) Dále při téže svědecké výpovědi svědkyně uvedla, že v prosinci 2019 měla nakázáno od Mgr. Marty S., aby manželce p. G. řekla, že za peníze, které s ním přišly, se mu nakoupilo oblečení. To ale nebyla pravda. Asistentky klientům nic nekupovaly, to řešila Mgr. Marta S. Ani tuhle informaci při výpovědi před soudem nezopakovala (dle Mgr. Marty S. z toho důvodu, že si na tuhle lež prostě nevzpomněla). 07) Dále při téže svědecké výpovědi před policejním orgánem svědkyně uvedla, že někdy v létě byla Mgr. Marta S. předvolaná na policii a svolala „poradu“, co s těmi penězi p. G., že je jeho manželce nedá, že je zlatokopka, že si ty peníze raději s asistentkami rozdělí. Mgr. Marta S. dle svědkyně vymyslela verzi, že je p. G. před smrtí daroval sv. Petře S. Do ní pak hučela, ať takto vypoví na policii. Vymyslela verzi, že sv. Petra S. následně peníze rozdělila mezi všechny asistenty. Před soudem ohledně této informace vypovídá naprosto odlišně! Nehovoří o jakékoli „poradě“, ale o tom, že slyšela zřejmě Mgr. Martu S., která „někde“ povídala, že když se bavila se sv. Petrou S., že ta půjde prostě svědčit, že jí (p. G.) ty peníze daroval, a že se ty peníze rozdělí nikoli mezi všechny asistenty, jak uvedla v postavení svědka na policii, ale jen mezi ní, sv. Petrou S., sv. Lucíí H. a sv. Danielou S. O tom, že by byla přítomna situaci, kdy Mgr. Marta S. „hučela“ do sv. Petry S., jak má vypovídat, před soudem neřekla ani slovo. Svědkyně Monika H. k p. G. uvádí pouze důvod, pro který se společně se sv. Gabrielou L. a sv. Petrou S. rozhodly jít bez předchozího předvolání učinit výpověď na policii v Olomouci. Tím důvodem bylo, doslova: „K dotazu, zdali ze strany obalované byla nějaká žádost o úpravu její výpovědi svědkyně sdělila, že ne. Jen se jí obžalovaná zeptala, zdali by šla vypovídat. Po prvním zásahu policie jí nikdo nekontaktoval, ani policie. Ony tam však přišly, jelikož paní S. křivě vypovídala vůči panu G. Řekla jí, že jestli vypovídala křivě, a to se provalí, tak že bude průser. Tak to probíraly a paní S. řekla, že tu výpověď půjde změnit (křivě vypovídala na policii v Litovli, změnit výpověď ale šla na policii do Olomouce), a řekla si „jsme ženský“, tak jestli nepůjdou s ní. Ony proto šly s ní na policii, aby změnila výpověď.“ Na policii ale zjevně zapoměly, že tam šly doprovodit sv. Petru S., aby se usvědčila ze lži o p. G. a nakonec se

rozpovídaly o špatné péči v DDS, přičemž o p. G. – hlavním důvodu spontánní návštěvy nesprávného oddělení policie tam nepadlo ani slovo! S ohledem na obsah úředního záznamu o „spontánní“ výpovědi těchto tří svědkyň je zjevné, že se tyto špatně dohodly, a při té spontánní výpovědi pouze špinily Mgr. Martu S. (možná z důvodu, že se dohodly na spolupráci na stejném modelu péče – sv. Monika H. pečuje [zřejmě u sebe doma] dle orgánů činných v trestním řízení naprosto legálně o nejméně čtyři seniory) a měly zájem převzít některé z „aktérů dohody“, např. paní R., takže se jim hodila diskreditace Mgr. Marty S. Soud bohužel výpověď svědkyně nedoplnil o odpovědi na dotazy, což to měla kamarádka svědkyně, sv. Petra S., krivě vypovídat o p. G. a před kterým policejním orgánem. Pokud nelže, určitě konverzace mezi svědkyněmi neprobíhala pouze v obecné rovině. Sama pak pouze uvedla, že p. G. v DDS nezažila, ví o něm jenom z vyprávění. Co se týká sv. Petry S., tak ta ve výpovědi uvedla, že zná p. G. Tento nebyl schopný si vyřídit poštu a podobně. Měl mít v obálce nějaké peníze. Mgr. Marta S. mu měla nakoupit nějaké oblečení a sprchové gely, protože to, v čem přijel, byla katastrofa. Sv. Petra S. se jí nikdy nechlubila, že by dostala peníze. Slyšela ale, že bude mít pěkné Vánoce, že dostane nějaké peníze. Svědkyně Simona D. k p. G. vypověděla jen tolik, že ví, že byl ubytovaný v xxx. Od sv. Petry S. slyšela, že bude mít pěkné Vánoce, že má nějaké peníze, že dostala a že bude mít hezké Vánoce pro děti a pro ni. Z doslechu slyšela, že peníze měla sv. Petra S. dostat od Mgr. Marty S. Když byla soudem upozorněna na rozpory mezi její výpovědí a výpovědí sv. Petry S., k tomu uvedla, že větu o penězích slyšela od sv. Petry S., že bude mít hezké Vánoce, že dostala peníze. Neví, zda to má spojitost s p. G., ale to, že se mělo jednat o peníze od p. G., slyšela od „její dcery???“ a paní H. Řekly si to mezi řečí. Svědek Daniel S. vypověděl, že p. G. přijel do DDS s penězi a nevyhovujícím oblečením. Když už p. G. nebyl v xxx, byly předány nějaké peníze sv. Petře S. Peníze jí předala Mgr. Marta S. Svědek uvedl, že viděl předání peněz sv. Petře S. Mgr. Marta S. jí je předala v červené poštovní obálce. U toho měly být ještě dvě asistentky, nejspíš p. G. a druhou si nepamatuje. Proč byly peníze předány sv. Petře S., to neví. Z pohledu obhajoby je velice těžké až téměř nemožné hájit Mgr. Martu S. proti zjevně záměrně lhoucím svědkům, kteří se proti ní vysoce pravděpodobně domluvili a jak se Mgr. Marta S. domnívá, možná i za určité nezákonné účasti policejních orgánů – viz vznesená námitka podjatosti. Mgr. Marta S. je přesvědčena, že se a priori nemohla dopustit zpronevěry té části peněz p. G., která byla využita výlučně na uspokojení jeho potřeb a v jeho zájmu, jak je výše detailně vysvětleno. Ohledně toho navrhuje zproštění obžaloby pro předmětný skutek. Co se týká zůstatku (48 000 Kč), tak ohledně této částky existují dvě vzájemně naprosto protichůdné verze a Mgr. Marta S. je přesvědčena, že argumentací výše svou roli na „zpronevěře“ této částky (jde-li vůbec o zpronevěru), vyvrátila. Minimálně však, limitovaná reálnými možnostmi hájit se proti lhoucím svědkům, jasně vymezila pochybnosti, které, nebudou-li řádně rozptýleny, měly by nutně vyústit v aplikaci zásady in dubio pro reo a ke zproštění obžaloby pro tento skutek.

7. Co se týká problematiky skutku kvalifikovaného soudem jako trestný čin dotační podvod, tak ani v tomto případě se obžalovaní necítí ze spáchání tohoto trestného činu vinní, navíc jsou přesvědčeni, že se skutek, tak jak je popsán ve výroku odvoláním napadeného rozsudku a priori trestným činem být nemůže ve smyslu zásady nullum crimen sine lege. Dotačního podvodu se dopustí, kdo v žádosti o poskytnutí dotace, subvence nebo návratné finanční výpomoci nebo příspěvku uvede nepravdivé nebo hrubě zkršené údaje nebo podstatné údaje zamlčí. Obžalovaní jsou přesvědčeni, že jejich jakýmkoli jednáním nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty daného trestného činu a nalézací soud v rozporu s právním řádem sám, bez opory v trestním zákoníku, nezákonně rozšířil základy jejich trestní odpovědnosti tím, že virtuálně dotvořil a doplnil objektivní stránku skutkové podstaty daného trestného činu o další podmínky trestnosti, pod které subsumoval naprosto řádná a netrestná jednání obžalovaných. Ve své argumentaci obžalovaní vychází ze základní lidskoprávní zásady vymezené v čl. 2 Listiny základních práv a svobod, podle níž každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá a dále také ze zásady akcesority trestního práva. Trestní právo je právem akcesorickým, které nikdy jako právo primární neupravuje práva a povinnosti svých adresátů. Jde o právo, které může být

aplikováno až poté, co trestně relevantním jednáním odpovědného subjektu dojde k předchozímu porušení některé z netrestních norem. V dané věci tomu ale tak prostě není. Napadeným skutkem je obžalovaným kladeno za vinu, že v žádosti o poskytnutí dotace uvedli nepravdivé údaje (str. 4 napadeného rozsudky, část „tedy“, k bodu 6). Obžalovaní se opětovně pozorně seznámili se všemi kolonkami žádosti o dotaci a jejími přílohami a jsou plně přesvědčeni, že vše, do posledního písmene, je v žádosti o dotaci uvedeno ze 100 % pravdivě! Stejně tak veškeré přílohy k žádosti o dotaci jsou bez sebemenší pochybnosti od počátku do konce bez jakékoli výjimky pravdivé! Koneckonců, ani samotný soud nevymezil jakýkoli konkrétní údaj v žádosti o dotaci a navazujících dokumentech, který by měl být nepravdivý či hrubě zkreslený! Obžalovaní jsou taktéž přesvědčeni, že žadatelka, pro kterou a v jejímž zájmu žádost o dotaci zpracovali, poskytovateli dotace ani nemohla jakékoli údaje zamlčet (když navíc tato forma jednání ani obžalovaným za vinu kladena není). Soud v popisu skutku popisuje, že obžalovaní poskytovateli dotace předstírali, že dotace na pořízení zvláštní pomůcky má sloužit výlučně pro potřeby žadatelky. Obžalovaní netuší, o jaký důkaz soud tento závěr opírá a v tomto závěru shledávají prostou důkazně nepodloženou spekulaci soudu. Obžalovaní navíc vůbec nerozumí tomu, proč by něco takového měli předstírat, když v žádosti o dotaci žádná kolonka zabývající se způsobem využití zvláštní pomůcky ani jakýkoli jiný požadavek na vymezení něčeho takového není? Taktéž ani v podmínkách pro přiznání dotace na zvláštní pomůcku není jakkoli stanoveno, že by tuto kromě žadatele nemohla využívat spolu se žadatelem jakákoli třetí osoba! Obžalovaní se domnívají, že taková podmínka ani nemůže být vymezena, protože by v případě, kdy by zvláštní pomůcku mohla využívat jen osoba, které na ni byl poskytnutý příspěvek, šlo o extrémně neefektivní a nehumánní podmínku a naprosto nesmyslný a obecně vnímáno i hloupý požadavek. Jestliže se nad tím zamyslíme, tak pokud by v jednom domě žily tři osoby splňující podmínky pro přiznání podpory na stejnou zdvihací plošinu, musely by každá samostatně žádat o podporu a potom by na domě byly instalovány tři plošiny za trojnásobek výše veřejné podpory, ač by dle zdravého rozumu naprosto dostačovala jedna. Není-li v našem právním řádu zákonem či podzákonnou normou vymezena obecná povinnost výlučného užívání dotací podpořené zvláštní pomůcky, je celkem logické, že ani žádost o poskytnutí dotace neobsahuje nějaké „čestné prohlášení“ k plnění neexistující povinnosti. Neexistuje-li pro žadatele o dotaci povinnost prohlášení výlučnosti užívání zvláštní pomůcky, je v rozporu se zákonem z absence takového prohlášení vyvozovat jakékoli právní důsledky! Jelikož nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, tak obžalovaní v demokratické společnosti ani nemohou být nuceni „nepředstírat...“, pokud „předstírání...“ není zákonem zakázáno (i kdyby něco takového fakticky předstírali, jako že o tomto nepravdivém, a navíc irrelevantním závěru soudu ve spise neexistuje jakýkoli důkaz!). Stejně dle obžalovaných soud nesprávně vyvozuje závěry o domnělé trestné činnosti obžalovaných ze skutečnosti, že zdvihací plošina sloužila i jiným osobám. Jestliže zákon neumožňuje více žadatelům podání společné žádosti o veřejnou podporu na zdvihací plošinu, přičemž nezakazuje možnost využití této pomůcky více potřebnými souběžně, tak přece není nic škodlivého na tom, že lidé využijí možnosti, které jim zákon dává (čl. 31 Listiny základních práv a svobod, podle něž každý má právo na ochranu zdraví. Občané mají na základě veřejného pojištění právo na bezplatnou zdravotní péči a na zdravotní pomůcky za podmínek, které stanoví zákon)! Takové úvahy soudu jdou naprosto proti smyslu zákona a snaží se vyvolat pocit strachu z legitimního nabývání práv, která zákon přiznává. Ve světle výše uvedeného je třeba hodnotit i skutečnost, že obžalovaný spolek dofinancoval stavební připravenost pro instalaci zdvihací plošiny. To není zločinný akt, jak jej vnímá soud, ale akt lidskosti, prosté vzájemnosti a silné empatie. Žadatelka má možnost získat dotaci na zdvihací plošinu, která pomůže i dalším osobám bydlicím ve stejné nemovitosti a nájemce nemovitosti v zájmu žadatelky a spolu s ní i dalších podnájemníků učinit něco, co všem pomůže lépe snášet objektivní zdravotní omezení. Tomu obžalovaní říkají lidskost. Dalším argumentem soudu, o který byl opřen výrok o vině obžalovaných pro daný skutek, je zdravotní stav žadatelky o dotaci, „která trpí duševní poruchou, která je trvalá a má výrazný dopad na její rozpoznávací a ovládací schopnosti, přičemž žadatelka si nebyla schopna sama vypsát žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku, nebyla schopna chápat, že podepisuje žádost o dotaci,

nerozuměla tomu, co podepisuje, nevěděla, jaké jí plynou povinnosti při získání dotace“. K této argumentaci soudu obžalovaní uvádí analogicky jako u „předstírání“ výlučnosti užívání, že jakýmkoli zákonem není jako diskvalifikační kritérium pro úspěch žádosti o dotaci stanovena duševní porucha žadatele o dotaci na zvláštní pomůcku. Takový závěr by šel naprosto proti smyslu pomoci, neboť právě lidé postižení fyzicky bývají častěji diagnostikováni i pro psychické poruchy, navíc by takový závěr odporoval čl. 31 Listiny základních práv a svobod, podle nějž každý má právo na ochranu zdraví. Občané mají na základě veřejného pojištění právo na bezplatnou zdravotní péči a na zdravotní pomůcky za podmínek, které stanoví zákon. Opět zde absentuje jakákoli zákonná povinnost žadatele a potažmo těch, co pro žadatele žádost o dotaci kompletují a podávají, poskytovatelé dotace vymezovat či dokládat psychické poruchy žadatele. Pokud by poskytovatel dotace takovou informaci považoval za souladnou se zákonem a potřebnou pro své rozhodnutí o žádosti, určitě by na to myslel při tvorbě formuláře žádosti, případně při koncipaci požadavku na kompletnost příloh k této žádosti. Navíc v tomto případě byl zdravotní (fyzický i psychický) stav žadatelky poskytovatelé dotace znám z vlastní dlouhodobé činnosti. Skutečnost, že žadatelka nebyla schopna sama vypsát žádost, že nedovede pochopit princip poskytování dotací a povinnosti, které z poskytnuté dotace vyplývají, prostě nesmí být v demokratické společnosti diskriminačním důvodem pro poskytnutí cílené pomoci! Důležité zde je, že žadatelka dovede rozeznat rozdíl mezi osobním komfortem při vynášení do schodů fyzickou silou svých asistentů a pohodlným výjezdem do patra výtahem, a že povinnosti vyplývající z požadavku na řádné a pravdivé vyplnění žádosti o dotaci dovede naplnit ten, co žádost za žadatelku vyplňuje a podává. V našem právním řádu taktéž není jakkoli zakázána ani regulována situace, kdy za žadatelku žádost vyplní a podá v jejím zájmu kdokoli jiný. Nikde není stanovena podmínka, že pokud je tak činěno, že mezi žadatelkou a jejím dobrodincem musí být sepsána plná moc či jakékoli jiné pověření. Je tedy nepodstatné, že žádost za žadatelku vyplnil Ing. Jaroslav S., který má jako starosta obce s podáváním žádostí o dotace značné zkušenosti. Tohle je prostě akt lidské slušnosti a vzájemnosti, kdy jeden člověk pomůže druhému a s ním, jako v tomto případě, i dalším lidem. Naprosto stejné je to s účtem, na který je dotace zaslána. Co je nezákonného na tom, že účet, na který je dotace zaslána, nepatří žadatelce? Žadatelka prostě žádný účet nemá, a poskytnutí účtu pro připsání částky dotace třetí osobou je ryzím vztahem mezi žadatelkou a touto osobou, navíc, když z daného účtu částka dotace byla také řádně v rámci smyslu jeho poskytnutí, odeslána konečnému adresátovi – zhotoviteli zdvihací plošiny. Dalším znakem skutku, ve kterém nalézací soud shledává naplnění znaků trestného činu dotační podvod, má být skutečnost, že žadatelka v době žádosti o dotaci bydlela nikoli v patře rodinného domu v místě svého trvalého bydliště, ale v přízemí, tedy že výtah nepotřebovala. Zde obžalovaní opět poukazují na absenci zákonné povinnosti v žádosti o dotaci uvádět skutečnosti, zda žadatelka bydlí v přízemí nebo v patře. Pokud by tato informace byla pro poskytovatele dotace jakkoli relevantní, určitě by si ji vhodnou formou vyžádal. Není tedy opět možno vyvozovat z nesplnění neexistující povinnosti žadatelky či osob, které pro žadatelku žádost zpracovaly, jakékoli závěry o domnělé trestné činnosti obžalovaných. Jestliže obývám rodinný dům, byť bych bydlela v přízemí, není nic nezákonného mít možnost užívat i prostory v patře a navštěvovat spolubydlící a přátele či se svobodně přestěhovat. Právě „možnost“ je „svobodou“ naplňující smysl veřejné podpory, která slouží primárně k vytvoření předpokladu pro začlenění takto postiženého člověka do společnosti v co nejvyšší možné míře. Je to analogické, jako kdybych bydlela v patře a měla „možnost“ sjet za pomoci zdvihací plošiny do přízemí – nejde přece o povinnost, ale o možnost, o svobodu! Navíc není pravdou, že by zdvihací plošinu žadatelka nevyužívala, využívala ji mnohokrát a opakovaně a spolu s ní například pracovníci záchranné služby, ostatní „aktéři dohody“ i jejich asistenti. Míra užívání konkrétním subjektem není nijak regulována, důležité je užívání, a to bylo beze zbytku naplněno! Zajímavá je pro posouzení věci výpověď svědkyně Petry M., vedoucí pracovnice na Úřadu práce v Olomouci. Tato svědkyně vypověděla, že žadatelka podala žádost o dotaci, Úřad práce posoudil její zdravotní stav a dotaci přiznal! Hlavním kritériem je zdravotní stav žadatelky, což vyplývá ze zákona. Šetření na místě Úřad práce nedělal, jelikož místní podmínky znali a věděli, že je v místě trvalého bydliště žadatelky bariéra. Nijak se nezabývali omezením

svéprávnosti žadatelky, neví proč. Dále uvedla, že plošina je ve vlastnictví žadatelky a lze ji přestěhovat. Postup popsala tak, že u podané žádosti není doložena plná moc. Žádost byla podána na Úřad práce, oni požádali o posouzení zdravotního stavu, řízení se přerušilo a jakmile přišel posudek s kladným vyjádřením, tak v řízení pokračovali a bylo vydáno rozhodnutí o přiznání dotace. Vlastník nemovitosti udělil souhlas s instalací. Nikde ani zmínka o nesplněných povinnostech obžalovaných či nepravdivých údajích v úspěšné žádosti o dotaci, které soud hodnotí jako předpoklady pro aplikaci trestního práva. Co je ale velice zajímavé, je tvrzení svědkyně, že Úřad práce vycházel z toho, že žadatelka obývá prostory v patře, že teď už ví od policie, že bydlí v přízemí. Kdyby Úřad práce věděl, že je ubytována v přízemí, žádost by svědkyně neschválila. K tomuto vyjádření obžalovaní uvádějí, že postrádají očekávatelnou logickou návaznost, kterou by mohl být doplňující dotaz soudu svědkyni, čím by v takovém případě odůvodnila své zamítavé stanovisko, případně doplnění odůvodnění napadeného rozsudku ve smyslu zásady iura novit curia o odkaz a rozbor konkrétní zákonné normy. Obžalovaní tak nemohou zjistit, o jakou normu upravující povinnost žadatele o zdvihací plošinu bydlet v patře, se tvrzení svědkyně opírá či zda jde o její pouhou domněnku vyslovenou ve stresu při soudním výslechu bez promyšlení. Dále k tomuto vyjádření obžalovaní doplňují, že nerozumí postupu Úřadu práce. Byla-li by stanovena podmínka, že žadatelka musí pro přiznání dotace bydlet v patře, tak proč si tuto informaci prostě Úřad práce nevyžádal, neověřil nebo si k ní nezajistil potvrzení či prohlášení od žadatelky? Obžalovaní se domnívají, že nemohou být trestně stíháni za nedostatky v činnosti Úřadu práce. Pokud by se Úřad práce dotázal, rozhodně by mu taková informace nebyla nikým zamlčena ani by o ní nebylo odpovězeno nepravdivě! Pokud ale taková informace nebyla nikým požadována ani její poskytnutí neukládá zákon, nemůže soud z toho, že ji žadatelka sama Úřadu práce iniciativně nesdělila, vyvozovat porušení zákona obžalovanými, navíc takové porušení zákona, které je trestným činem! Jak už obžalovaní uvedli, pravdivost, nepravdivost či zamlčení údajů v žádosti o dotaci je nutno posuzovat ve vztahu k údajům, které byli obžalovaní povinni, byť v neformálním zastoupení žadatelky, Úřadu práce sdělit, nikoli ve vztahu k údajům, o kterých ani netušili, že by je měli uvést a jejichž uvedení po nich ani nikdo nechtěl! Abychom tuhle část odůvodnění odvolání uzavřeli, obžalovaní shrnují, že žádost o poskytnutí dotace i na ni navazující žádost o platbu, stejně jako další podklady k předmětné dotaci byly zcela a beze zbytku vypsány dle požadavků poskytovatele dotace, pravdivě a v míře zákony a poskytovatelem dotace požadované. Poskytovatel dotace při zpracování žádosti neshledal jakákoli administrativní ani jiná pochybení a žádost, která odrážela zcela pravdivé odpovědi na všechny poskytovatelem vyžadované otázky, schválil a dotaci poskytl. Dotace pak byla beze zbytku žadatelkou využita k účelu, k jakému byla poskytnuta a do doby, než se žadatelka z místa svého trvalého bydliště a zároveň i místa umístění zdvihací plošiny odstěhovala, sloužila žadatelce a s ní i naprosto legálně i dalším osobám, spolubydlícím žadatelky. Před vymezením vlastního návrhu obžalovaných se obžalovaní obrací na odvolací soud s velkou prosbou, aby podané odvolání, celých 66 stran textu, skutečně zodpovědně přečetl a zamyslel se nad vymezenými odvolacími argumenty, o které obžalovaní opírají své přesvědčení, že se žádného z trestných činů nemohli dopustit. Obžalovaní nedovedou pochopit, proč právě v tomto případě, kdy trestní řízení bylo vedeno pro primární přečin neoprávněné podnikání v základní skutkové podstatě s trestní sazbou bez spodní hranice trestu odnětí svobody a horní sazbou do maximálně dvou let, tedy pro jeden z nejméně trestných činů, proti nim orgány činné v trestním řízení nasadily naprosto extrémní síly a prostředky včetně sledování, odposlechů a opakovaných prohlídek desítek policistů i se psy a dalších osob, výslechů nerespektujících ani přes výslovné upozornění a žádost obhájce o odložení hospitalizaci Mgr. Marty S., výslechů svědků trvajících i více než 10 hodin, po kterých se bývalí přátelé obžalovaných stali bez zjevného důvodu jejich nepřáteli, a to pro jednání, které je obecně většinou lidí vnímáno jako jednání naprosto společensky prospěšné a uznání zasluhující. V této míře nasazení, která se vymyká mírou i nasazení policie u těch nejzávažnějších zločinů, spatřují obžalovaní určitou podjatost založenou na pro ně „skrytém“ zájmu jejich odsouzení za každou cenu. Do doby zásahu policie ve věci bylo vše všemi aktéry dohody a jejich blízkými i dalšími nějakou měrou zapojenými osobami vnímáno jako něco naprosto úžasného,

lidského a všeobecně prospěšného. Teprve až vlivem zákroku státu se situace začala měnit, zřejmě v důsledku narušení pokojného stavu a začaly se objevovat protichůdné názory. Obžalovaní, kteří jsou oba vysokoškolsky vzdělaní lidé, Ing. Jaroslav S. dlouholetý oblíbený starosta obce, Mgr. Marta S. dříve učitelka a pracovnice v sociálních službách, se skutečně nedovedou smířit s představou, že to, co Mgr. Marta S. dělala, by být jen mohlo být něčím, co tato společnost neocení, ale naopak trestná. Jsou jakýmkoli důkazy nepřesvědčitelni o své vině nikoli v důsledku svého nekritického a zatvrzelého zločineckého postoje k věci, ale v důsledku toho, že svým zdravým rozumem prostě nedokáží pochopit, že to, za co Mgr. Marta S. sklízela roky obdiv a díky nejen od aktérů dohody, ale i od Úřadu práce a starostů mnoha sousedních obcí, by se mávnutím proutku mělo změnit v jednání společensky škodlivé hodné disciplinárního trestu. Obžalovaní Mgr. Marta S., Ing. Jaroslav S. a spolek DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s., shodně navrhuje, aby odvolací soud o všech skutcích kladených obžalovaným za vinu ve výroku napadeného rozsudku rozhodl tak, že se obžalovaní podle § 226 písm. b) trestního řádu, zprošťují obžaloby, a to z důvodu, že skutky tam specifikované nejsou trestným činem.

8. K veřejnému zasedání nařízenému na den 27. dubna 2023 se obžalovaní Mgr. Marta S., Ing. Jaroslav S. a spolek DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s. nedostavili, ač byli k veřejnému zasedání řádně předvoláni. Předvolání k veřejnému zasedání převzali dle svých prohlášení nejpozději dne 21. 4. 2023, což potvrdili svými prohlášeními, současně požádali, aby veřejné zasedání proběhlo v jejich nepřítomnosti a souhlasili se zkrácením lhůty k přípravě k veřejnému zasedání. Za splnění podmínek ustanovení § 205 odst. 2 trestního řádu a § 238 trestního řádu bylo veřejné zasedání konáno v nepřítomnosti všech tří obžalovaných.
9. Po podání zprávy o stavu věci byly za podmínek ustanovení § 213 odst. 1 trestního řádu stranám předloženy k nahlédnutí spis PČR, sp. zn. KRPM-153336/TČ-2021-140516, sp.zn. 4 ZK 8/2022, vedený proti Petře S., spis Okresního soudu v Olomouci sp. zn. 1 T 203/2019 ve věci obžalovaného Jaroslava S., vyjádření správního úřadu na č. l. 2004, včetně usnesení Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 28. 2. 2022, č. j. Mpsv-2022/23838-222 na č. l. 2006-2008.
10. Obhájkyně obžalovaných v plném rozsahu odkázala na písemně podaná odvolání a učinila shodné konečné návrhy. Dále navrhla doplnit dokazování výsledky trestních řízení ve věcech trestních oznámení, které podávali na subjekty provozující prakticky totožnou činnost.
11. Státní zástupkyně se ve veřejném zasedání vyjádřila k odvolání obžalovaných tak, že odvolání všech tří obžalovaných považuje za nedůvodné. Vina všech obžalovaných byla provedeným dokazováním, které bylo velmi rozsáhlé, bez jakýchkoliv pochyb prokázána ve všech bodech, a to i přes jejich postoj trvající na tom, že jejich činnost byla naopak společensky prospěšná. Pokud jde o konkrétní argumentaci obžalovaných, je ve vztahu k odvolání podanému prostřednictvím Mgr. Elišky Faltýnkové Rytířové uvést, že přestože odůvodnění čítá desítky stran textu, konkrétních argumentů neobsahuje mnoho. V rámci odůvodnění odvolání se přitom jedná zejména o opakování argumentace, která ze strany obhajoby zaznívala již v řízení před soudem prvního stupně a částečně již v řízení přípravném. I přesto, že lze souhlasit s neutěšenou situací v oblasti péče o seniory, není řešením takové situace svévolné zřizování nelegálních domovů pro seniory stojících mimo jakoukoli veřejnoprávní kontrolu. Rovněž pak nelze jednání obžalovaných označit ani za společensky prospěšné a uznání zasluhující, jak ho sami vnímají. K samotné kvalitě péče poskytované v Domově byly zjištěny negativní skutečnosti. K zásadním nedostatkům ve stravování seniorů se vyjádřila řada svědků. Stejně tak neadekvátní, velmi špatná a nakonec žádná byla dle slyšených svědků i péče rehabilitační. Citované reakce Úřadu práce ČR na dotazy obžalované Marty S. jsou vytržené z kontextu, když ve skutečnosti byly hodnocené služby nedělitelně spjaté, tj. pokud by nebyli klienti ubytováni v sídle obžalovaného spolku, nedošlo by k uzavření smluv s asistenty a naopak. Ze svědeckých výpovědí osob, které v minulosti v Domově působily jako asistentky přitom vyplynulo, že chod domova řídila a organizovala obžalovaná, která

rozhodovala o všem podstatném a formální rozdělení činností bylo pouze zdánlivé, přičemž reálně se jednalo o domov pro seniory ve smyslu jeho legální definice obsažené v § 49 zákona o sociálních službách. Vyjadřují-li se obžalovaní na straně 9 odůvodnění odvolání k zásadě domácímu prostředí v Domově, je na místě předně konstatovat, že podle zákona o sociálních službách lze sociální služby poskytovat jen na základě oprávnění k poskytování sociálních služeb, není-li stanoveno jinak. O tzv. jiné možnosti v podobě péče od osob blízkých nebo asistentem sociální péče se zde ale rovněž nejednalo. O tom, že se ani pojmenováním nejednalo o domácí prostředí, pak mnohé vypovídá i obsah hromadné konverzace vedené prostřednictvím aplikace WhatsApp, kterou soudu v rámci svého výsledku poskytla svědkyně Monika H. Klienti se zde v žádném případě nenacházeli v domácím prostředí. Pokud jde o poukaz obžalovaných na možnou diskriminaci klientů Domova, je tato argumentace jen obtížně pochopitelná. Nic takového v celém dosavadním průběhu trestního řízení nezaznělo a ani z napadeného rozsudku nic takového nevyplývá. Rovněž lze vyvrátit tvrzení, že se soud k obžalovanému Jaroslavu S. nezabýval dokazováním ve vztahu k rozhodné době, po kterou měl páchat trestný čin podílnictví. Dobu od srpna 2016 nalézací soud nevyvodil pouze ze vztahu obžalovaných, ale již z toho, že dne 8. 4. 2016 obžalovaný koupil dům, který byl od počátku využíván pro účely projektu DDS, načež ke dni 1. 8. 2016 spolek potvrdil převzetí domu. Ve vztahu k odvolání obžalovaného Jaroslava S., které učinil prostřednictvím obhájce JUDr. Petra Dítě, LL.M., co se týče argumentace o údajně absentující subjektivní stránce trestného činu, neboť byl a stále je přesvědčen o tom, že jednání obžalované Marty S. bylo zcela v souladu se zákonem, spíše než o absenci subjektivní stránky trestného činu by bylo na místě hovořit o právním omylu ve smyslu § 19 tr. zákoníku, neboť obžalovaný v zásadě tvrdí, že při spáchání trestného činu nevěděl, že je jeho čin protiprávní. Takový omyl by zavinění skutečně vylučoval, pakliže by se jej obžalovaný nemohl vyvarovat. Z provedeného dokazování je nicméně zřejmé, že obžalovaný Jaroslav S. byl obeznámen s fungováním Domova. Zmiňuje-li obžalovaný dodatek ze dne 2. 8. 2016 ke smlouvě o výpůjčce, není zřejmé, co by měl tento dodatek měnit na tom, že doložené náklady na rekonstrukci nemovitosti, která byla a je ve vlastnictví obžalovaného, byly hrazeny z finančních prostředků, jež byly výnosem z trestné činnosti obžalované Marty S., resp. obžalovaného spolku. K námitce označující závěry znaleckého posudku za zcela mylné se pak nelze blíže vyjádřit, a to jednak s ohledem na její neurčitost a jednak s ohledem na to, že se jedná o otázky odborné, přičemž obhajoba znalecký posudek, který by tyto závěry rozporoval, nepředložila. Konečně pokud jde o tvrzení, že výtah, jehož se týká jednání popsáné pod bodem 6. výrokové části napadeného rozsudku, je ve vlastnictví Miloslavy R., jejíž rodinní příslušníci přes opakované výzvy nezajistili jeho demontáž a odvoz, ani zde není zřejmá relevance tohoto argumentu. Nicméně lze úspěšně pochybovat o tom, že by se vlastníkem výtahu stala Miloslava R., která byla k podání žádosti pouze zneužita ze strany obžalovaných. K rozsáhlému hodnocení jednotlivých důkazů se již dále státní zástupkyně nevyjádřila, jelikož považuje jejich provedení a následné hodnocení ze strany nalézacího soudu za objektivní. Obecně k argumentům obžalovaných lze toliko uvést, že ani nepopiratelná svoboda každé osoby zvolit si, zda a jakým způsobem bude čerpat potřebnou péči, neopravňuje nikoho k tomu, aby takovým osobám péči poskytoval v rozporu s právním řádem České republiky. Jelikož soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně a nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu, bylo by jakékoliv zasahování do rozsudku nalézacího soudu zásahem do volného hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu. Stejně tak za zákonné a odůvodněné považuje státní zástupkyně i výroky nalézacího soudu o ukládaných trestech, jejichž odůvodnění je v rozsudku pojato do bodů 261. a následujících. Odvolacímu soudu proto navrhla, aby podaná odvolání jako nedůvodná zamítl ve smyslu § 256 trestního řádu.

12. Poškozená Ludmila D. se ve veřejném zasedání vyjádřila k odvolání obžalovaných tak, že jednou, když ty peníze převzala paní S., podepsala to a pak teda paní notářce tvrdila, že tam žádné nejsou, tak je to zlodějina. Jak to vezme soud, to už je jiná. Teď, jak je to odvolací řízení, tak ta, která to

psala, by neměla je napadat a pomlouvat a říkat takové věci, které nejsou vůbec pravda. Měla by se spíš stydět.

13. K odročenému veřejnému zasedání konanému dne 9. 5. 2023 se obžalovaní Mgr. Marta S., Ing. Jaroslav S. a spolek DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s. nedostavili, ač byli k veřejnému zasedání řádně předvoláni a předvolání k veřejnému zasedání převzali dle svých prohlášení nejpozději dne 5. 5. 2023, což potvrdili svými prohlášeními, přičemž opět současně požádali, aby veřejné zasedání proběhlo v jejich nepřítomnosti. Za splnění podmínek ustanovení § 205 odst. 2 trestního řádu a § 238 trestního řádu bylo veřejné zasedání konáno v nepřítomnosti všech tří obžalovaných.
14. Po sdělení podstatného obsahu dosavadního jednání obhájci obžalovaných i státní zástupkyně setrvali na svých podáních včetně konečných návrhů.
15. Z podnětu podaných odvolání podle § 254 trestního řádu přezkoumal odvolací soud zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
16. Předně je nutno uvést, že pokud jde o postup řízení, které předcházelo odvoláními napadenému rozsudku, pak v tomto směru odvolací soud nezjistil podstatné procesní vady, jež by mohly mít vliv na správnost rozhodnutí, zejména nebyla zjištěna závažná porušení těch procesních ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby.
17. Podle názoru krajského soudu jako soudu odvolacího je nutno konstatovat, že odvolacím námitkám obžalovaných směřujícím proti výrokům o vině ve vztahu ke všem obžalovaným napadeného rozsudku nelze přisvědčit. Krajský soud má za to, že okresní soud měl pro rozhodnutí o vině všech tří obžalovaných dostatečná skutková zjištění, jež mu umožňovala v trestní věci rozhodnout v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 trestního řádu. Rozsudek okresního soudu odvolací soud hodnotí jako správný a zákonný. Důkazy provedené v hlavním líčení okresní soud hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a na základě takto provedených a hodnocených důkazů činil správná skutková zjištění. Okresní soud v rámci odůvodnění napadeného rozsudku pečlivě hodnotil provedené důkazy a učinil z nich logické a přiléhavé závěry o skutkovém stavu. V tomto směru lze připomenout ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu České republiky, podle které jestliže soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 trestního řádu, tzn. že je hodnotil podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná úplná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu uvedeného ustanovení (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 8. 1991, sp. zn. 11 Tz 53/91). Odvolací soud se nadto plně ztotožnil s hodnocením důkazů tak, jak ho provedl okresní soud. Rovněž dle závěru odvolacího soudu tak bylo v řízení bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že se všichni obžalovaní dopustili vytýkaného jednání, tak jak je popsáno ve skutkových větách napadeného rozsudku. V podrobnostech lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se odvolací soud plně ztotožňuje. Odvolací soud se ztotožnil rovněž s postupem soudu prvního stupně, kterým zamítl návrhy obžalovaných na doplnění dokazování, když v podrobnostech lze odkázat na bod 201. odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se krajský soud plně ztotožňuje.
18. Pokud jde o jednání, které je kladeno za vinu obžalované Mgr. Martině S. v bodech 1. a 3. skutkové věty rozsudku, kvalifikované jako dva přečiny neoprávněného podnikání podle ustanovení § 251 odst. 1 trestního zákoníku, tak se odvolací soud plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně

včetně posouzení této trestné činnosti jako dvou přečinů. V této souvislosti se poukazuje na to, že k přerušení trestné činnosti obžalované došlo doručením usnesení o zahájení trestního stíhání obžalované vztahujícím se k prvnímu přečinu popsanému v bodu 1. skutkové věty napadeného rozsudku. V podrobnostech lze ve vztahu k této trestné činnosti obžalované Mgr. S. odkázat na podrobné odůvodnění soudu prvního stupně, zejména pak na body 204.–227. odůvodnění. Obžalovaná sama nepopírá, že by v rozhodném období nebyly fakticky poskytovány sociální služby tak, jak je podrobně popsáno v bodech 1. a 3. skutkové věty napadeného rozsudku. Na svou obhajobu opakovaně po celou dobu uvádí, že za toto své jednání po léta sklízela vděk a úctu úřadů i mnoha desítek lidí, kdy opakovaně rovněž zdůrazňuje, že naopak stát nebyl tyto služby těmto lidem schopen zajistit a poukazuje na kapacitní nedostatečnost sociálního systému. Obžalovaná opakovaně zdůrazňuje, že jednala ve prospěch seniorů, kdy za situace, že osoby blízké nejsou schopné či ochotné se o seniora postarat, je senior postaven téměř do bezvýchodné situace. Obžalovaná tak obhajuje svůj koncept spolupráce více asistentů, vznik jakési „pseudoinstituce“ s volným rodinným režimem a s péčí téměř srovnatelnou s registrovanými zařízeními, navíc s prvky svobodně zvolené individualizace, kdy v tomto směru obžalovaná bagatelizuje to, že schodiště neodpovídá zákonným normám, nejsou zpracované havarijní plány a další nezbytnosti stanovené zákonem. S tímto postojem obžalované se nelze ztotožnit. Lze podotknout, že tyto námitky obžalované z hlediska její trestní odpovědnosti nepovažuje odvolací soud za relevantní. Jakkoliv lze připustit, že otázka péče o seniory a nedostatek potřebných zařízení uzpůsobených k péči o ně může být předmětem kritiky a diskuze, v žádném případě to neopravňuje obžalovanou k jednání tak, jak je popsáno ve skutkových větách napadeného rozsudku. V tomto směru vyhodnotil odvolací soud jako bezpředmětný návrh obhajoby na doplnění dokazování o článek Milion Čechů pečující o blízké. Stát by se bez nich zhroutil, ale nepomáhá jim – Seznam Zprávy (seznamzpravy.cz), kdy tento důkazní návrh pro jeho nadbytečnost zamítl. V tomto směru lze dodat, že jakkoliv lze připustit obecné problémy vznikající při zajišťování časově dostupné kvalitní péče o seniory, není třeba dle názoru odvolacího soudu tuto obecně známou informaci prokazovat, když tato nemůže mít, i s ohledem na dále uvedené, žádný vliv na trestní odpovědnost obžalované, případně i na trestní odpovědnost obžalovaného spolku (viz níže).

19. Krajský soud zdůrazňuje, že i přes obhajobu obžalované nelze její jednání ve vztahu k poskytování sociálních služeb v žádném případě hodnotit jako čistý altruismus. Její jednání v žádném případě nebylo ani jakousi charitou. Obžalovaná si naopak byla vědoma toho, že fakticky provozuje domov pro seniory bez příslušných oprávnění. O tomto svědčí dle názoru odvolacího soudu nejenom dlouhodobost jednání obžalované, která se delší dobu pohybovala v oblasti poskytování sociálních služeb, ale rovněž účelově vytvořený smluvní konstrukt, který dle závěru odvolacího soudu směřoval právě k obcházení práva (v podrobnostech lze opět odkázat na odůvodnění soudu prvního stupně, zejména na bod 211. a násl. a bod 219. odůvodnění napadeného rozsudku). Odvolací soud se ztotožnil i se závěrem soudu prvního stupně, že obžalovaná zastávala ve vytvořeném systému zásadní, řídicí roli, opět lze v tomto směru plně odkázat na odůvodnění soudu prvního stupně, zejména na bod 215. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku. Pro úplnost lze doplnit, že právě skutečnost, že došlo k rozdělení smluv na smlouvy o poskytnutí pomoci, dohody o poskytnutí financí na nákup potravin a přípravy stravy a na smlouvy o užívání nemovitých věcí, svědčí o úmyslném jednání obžalované. Jakkoliv právě na rozdělení služeb poskytovaných „klientům“ na základě různých smluv a jinými subjekty poukazuje obhajoba, dle názoru odvolacího soudu je třeba vnímat jednání obžalované jako celek, stejně tak je třeba vnímat i faktické uskupení, které vzniklo kolem obžalované a spolku. Jakkoliv tedy obhajoba namítá, že např. obžalovaný spolek uzavřel pouze smlouvu o podnájmu, nikoliv jednotlivé smlouvy o poskytnutí pomoci, je dle názoru odvolacího soudu bez jakýchkoliv pochybností jasné, že osoby, které byly v rámci předmětné nemovitosti ubytovány, tam byly ubytovány právě z toho důvodu, že vyžadovaly pomoc jiné osoby a za tímto účelem i jednotlivé smlouvy uzavíraly. Rovněž lze odkázat na to, že jednotliví asistenti fakticky pečovali o více osob, jakkoliv s dalšími uzavřené smlouvy o

poskytování pomoci neměli, což opět svědčí o účelovosti smluvního konstruktů, který směřoval pouze k obcházení práva. Jako nedůvodné soud vyhodnotil rovněž námitky obhajoby, že platby za asistenční služby byly určeny jednotlivým asistentům, kdy tento závěr odporuje výsledkům provedeného dokazování. Odkázat lze opět na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku, mimo jiné i na bod 214. tohoto odůvodnění. Krajský soud tak uzavírá, že komplexním posouzením jednání popsaným v bodech 1. a 3. skutkové věty napadeného rozsudku je nutné dojít k závěru, že obžalovaná Mgr. S. se dopustila vytykaných přčinů neoprávněného podnikání dle § 251 odst. 1 trestního zákoníku, jelikož právě ona de facto řídila a zastřešovala celou trestnou činnost popsanou v bodech 1., 3. a 4. skutkové věty napadeného rozsudku, kdy nadto obžalovaná současně jednala i jako osoba oprávněná jednat za obžalovaný spolek DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s. (viz i níže k trestné činnosti obžalované právnické osoby, viz též bod 4. skutkové věty napadeného rozsudku).

20. Obžalovaná Mgr. Marta S. dále namítá, že nalézací soud nezohlednil při svém rozhodování čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle kterého každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, kdy v mezích této zásady je dle obžalované nutné hodnotit i limitaci svobody volby „aktérů dohody“, tedy i seniorů, kterým byla na základě jejich skutečně svobodné volby poskytována péče v místě jimi zvoleného bydliště v xxx. Tuto námitku vyhodnotil odvolací soud rovněž jako bezpředmětnou. Stejně tak pokud obhajoba namítá, že dochází k diskriminaci seniorů, kteří si nemohou vybrat, jakým způsobem jim služba bude poskytnuta, je třeba tuto argumentaci vyhodnotit jako nepřiléhavou a účelovou. Je třeba zdůraznit, že ani nepopíratelná svoboda každé osoby na volbu, jakým způsobem bude čerpat potřebnou péči, nemůže opravňovat nikoho k tomu, aby tuto péči poskytoval v rozporu s právním řádem České republiky. Stejně tak je nutné odmítnout argumentaci spočívající v tom, že jednotlivé asistenční smlouvy podléhaly státní kontrole a nebyly vůči nim činěny žádné výhrady. Lze konstatovat, že pokud veřejnoprávní předpis stanoví omezení nebo zákaz určitého jednání, je nerozhodné, že takové jednání bylo předsevzato při formálním dodržení předpisů práva soukromého. Jednání obžalované bylo správně vyhodnoceno jako přčiny neoprávněného podnikání dle § 251 odst. 1 trestního zákoníku, v podrobnostech lze opět odkázat na podrobné odůvodnění soudu prvního stupně, zejména na bod 204. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku. Nelze se ztotožnit ani s námitkami obžalované, že by snad v tomto případě trestním postihem orgány činné v trestním řízení zasahovaly nepřiměřeně do práv ostatních, a že by takto překročily svou pravomoc. Lze odkázat již na výše uvedené, že jednání obžalované nebylo charitou, bylo činěno za účelem zisku, nikoliv snad primárně ve prospěch seniorů, což vyplývá z provedeného dokazování. V žádném případě nelze v trestním řízení spatřovat ani diskriminaci aktérů dohody z důvodu věku a zdravotního stavu. Naopak jednání obžalované, která takto zneužila horší situaci na trhu, vedlo k tomu, že příbuzní seniorů, potažmo i samotní senioři, využili jí poskytovaných služeb, ačkoliv mohli mít nárok na služby kvalitnější či levnější. Těžko lze připustit, že by se jednotliví senioři, kterým byla poskytnuta péče, smířili s tím, že se obžalovaná dopouští trestné činnosti a toto by akceptovali.
21. Pokud tedy obžalovaná využila tíživé situace v rámci poskytování péče o seniory tím, že neoprávněně podnikala, nejednala tak primárně pro dobro a ve jménu seniorů, ale za účelem svého vlastního prospěchu, a tedy tak i v úmyslu vyhnout se daňovému systému a investicím do legálního provozování zařízení sociální péče. Z tohoto důvodu nelze vyhodnotit jako přiléhavé ani námitky obžalované o nedostatku společenské škodlivosti jejího jednání. Hodnocením zásady subsidiarity trestní represe a principu utlima ratio se zabýval podrobně i okresní soud, opět lze plně odkázat na jeho odůvodnění, zejména na bod 226. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku. Pro úplnost lze zopakovat, že systém přijatý obžalovanou nebyl budován ve prospěch seniorů, kdy nelze pominout, že senioři v rámci takto vybudovaného systému nebyli dostatečně finančně chráněni, docházelo k obcházení regulace medikace a poskytování zdravotních služeb, senioři byli ubytováni v nevyhovujících prostorách, kdy stavba byla užívána v rozporu s kolaudačním rozhodnutím apod.

(k podrobnostem k těmto výtkám viz zejména bod 220. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně). I z těchto důvodů nelze vyhodnotit jednání obžalované jako nedosahující potřebného stupně společenské škodlivosti odůvodňujícího její trestní postih, kdy právě vlivem těchto „nedostatečností“ mohl systém vybudovaný obžalovanou fungovat levněji, než klasické domovy seniorů, ovšem stalo se tak nikoliv ve prospěch, ale na úkor samotných seniorů. Společenskou škodlivost jednání obžalované (a i spolku – viz níže) lze hodnotit i ve vztahu k osobám, na které mohlo mít ve svém důsledku dopad a které je třeba chránit, v daném případě se jednalo o seniory odkázané na poskytování péče. Právě dodržování právní regulace zajišťuje seniorům poskytování řádné péče, eliminaci vzniku zásahů do jejich integrity, dostatečné materiální a personální zajištění služeb, zajištění potřebné zdravotní složky péče, ubytování v přiměřených kolektivech, eliminaci zdravotního zanedbání, hlídání podávání tlumících léků, obecně vyloučení chybné medikace, zajištění dostatečného volného pohybu, přístupu na vzduch apod. Nelze se tak ztotožnit s názorem obžalované, že pokud stát není schopen zajistit dostatečnou kapacitu, je možné systém obcházet v rozporu s právními předpisy. Pokud obhajoba opakovaně poukazuje na to, že obžalovaná se snažila pro seniory vytvořit domácí prostředí, byť přitom obcházela zákon, považuje odvolací soud za nutné shodně s argumentací státní zástupkyně v rámci jejího vyjádření k podanému odvolání zdůraznit, že v daném případě se o domácí prostředí nejednalo, o čemž mimo jiné vypovídá i obsah hromadné konverzace vedené prostřednictvím aplikace WhatsApp, kterou soudu v rámci svého výsledku poskytla svědkyně Monika H. V neposlední řadě pak lze ve vztahu k míře společenské škodlivosti odkázat i na rozhodnutí Ústavního soudu III. ÚS 13/22, ze dne 22. 3. 2022, kde se Ústavní soud zabýval mimo jiné otázkou míry společenské škodlivosti ve vztahu k přečinu neoprávněného podnikání obdobného charakteru.

22. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že obžalovaná právnická osoba spolek DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z.s. se dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu v bodu 4. skutkové věty napadeného rozsudku. Ve vztahu ke skutkovým závěrům a zvolené právní kvalifikaci lze plně odkázat na již shora uvedené, stejně tak lze v podrobnostech opětovně odkázat i na přílehlavé odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Okresní soud se zcela správně zabýval i otázkou přičitatelnosti jednání obžalované Mgr. S. této obžalované právnické osobě, kdy v podrobnostech lze odkázat zejména na bod 228. odůvodnění napadeného rozsudku. Odvolací soud se rovněž ztotožnil s postupem soudu prvního stupně, kterým ve vztahu k právnické osobě trestnou činnost datoval až od 1. 12. 2016, a to vzhledem ke změně zák. č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, provedené zákonem č. 186/2016 Sb., s účinností od 1. 12. 2016, kdy tímto zákonem byl nově upraven výčet trestných činů pro účely zákona č. 418/2011 Sb., mezi které byl právě s účinností novely zahrnut i přečin neoprávněného podnikání podle § 251 trestního zákoníku. Nad rámec lze doplnit, že odvolací soud se neztotožnil s námitkami obhajoby, že soud prvního stupně zaměnil činnosti realizované spolkem a činnosti realizované obžalovanou v postavení asistenta péče, když dle názoru obhajoby je nesprávné hovořit o tom, že spolek prostřednictvím své předsedkyně poskytoval pobytové sociální služby. Jak je již shora uvedeno, je třeba trvat na tom, že jednání obžalované, které je přičitatelné i právnické osobě, je třeba hodnotit komplexně jako celek. V žádném případě se tak nelze ztotožnit s argumentací obhajoby, že by spolek měl snad být stíhán za pouhé vytvoření podmínek pro sdílenou asistenční péči. Samotná smluvní konstrukce, tj. rozdělení jednotlivých služeb (ubytovací, stravovací, poskytování péče) do samostatných smluv, tj. rozdělení jednotlivých činností mezi více osob, uzavírání smluv formálně mezi vícero subjektů, kteří měli jednotlivě poskytovat jednotlivé služby, mělo dle názoru odvolacího soudu pouze zakrýt trestnou činnost obžalované, potažmo spolku. Proto není dle krajského soudu rozhodné, že smlouvy o pomoci byly v řadě případů uzavírány mezi seniory a dalšími asistenty, jelikož nelze pominout řídicí postavení obžalované, vzájemnou provázanost poskytování sociálních služeb v rozsahu odpovídajícím domovu pro seniory. Plně se tak lze ztotožnit se závěry soudu prvního stupně, přičemž v podrobnostech na ně lze odkázat, zejména na bod 213. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku.

23. Jakkoliv obžalovaní v rámci své obhajoby poukazují na sdělení Úřadu práce, Krajské pobočky v Olomouci, ve kterém správní orgán poskytl odpovědi na dotazy jimi položené, nemění ani toto stanovisko správního úřadu dle názoru odvolacího soudu nic na již shora uvedeném a nelze se ztotožnit s názorem obžalované, že takto předložený důkaz soud prvního stupně trochu upozadil. Je třeba zdůraznit, že se jedná o obecné vyjádření správního orgánu, které je třeba hodnotit stejně jako další důkazy a které není pro soud nijak závazné. Navíc obecné závěry správního orgánu, že zákon nestanoví, kolik smluv o poskytování pomoci může být uzavřeno jedním příjemcem sociální dávky, že není stanoveno místo, kde musí být poskytována pomoc asistentem, že zákon nestanoví ani řešení krátkodobé indispozice asistenta péče, že způsob nasmlouvání potřebné pomoci je zcela v kompetenci příjemce příspěvku na péči, nijak nemění posouzení aktuálně projednávané činnosti obžalované a spolku. Opět lze uzavřít, že aktuálně projednávanou činnost obžalované a spolku ve vztahu k seniorům v daném případě nelze rozdělit na péči jednotlivých asistentů o jednotlivé osoby na straně jedné a poskytnutí ubytování na straně druhé, jak se snaží tvrdit obhajoba, ale jednalo se o komplex služeb zaštitěných obžalovanou a spolkem, kteří takto účelově obcházeli zákon o sociálních službách. V podrobnostech lze opět odkázat na přílehlavé odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
24. Pokud obhajoba dále poukazuje na to, že obdobnou činnost jako obžalovaná Mgr. S. a obžalovaný spolek (viz body 1., 3. a 4. skutkové věty napadeného rozsudku) provozují i další seskupení, přičemž tato není orgány činnými v trestním řízení vnímána jako trestná a k prokázání tohoto tvrzení předložila a navrhla k důkazu výsledek jimi podaných trestních oznámení, odvolací soud zamítl tento důkazní návrh pro nadbytečnost. Lze uzavřít, že každý konkrétní případ je nutné posuzovat individuálně včetně společenské škodlivosti. Postup orgánů činných v jiných věcech a výsledky tohoto postupu nemohou bez dalšího ovlivnit rozhodnutí soudu v konkrétní věci, vždy je třeba se zaměřit na konkrétní okolnosti případu. Pro úplnost lze dodat, že v daném případě společenská škodlivost naplněna byla, jak již bylo zmíněno, kdy tato okolnost sama o sobě neznamená, že v jiných případech by nebylo možné méně společensky škodlivé jednání posoudit právě jako přestupek ve smyslu zákona o sociálních službách (kdy v úvahu je třeba zvažovat mimo jiné rozsah vytykané činnosti, dobu, po kterou byla vytykaná činnost provozována, apod.). Pokud obhajoba dále namítá, že činnost tak, jak je popsána, nemůže být podnikáním a dále k tomu v podrobnostech rozvádí své teoretické úvahy, rovněž tuto argumentaci neshledal odvolací soud jak ve vztahu k obžalované Mgr. S., tak ve vztahu k obžalované právnické osobě jako relevantní. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, okresní soud se pečlivě zabýval právním posouzením vytykané trestné činnosti, kdy v podrobnostech lze opět odkázat na odůvodnění soudu prvního stupně, zejména na bod 204. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se odvolací soud plně ztotožňuje. V tomto směru opět neobstojí námitky obžalovaných odkazující na to, že poskytování ubytovacích služeb na jedné straně a asistentských služeb na straně druhé bylo realizováno odděleně, odlišnými subjekty, kdy, jak je již shora opakovaně uvedeno, je třeba trestnou činnost posuzovat komplexně a formální rozdělení činností a snaha o legalizaci protiprávního stavu tak nemůže být relevantní obhajovací námitkou.
25. Odvolací soud rovněž jako nedůvodné vyhodnotil námitky obžalovaných, že okresní soud rezignoval na zjišťování a prokazování výše neoprávněného prospěchu, který měla obžalovaná Mgr. S. a obžalovaná právnická osoba svou trestnou činností dosáhnout. Opět se nelze ztotožnit s argumentací obhajoby, že činnost obžalované S. a činnost spolku je nutno vnímat odděleně, a to právě pro vzájemné propojení a komplexnost jednání, tak je již uvedeno v podrobnostech výše. Okresní soud se již dostatečným způsobem zabýval výší neoprávněného prospěchu, který měli svou trestnou činností obžalovaní získat, přičemž v tomto směru lze odkázat na znalecký posudek č. 9/2019 z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, Ing. Zdeňka L. Znalec vycházel ze zaúčtovaných příjmů spolku v roce 2006 ve výši 379 058 Kč, z příjmů spolu dle podkladů Policie za poskytování stravy, za přijaté příspěvky na péči, za dary a dotace ve výši 1 324 173 Kč, v roce 2017 z celkových příjmů za nájemné, za poskytování stravy a přijaté příspěvky 3 552 134 Kč, v roce

2018 z celkových příjmů 3 582 584 Kč, přičemž určil i vyúčtované náklady, nicméně ze závěrů tohoto znaleckého posudku mimo jiné vyplývá, že s ohledem na neprůkaznost účetnictví předloženého spolkem nelze učinit výpočet čistého zisku z celkových příjmů spolku včetně nájemného, příjmů za poskytnutí stravy a přijatých příspěvků na péči, neboť náklady v účetnictví spolku neodpovídají nákladům, které se měly vztahovat ke zjištěným výnosům. V nákladech zúčtovaných v účetnictví spolku za předmětné období totiž nejsou zahrnuty náklady na potraviny a přípravu stravy, rovněž nejsou zohledněny náklady vynaložené v souvislosti s poskytovanou péčí jednotlivým klientům, tj. náklady na ošetřující personál, náklady na zdravotnické pomůcky, náklady na úklid, praní apod. Pokud jde o námitky obhajoby ve vztahu k tomu, že znalecký posudek byl vypracován Ing. L. jakožto osobou nezapsanou do seznamu soudních znalců, vyhodnotil rovněž tyto námitky odvolací soud jako nedůvodné. Jakkoliv lze připustit, že obecně je vždy žádoucí, aby znalecké posudky byly vypracovávány osobami zapsanými v seznamu znalců, nelze vyloučit postup, kdy je znalecký osobou vypracován odborníkem, který není zapsán v seznamu znalců, kdy takovýto postup není vyloučen ani trestním řádem, ani související právní úpravou, tj. dříve platným zákonem č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících (viz § 24 a násl.), a nyní platnou právní úpravou, tj. zákonem č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech (viz zejména § 26 tohoto zákona). V daném případě byl Ing. L. jako znalec řádně přibrán opatřením policejního orgánu, byl řádně poučen a složil znalecký slib. Vypracovaný znalecký posudek odpovídá požadovaným kritériím, nenese žádné známky nesprávnosti, z tohoto důvodu lze z něho vycházet a nelze se tak ztotožnit s námitkami obhajoby ve vztahu k tomuto posudku. Nadto je třeba rovněž dodat, že obhajoba vlastní znalecký posudek, který by závěry vypracovaného znaleckého posudku zpochybnil či rozporoval, ani nepředložila, přičemž s ohledem na shora uvedené okresní soud a následně ani krajský neshledaly žádné důvody pro vypracování dalšího znaleckého posudku. Krajský soud dále k námitkám obhajoby ve vztahu k výši zisku získaného trestnou činností obžalovaných podotýká, že výše získaného prospěchu netvoří v daném případě kvalifikační znak vytýkané trestné činnosti. Z hlediska definice většího rozsahu neoprávněného podnikání ve smyslu ustanovení § 251 trestního zákoníku lze připomenout, že pro posouzení rozsahu je možné zvažovat především délku období, po kterou bylo podnikání provozováno, jeho objem a rozsah, počet subjektů, obrat, je možné přihlížet i k tomu, zda cílem bylo získat trvalejší zdroj finančních prostředků. V daném případě tak nepochybně došlo neoprávněnému poskytování služeb ve větším rozsahu, kdy nelze odhlédnout od množství klientů, době trvání trestné činnosti, ani celkové koncepcí a zaměření trestné činnosti, která zcela zjevně směřovala k získání trvalejšího zdroje finančních prostředků. Jakkoliv je možné zvažovat i zisk (dosažený či zamýšlený), není z hlediska použité právní kvalifikace rozhodné, zda k zisku skutečně došlo, neboť jako neoprávněné podnikání je možné posoudit i takové jednání, které by bylo ztrátové. Pokud přesné stanovení zisku vzhledem k tomu, že pachatel nevedl účetnictví, není možné, je možné stanovit rozsah neoprávněného podnikání jen rámcově (viz např. NS 5 Tdo 776/2011), což v daném případě zcela jistě naplněno bylo. S přihlédnutím k příjmům, které byly objektivizovány provedeným dokazováním, pak lze konstatovat, že orgány činné v trestním řízení postupovaly výlučně ve prospěch obžalovaných, kdy jejich jednání nebylo posouzeno podle kvalifikovaných skutkových podstat ustanovení § 251 trestního zákoníku, jejichž kvalifikačním znakem je právě způsobení značné škody či získání značného prospěchu (§ 251 odst. 2 trestního zákoníku), či způsobení škody velkého rozsahu či získání prospěchu velkého rozsahu (§ 251 odst. 3 trestního zákoníku).

26. Stejně tak jako nepřiléhavou vyhodnotil odvolací soud námitku obhajoby, že v daném případě byla zcela pomínuta role ostatních asistentů péče a jejich postavení ve vztahu k trestní odpovědnosti Mgr. Marty S., rovněž tak námitku vztahující se ke zvažování trestné činnosti jednotlivých zastupitelů Obce xxx, která si následně pronajala předmětnou budovu. Opět lze odkázat na řídicí roli obžalované Mgr. S., když v rámci projednávané činnosti se právě řídicí funkcí obžalované podrobně zabýval již okresní soud, kdy s jeho závěry se odvolací soud plně ztotožnil a lze na ně plně odkázat, zejména na bod 215. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku). Současně je třeba

připomenout, že i za situace, že by se na vytýkané trestné činnosti měla podílet i další osoba, soud je při svém rozhodování vázán obžalovací zásadou a nepřísluší mu rozhodovat o případné trestní odpovědnosti dalších osob, na které nebyla podána obžaloba.

27. Pokud dále obhajoba ve vztahu k trestné činnosti obžalované Mgr. S. a obžalovaného spolku specifikované v bodech 1., 3, a 4. skutkové věty napadeného rozsudku namítá nedostatek subjektivní stránky trestného činu, ani tuto argumentaci nevyhodnotil odvolací soud jako důvodnou. Obžalovaní shodně namítají, že na jejich straně nelze shledat, byť eventuální, úmysl spáchat trestnou činnost, když řada subjektů jednajících obdobně dosud nebyla postižena. K trestnímu postihu dalších osob, včetně zamítnutého důkazního návrhu obžalovaných, lze v tomto směru plně odkázat na již shora uvedené. Dále lze ve vztahu k subjektivní stránce doplnit, že nelze pominout kontrolní činnost správního orgánu ve vztahu k činnosti provozované obžalovanou právnickou osobou, kdy již dne 8. 1. 2018 byla v místě předmětného zařízení provedena kontrola, které předcházelo ústní jednání s obžalovanou, kdy kontrolní činnost správního orgánu následně vyústila dne 18. 5. 2018 ve vydání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, č.j. KUOK 50545/2018, na základě kterého byl obžalovaný spolek uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 67 správního řádu a § 107 odst. 1 a odst. 5 písm. f) zákona o sociálních službách, kdy měl v období od října 2017 do ledna 2018 poskytovat jako právnická osoba sociální službu bez oprávnění k jejímu poskytování podle ustanovení § 78 odst. 1 zákona o sociálních službách. Toto rozhodnutí bylo obžalované Mgr. S. doručeno dne 4. 6. 2018, jak vyplývá z připojené doručky, právní moci toto rozhodnutí nabylo dne 4. 9. 2018, kdy bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 22. 8. 2018, č.j. MPSV-2018/132457-220/1. Jakkoliv bylo následně toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 30. 10. 2019, č.j. 65 A 92/2018-47, které nabylo právní moci dne 21. 11. 2019, nelze pominout, že obžalovaní takto byli na možnou nesprávnost svého jednání upozorněni minimálně kontrolou a následnými rozhodnutími správních orgánů, přičemž ani z rozsudku krajského soudu jako orgánu rozhodujícího v rámci správního soudnictví nelze dovodit jeho kladné či záporné stanovisko k činnosti obžalovaných, kdy rozhodnutí správního orgánu bylo rozhodnutím správního soudu zrušeno zejména pro dosud nedostačující zjištění skutkového stavu. Z hlediska subjektivní stránky obžalovaných dle názoru odvolacího soudu nelze pomíjet ani velký rozsah vytýkané trestné činnosti, dobu jejího trvání, kdy obžalovaní v trestné činnosti pokračovali i poté, kdy jim byly sděleny výtky kontrolního orgánu, přičemž neustali ani poté, kdy bylo vůči obžalované zahájeno trestní stíhání pro první přečin neoprávněného podnikání popsany v bodu 1. skutkové věty napadeného rozsudku. V žádném případě se tak nelze ztotožnit s námitkami obhajoby, že by byli obžalovaní stíhání za neznalost mezi tolerance péče o seniory či za neznalost judikatury. Jak vyplývá z výše uvedeného, o subjektivní stránce na straně obžalované svědčí minimálně to, s jakou sofistikovaností se snažila zakrýt a formálně zlegalizovat faktické poskytování služeb v rozsahu odpovídajícím domovu pro seniory systémem formálně oddělených smluv. Z hlediska dalších námitek obžalovaných shora v podrobnostech nezmiňovaných lze obecně uzavřít, že odvolací námitky jsou částečně opakováním obhajoby, která zazněla již v před soudem prvního stupně, kdy okresní soud v rámci odůvodnění napadeného rozsudku věnoval této obhajobě dostatečnou pozornost, s touto se dostatečným způsobem vypořádal, kdy v dalších podrobnostech lze proto plně odkázat na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
28. Krajský soud shodně se soudem prvního stupně dále dospěl k závěru, že obžalovaný Ing. Jaroslav S. se dopustil jednání tak, jak je mu kladeno za vinu v bodu 2. skutkové věty napadeného rozsudku, kvalifikovaného jako přečin podílnictví podle ustanovení § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019. V podrobnostech lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, zejména na body 229. a násl. tohoto odůvodnění. Nad rámec lze zdůraznit, že samotné investice do nemovitosti v jeho vlastnictví, tak jak jsou popsány v bodu 2. skutkové věty napadeného rozsudku, v celkové výši 420 575 Kč, obžalovaný ani nepopíral, tyto jsou nadto dostatečně a bez jakýchkoliv pochybností prokázány i provedenými listinnými důkazy,

výpověďmi svědků a znaleckým posudkem Ing. L. Námitky obžalovaného vztahující se k nesprávnosti vypracovaného znaleckého posudku z oboru ekonomika a k nekompetentnosti zpracovatele posudku Ing. Zdeňka L. vyhodnotil odvolací soud jako nepřiléhavé, když lze plně odkázat na již shora uvedené (viz bod 25. tohoto odůvodnění), kde se krajský soud zabýval jak osobou zpracovatele posudku, tak správností vypracovaného posudku. Krajský soud se rovněž ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, který dospěl k závěru, že obžalovaný se trestné činnosti popsáné v bodu 2. skutkové věty rozsudku dopouštěl v době od měsíce srpna 2016 do konce roku 2018, kdy obžalovaný již dne 8. 4. 2016 koupil dům, který byl od počátku využíván pro účely obžalovaného spolku, načež spolek ke dni 1. 8. 2016 potvrdil převzetí domu.

29. Obžalovaný Ing. S. na svou obhajobu především namítal nedostatek subjektivní stránky vytýkané trestné činnosti, kdy popíral, že by se měl dopustit úmyslné trestné činnosti. Odvolací soud se plně ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že obžalovaný se jednání tak, jak je popsáno v bodu 2. skutkové věty napadeného rozsudku, dopustil minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Rovněž odvolací soud nemá žádný důvod k pochybnosti o úmyslném jednání obžalovaného Ing. S. ve vztahu k projednávané trestné činnosti. Pokud se obžalovaný brání tím, že neznal předpisy na úrovni sociální péče, že vztah s obžalovanou nebyl tak blízký, že ani jako starosta si nebyl ničeho vědom, pak těmito námitkami se podrobně zabýval již okresní soud a jsou tak opakováním obhajoby obžalovaného, která zazněla již v rámci řízení před soudem prvního stupně. V podrobnostech lze proto plně odkázat na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, zejména na body 234.–237. odůvodnění napadeného rozsudku. Nelze se ztotožnit s námitkami obhajoby, že by snad okresní soud dovozoval zavinění obžalovaného na trestné činnosti pouze z úzkého vztahu mezi ním a obžalovanou Mgr. S., kdy poukázat lze na podrobnou argumentaci soudu prvního stupně, který podrobně rozvádí důvody a argumenty, na základě kterých dospěl k závěru o vině obžalovaného Ing. S. vytýkanou trestnou činností. Pokud nadto dále obhajoba namítá, že mezi obžalovaným Ing. S. a obžalovanou Mgr. S. v době páchaní trestné činnosti neexistoval úzký vztah a poukazuje na to, že sňatek obžalovaní uzavřeli až dne 24. 8. 2019, vyhodnotil tyto námitky odvolací soud jako nedůvodné. Provázanost obžalovaných i jejich vzájemná spolupráce a vědomí o činnosti druhého vyplývá z provedených důkazů, a to jak z listinných důkazů, tak i ze svědeckých výpovědí osob podléjících se na činnosti spolku, kdy svědci opakovaně označují obžalovaného jako osobu, která byla zapojena do činnosti spolku. Rovněž tak dle názoru odvolacího soudu neobstojí obhajoba obžalovaného, že tento si pouze hlídal technické zásahy do své nemovitosti, jakožto zásahy do svého majetku, když spolek nedisponoval potřebnými znalostmi. Tuto obhajobu vyhodnotil odvolací soud jako účelovou, kdy v tomto případě nic nebránilo obžalovanému pronajmout předmětnou nemovitost za úplatu s tím, že by do ní takto investoval sám. Lze zopakovat, že v daném případě na základě provedeného dokazování, tak jak jeho výsledky shrnuje okresní soud v rámci odůvodnění napadeného rozsudku, lze bez jakýchkoliv pochybností dovodit, že obžalovaný byl podrobně obeznámen s jednáním obžalované a s fungováním obžalovaného spolku a jednoznačně tak lze dovodit jeho nepřímý úmysl. Nad rámec argumentace předložené soudem prvního stupně nelze dle názoru odvolacího soudu pominout ani to, že to byl právě obžalovaný, který obžalované právnické osobě dal na základě smlouvy o výpůjčce nemovitosti do užívání svou nemovitost, kterou krátce předtím koupil za nemalou částku ve výši cca 2 000 000 Kč. Přímo ve smlouvě je přitom zakotveno, že tuto nemovitost bude právnická osoba dále pronajímat třetím osobám. Samotný obžalovaný však za užívání nemovitosti nechtěl žádné finanční plnění, výpůjčka byla sjednána na dobu neurčitou a bezúplatně, pouze smlouva obsahovala ujednání, že obžalovaný tímto právnické osobě uděluje souhlas s provedením technického zhodnocení nemovitosti, a to na vlastní náklady a zodpovědnost právnické osoby, aniž by však byl schopen fakticky ovlivnit, zda a nakolik dojde k technickému zhodnocení jeho nemovitosti. I tento fakt dle názoru odvolacího soudu nepřímo svědčí o eventuálním úmyslu obžalovaného dopouštět se trestné činnosti. Ani uzavřený dodatek ke smlouvě o výpůjčce, na který obhajoba poukazuje, na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit. Ve vztahu k úmyslnému jednání obžalovaného lze

dále doplnit, že jakkoliv se obžalovaný hájí tím, že nevěděl, že činnost obžalované Mgr. S., případně obžalovaného spolku, je trestná, nelze pominout kontrolní činnost správního orgánu, která byla zacílena právě na činnost provozovanou obžalovanou právnickou osobou, kdy již dne 8. 1. 2018 byla v místě předmětného zařízení provedena kontrola, které předcházela ústní jednání s obžalovanou, přičemž samotný obžalovaný se přímo účastnil kontrole na místě. V dalších podrobnostech lze odkázat na přílehlavé odůvodnění napadeného rozsudku, který se obsáhle zabýval subjektivní stránkou jednání obžalovaného. Pro úplnost je třeba dodat, že jakkoliv okresní soud v popisu skutku v bodu 2. skutkové věty výroku rozsudku použil slovo záměrně, což evokuje přímý úmysl obžalovaného Ing. S., v odůvodnění napadeného rozsudku pak již jednoznačně hovoří o nepřímém úmyslu obžalovaného. Rovněž odvolací soud vyhodnotil ve prospěch obžalovaného, že obžalovaný se dopustil vytykané trestné činnosti ve formě nepřímého úmyslu, nikoliv přímého. S přihlédnutím k tomu, že odvolání bylo podáno pouze obžalovanými, nemohl odvolací soud přísnější formu úmyslu obžalovaného ani zvažovat.

30. Odvolací soud se rovněž plně ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, který posoudil jednání obžalovaného Ing. S. popsané v bodu 2. skutkové věty napadeného rozsudku jako přečin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019, nikoliv podle aktuálně platné právní úpravy, která by byla pro obžalovaného přísnější, přičemž v podrobnostech lze odkázat na bod 229. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku. Pro úplnost lze dodat, že odvolací soud neshledal jako důvodné námitky obžalovaného Ing. S., dle kterých se mělo při určení kvalifikačního znaku získání většího prospěchu vycházet nikoliv ze skutečně investovaných částek do nemovitostí, ale z hodnoty zhodnocení nemovitosti. Opětovně lze zdůraznit, že obžalovaný od počátku dal obžalované právnické osobě do bezplatného užívání svou nemovitost při vědomí a srozumění s tím, že částky získané trestnou činností budou investovány do jeho nemovitosti. Je tedy uzavřít, že tyto částky lze přímo zahrnout do výše prospěchu, který takto obžalovaný získal, bez ohledu na to, jakým způsobem by s nimi i dále bylo naloženo. Obžalovaný nadto měl dispoziční oprávnění k účtu obžalované právnické osoby, tedy sám mohl rozhodnout o tom, kam a komu budou jednotlivé platby směřovány. Lze doplnit, že v daném případě vnímal odvolací soud, ve shodě se soudem okresním, jednání obžalované Mgr. S., obžalovaného spolku i jednání obžalovaného Ing. S. jako navzájem provázané a komplexní. Je třeba zdůraznit, že obžalovaný získával prospěch z trestné činnosti obžalovaných Mgr. S. a obžalovaného spolku od počátku, od počátku poskytl svou nemovitost k bezplatnému užívání obžalovaného spolku, od počátku mělo docházet k tomu, že získaný prospěch bude využit na investice do nemovitosti. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že vycházet lze v daném případě z hodnoty přímo zaslaných částek, nikoliv určit zhodnocení nemovitosti. V tomto směru tak neobstojí námitky obhajoby, že by měla být určena výše obohacení obžalovaného s ohledem na změnu hodnoty jeho nemovitosti v důsledku provedených investic, rovněž neobstojí teoretické otázky ve vztahu k jakému okamžiku na sebe obžalovaný v případě zhodnocení jeho nemovitosti převedl věc, která byla získána trestným činem, když opět lze vycházet přímo ze zasílaných částek od obžalovaného spolku, nikoliv až ze samotného zhodnocení nemovitosti. Nutno dodat, že obžalovanému Ing. S. z takto zaslaných částek nevznikaly žádné náklady, když pokud samotný obžalovaný namítá, že se okresní soud nijak nezabýval tím, že předmětnou nemovitost dal obžalovanému spolku do užívání zdarma, neshledal tuto námitku obžalovaného krajský soud jako relevantní. Nelze se ztotožnit s argumentací obžalovaného, že za užívání jeho nemovitosti mu měla být započtena protihodnota tohoto užívání, kdy lze zdůraznit, že nikdo nesmí těžit z trestné činnosti jiného. Bylo pouze na vůli obžalovaného, že nemovitost dal do užívání bezplatně. Obžalovaný získával jednotlivé částky z trestné činnosti dalších obžalovaných, přičemž právě bezplatné užívání jeho nemovitosti mu zaručovalo přijímání těchto částek. Pokud nyní obžalovaný argumentuje tím, že by měla být určena výše prospěchu, který měl obžalovaný spolek z bezplatného užívání nemovitosti obžalovaného Ing. S., přičemž výše zhodnocení nemovitosti by mělo být určováno až ke dni zániku nájmu, shledal tuto argumentaci obžalovaného krajský soud jako ryze

účelovou. Stejně tak jako nedůvodně shledal odvolací soud námitky obžalovaného, že v případě pronájmu jeho nemovitosti obžalovanému spolku se jednalo ryze o civilní vztah, nikoliv o trestný čin. K otázce míry společenské škodlivosti jednání obžalovaného lze odkázat i na hodnocení stupně společenské škodlivosti ve vztahu k přečinům neoprávněného podnikání, kdy v podrobnostech lze plně odkázat na již shora uvedené. Opět nelze pomíjet úzké navázání obžalovaného na trestnou činnost obžalované Mgr. S. a obžalovaného spolku. Pokud dále obžalovaný namítá, že spolek měl nárok na nájemné placené ze strany ubytovaných klientů, kdy hodnotit takto získané částky jako věc získanou trestnou činností je protiústavním zásahem do práva spolku vlastnit majetek, rovněž tuto argumentaci je třeba vyhodnotit jako nedůvodnou. Opět lze poukázat na to, že činnost obžalovaného spolku nelze vnímat pouze izolovaně jako poskytování pronájmu, ale komplexně, jako celou činnost neoprávněného podnikání, tedy částky získané nejenom za pronájem, ale i za stravu a poskytování služeb sociální péče.

31. Nad rámec shora uvedeného lze podotknout, že pokud okresní soud kvalifikoval jednání obžalovaného dle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve znění do 31. 1. 2019, pak za situace, že by tuto jeho právní kvalifikaci neshledal odvolací soud jako přílehavou, mohlo by být jednání obžalovaného kvalifikováno dle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve znění do 31. 1. 2019, tedy že obžalovaný na sebe převedl věc, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky jinou osobou a spáchal takový čin ve vztahu k věci nebo jiné majetkové hodnotě, která má větší hodnotu (v daném případě ve vztahu k zaslaným částkám na rekonstrukce), tj. opět by celkem šlo o částku ve výši 420 575 Kč, kdy částky peněz je třeba považovat za jednu věc a tyto počítat již z povahy samotných peněz, mimo jiné pak i s ohledem na plánovanost a promyšlenost jednání obžalovaných.
32. Odvolací soud dále shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že se obžalovaná Mgr. Marta S. dopustila jednání tak, jak je jí kladeno za vinu v bodu 5. skutkové věty napadeného rozsudku. Ve vztahu ke skutkovým závěrům i zvolené právní kvalifikaci lze opět plně odkázat na přílehavé odůvodnění napadeného rozsudku, viz zejména 238. a násl. tohoto odůvodnění. Odvolací námitky obžalované vyhodnotil odvolací soud jako nepřiléhavé. Pokud obžalovaná poukazuje na nestandardní aktivitu orgánů činných v trestním řízení a rovněž zmiňuje výrazně aktivistický přístup věc vyšetřujícího policejního orgánu, který mohl být jednou z příčin, které vedly k jejímu obvinění pro daný skutek, nelze se s touto námitkou ztotožnit. Je třeba zdůraznit, že je povinností orgánů činných v trestním řízení stíhat všechny trestné činy. V daném případě nelze hovořit o tom, že by tak policejní orgán jednal jakkoliv nestandardně či zaujatě vůči obžalované, z obsahu spisu se nepodává jakékoliv nezákonné jednání orgánů činných v trestním řízení. Stejně tak jako nedůvodnou vyhodnotil odvolací soud opakovanou námitku obžalované o podjatosti policejního orgánu. Již okresní soud se v rámci odůvodnění napadeného rozsudku zabýval hodnocením postupu policejního orgánu, přičemž v podrobnostech lze odkázat zejména na body 195. a násl. tohoto odůvodnění.
33. Rovněž námitky obžalované Mgr. S. ve vztahu k zaujatosti a nevěrohodnosti jednotlivých svědků vyhodnotil odvolací soud jako nedůvodné. Obžalovaná zdůraznila, že okresní soud nesprávně hodnotil provedené důkazy, přičemž namítala, že je pro ni až nemožné se bránit záměrně lhocím svědkům. Pokud jde o hodnocení důkazů ze strany soudu prvního stupně, jak je již shora uvedeno, odvolací soud má za to, že okresní soud měl pro rozhodnutí o vině obžalované vytýkaným skutkem, popsáním v bodu 5. napadeného rozsudku, dostatečná skutková zjištění a rozhodoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 trestního řádu. Okresní soud hodnotil provedené důkazy, včetně všech svědeckých výpovědí a výpovědi samotné obžalované pečlivě, podle svého vnitřního přesvědčení, jak je již shora uvedeno, odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu ani nemůže napadený rozsudek zrušit jen proto, že by sám na základě svého přesvědčení hodnotil tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 8. 1991, sp. zn. 11 Tz 53/91). Odvolací soud se nadto ztotožnil se závěry

soudu prvního stupně a ani přes odvolací námitky nemá důvod pochybovat o věrohodnosti a pravdivosti výpovědi svědkyň tak, jak činil okresní soud. Opětovně lze plně odkázat na závěry soudu prvního stupně, viz zejména bod 188. a násl. a bod 244. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku, na které lze v podrobnostech plně odkázat. Nad rámec odůvodnění soudu prvního stupně lze k odvolacím námitkám obžalované doplnit, že odvolací soud nepochybuje o věrohodnosti svědkyně D., když námitky obžalované poukazující na to, že si nezměnila své příjmení či odjela na zahraniční dovolenou nelze ani vnímat jako relevantní. Stejně tak námitky obžalované, že tato svědkyně lže, že dovezla zemř. G. oblečení, jelikož za této situace by bylo určité sepsáno, nemohou obstát, když i svědkyně Petra S. potvrdila, že svědkyně D. věci zemřelému přivezla (byť je vyhodnotila jako nevyhovující pro člověka upoutaného na lůžko). Rovněž námitky obžalované ve vztahu k možným psychiatrickým potížím svědkyně, k její ekonomické a osobní motivaci, nejsou způsobilé ovlivnit závěr soudu o pravdivosti výpovědi této svědkyně, když její výpověď byla okresním soudem hodnocena v souvislosti s dalšími provedenými důkazy, přičemž s hodnocením soudu prvního stupně se lze plně ztotožnit. Doplnění výslechu svědkyně D. tak, jak navrhuje obžaloba, nepovažuje odvolací soud za nutné, a to především s přihlédnutím k tomu, že z obsahu provedeného dokazování bylo zjištěno, že obžalovaná si přisvojila cizí prostředky bez předchozího souhlasu a následně převzatou hotovost zatajila a vytvořila nepravdivou legendu o jejím darování tak, aby poškozené pozůstalé D. nemusela vyplácet žádnou částku, proto skutečnost, zda jí poškozená následně předala složenky, není z hlediska viny rozhodující. Rovněž argumentace obžalované, že nemohla činit jinak, než použít finanční hotovost zemřelého na úhradu jeho závazků neobstojí, neboť obžalovaná poškozené následně nepředložila řádné vyúčtování, na místo toho se následně jejímu vrácení bránila vymyšleným příběhem o darování hotovosti ze strany pozůstalého.

34. Odvolací soud se ztotožnil i se závěry soudu prvního stupně vztahující se k výpovědi svědkyně Petry S., včetně závěrů okresního soudu vztahujícími se k hodnocení její věrohodnosti. Nad rámec závěrů okresního soudu, se kterými se odvolací soud plně ztotožňuje, lze doplnit, že odvolací soud nevěrohodnost svědkyně Petry S. neshledal ani z důvodu, že svědkyně se v rámci tohoto trestního řízení dopustila nepravdivé výpovědi. Odvolací soud v tomto směru vyhověl důkaznímu návrhu obžalovaných a doplnil dokazováním spisem vedeném Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Olomouckého kraje, Územním odborem Olomouc, Obvodním oddělením Olomouc 1, pod sp. zn. KRPM-153336/TČ-2021-140516, ze kterého bylo zjištěno, že proti Petře S. bylo vedeno trestní řízení pro spáchání přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle ustanovení § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, které se měla dopustit dne 18. 8. 2020, kdy v procesním postavení svědkyně po zákonném poučení o povinnosti vypovídat pravdu a trestnosti křivé výpovědi, v úmyslu pomoci obviněné Mgr. Martě S., Ing. Jaroslavu S. a spolku DOMOVU U DVOU SLUNEČNIC z.s., záměrně lživě vypovídala o fungování domova pro seniory. Sdělení podezření bylo Petře S. oznámeno dne 31. 1. 2022. Následně usnesením Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 11. 2. 2022, 4 ZK 8/2022-8, které nabylo právní moci dne 22. 2. 2022, bylo rozhodnuto podle § 179g odst. 1 trestního řádu o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání na Petru S., se stanovením zkušební doby v trvání 6 měsíců, kdy v odůvodnění tohoto usnesení je konstatováno, že Petra S. se k jednání, které je jí kladeno za vinu, plně doznala, svého činu litovala a souhlasila s podmíněným odložením návrhu na potrestání, současně nebyla soudně trestána ani projednávána za přestupek. Následně usnesením Státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 30. 1. 2023, č.j. 4 ZK 8/2022-19, bylo rozhodnuto podle § 179h odst. 3 trestního řádu o osvědčení Petry S.; rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 2. 2023. Odvolací soud oproti názoru obhajoby tak ani na základě takto doplněného dokazování neshledal důvody pochybovat o věrohodnosti svědkyně Petry S., která naopak následně již neměnila svou výpověď, doznala se ke křivé výpovědi, které se dopustila v souvislosti s trestnou činností obžalovaných, ve snaze jim původně pomoci. Takto provedený důkaz tak dle názoru

odvolacího soudu hovoří spíš ve prospěch pravdivosti následně podané výpovědi svědkyně Petry S.

35. Námitky obžalovaných, že policie nepostupovala řádně, kdy peníze, o kterých Petra S. v rámci své původní výpovědi tvrdila, že všechny peníze má v obálce a policie tak měla správně postupovat tak, že měla předmětnou obálku zajistit a prokázat tak vinu svědkyně, dle názoru odvolacího soudu neobstojí. Pokud obhajoba poukazuje až na postupné uvádění pravdy svědkyní Petrou S., která o skutečnosti, že neměla dostat žádné peníze od G. vypověděla až poté, co jí měla být ze strany obžalovaného Ing. S. dáno 10 000 Kč, které následně vydala policejnímu orgánu, nelze ani tuto skutečnost hodnotit tak, že svědkyni je třeba považovat za nevěrohodnou. Tvrzení obžalované, že částka 10 000 Kč, kterou svědkyně odevzdala policii, byla získána policejní provokací, že někdo s nasazením sil a prostředků policie v této věci oželel 10 000 Kč nepovažuje za nutné odvolací soud jakkoliv komentovat, když takovýto závěr, bez jakéhokoliv podkladu, je třeba považovat za absurdní. Stejně tak spekulace, že svědkyně Petra S. odevzdala policejnímu orgánu částku 10 000 Kč, aby si mohla ponechat zbývající obnos a vinu hodit na obžalovanou Mgr. S., nelze považovat za relevantní námitku. Nadto další svědkyně, Gabriela L., potvrdila verzi předkládanou svědkyní Petrou S., kdy potvrdila, že se jí Petra S. svěčila s tím, že jí obžalovaný Ing. S. předal v jejím bydlíšti částku 10 000 Kč. Další námitky obžalovaných vztahující se k výpovědi této svědkyně a k tvrzeným rozporům v její výpovědi, jakož i k tvrzeným rozporům ve výpovědích dalších svědkyň zmíněných v podaném odvolání, zejména Gabriely L. a Moniky H., jsou opět jen polemikou s hodnocením tohoto důkazu okresním soudem, přičemž ve vztahu ke zpochybnění skutkových závěrů soudu prvního stupně lze plně odkázat na již shora uvedené.
36. Obžalovaná dále namítala, že za situace, že by i soud dospěl k závěru, že platby ve prospěch p. G. byly provedeny bez jeho výslovného souhlasu (byť konkludentního) a souhlasu jeho manželky (která minimálně byla srozuměna, že z těchto peněz budou placeny výdaje novomanžela, jak je dále detailně rozvedeno), pak by měl toto jednání posoudit podle § 3009 Občanského zákoníku. Tyto námitky vyhodnotil odvolací soud jako nedůvodné. Dle názoru odvolacího soudu nelze posuzovanou situaci podřadit pod ustanovení § 3009 Občanského zákoníku, které upravuje tzv. nedovolené nepřikázané jednatelství. Dle názoru odvolacího soudu nelze pomíjet smysl toho ustanovení, které mimo jiné zakotvuje ochranu majetkových nároků gestora vzniklých mu při vyřizování záležitostí ve prospěch domina. V daném případě však, jakkoliv obžalovaná tvrdí, že část peněz vynaložila ve prospěch zemřelého G., kdy hradila jeho závazky a nakoupila mu oblečení a takto jednala ve prospěch zemřelého G., tak na úhradu těchto plateb obžalovaná použila finanční prostředky náležející právě p. G., které si takto přisvojila. Nelze tedy hovořit o tom, že by jí takto vznikly vůči němu jakékoliv majetkové nároky. Především však je nutné opětovně zdůraznit, že jednání obžalované je třeba posuzovat jako celek, když o již počátečním úmyslu přisvojit si cizí věc – peněžitou hotovost zemřelého G. – svědčí i následné jednání obžalované, která zamlčela existenci těchto peněz v rámci šetření po pozůstalosti po zemřelém a rovněž přišla s legendou, že zemř. G. daroval peníze ošetřujícímu personálu. Odvolací soud se proto ztotožnil s postupem soudu prvního stupně, který kladl za vinu obžalované zpronevěru celé hotovosti, bez zohlednění jednotlivých plateb vynaložených ve prospěch zemřelého, kdy v podrobnostech lze odkázat na bod 248. odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se odvolací soud plně ztotožňuje. K tomuto lze doplnit, že pokud jde o prokázání vynaložení těchto plateb a jejich vyúčtování obžalovanou, pak obžalovaná předložila vyúčtování (viz č. l. 14 spojeného spisu dle č. l. 1137), přičemž se jedná o psaný text, bez doložení konkrétních dokladů, tedy nejenom bez odsouhlasení takto provedených plateb ze strany osob oprávněných nakládat s peněžní hotovostí zemřelého, ale rovněž bez dostatečného doložení reálného použití těchto plateb ve prospěch zemřelého. Platby provedené ve prospěch zemřelého lze nadto dle názoru odvolacího soudu zohlednit nikoliv při posuzování viny obžalované, kdy za situace, že by takto jednala obžalovaná bez souhlasu poškozených, zpronevěřila by finanční hotovost poškozených a následně tuto použila ve prospěch poškozených, pak by v úvahu připadalo posouzení jednání obžalované ve spojení s korektivem zásady ultima ratio, při

zohlednění míry společenské škodlivosti. V daném případě však vzhledem k dalšímu jednání obžalované, k jejímu úmyslnému zatajení zbylé hotovosti a lživému tvrzení ohledně jejího darování dalším osobám je dle názoru odvolacího soudu stupeň společenské škodlivosti dostatečný k trestnímu postihu obžalované. Nelze pominout, že obžalovaná takto jednala vůči osobě, která zjevně nemohla náležitě projevit svoji opravdovou a svobodnou vůli a byla vůči jednání obžalované zcela bezbranná. Z tohoto důvodu provedení plateb tvrzených obžalovanou zohlednil odvolací soud pouze v rovině trestu ukládaného obžalované, jak bude uvedeno níže. V kontextu shora uvedeného proto dle názoru odvolacího soudu neobstojí námitky obžalované poukazující na svolení poškozené D. s nakládáním peněžních prostředků a odkazující na výpověď svědkyně Soni Z.

37. Odvolací soud dále shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že se obžalování Mgr. Marta S. a Ing. Jaroslav S. dopustili jednání tak, jak je jim kladeno za vinu v bodu 6. skutkové věty napadeného rozsudku, které bylo právně kvalifikováno jako přečin dotačního podvodu podle ustanovení § 212 odst. 1 a odst. 4 trestního zákoníku. Ve vztahu ke skutkovým závěrům i zvolené právní kvalifikaci se krajský soud plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně. Odvolací námitky obžalovaných vyhodnotil odvolací soud jako nepřiléhavé, když v části, ve které jsou opakováním námitek již uplatněných v rámci obhajoby před okresním soudem, je třeba uvést, že se s nimi již vypořádal okresní soud v odůvodnění rozsudku, se který se odvolací soud ztotožňuje (zejména bod 249. a násl. tohoto odůvodnění rozsudku). Stejně tak lze plně odkázat na skutkové závěry a odůvodnění zvolené právní kvalifikace, tak jak jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozsudku. Nad rámec odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně lze uvést, že pokud se obžalování hájí tím, že jimi vytýkané jednání nemůže být ve smyslu zásady *nullum crimen sine lege* trestným činem, když v žádosti o dotaci neuvedli žádné nepravdivé údaje, nelze této jejich argumentaci přiznat důvodnost. Jak bylo bez jakýchkoliv pochybností zjištěno na základě provedení dokazování, nepravdivé údaje, které uvedli obžalování v žádosti o dotaci, se pojí především s tím, že žádost měla oficiálně o své vůli podávat Miloslava R., dotace měla být čerpána v její prospěch, což se však v daném případě nestalo. Oba obžalování tedy v dotaci uvedli, že se jedná o dotaci pro Miloslavu R., nicméně faktický stav tomu neodpovídal. Obžalování dále namítali, že skutečnost, že žadatelka nebyla schopna sama vypsát žádost, že nedovede pochopit princip poskytování dotací a povinnosti, které z poskytnuté dotace vyplývají, nesmí být v demokratické společnosti diskriminačním důvodem pro poskytnutí cílené pomoci. Zdůraznili, že je důležité, že dokáže rozeznat rozdíl mezi osobním komfortem při vynášení do schodů fyzickou silou svých asistentů a pohodlným výjezdem do patra výtahem a že v právním řádu není jakkoliv zakázána ani regulována situace, kdy za žadatelku žádost vyplní a podá v jejím zájmu kdokoliv jiný. Odvolací soud zdůrazňuje, že tyto argumenty vyhodnotil jako zcela liché a účelové. Nelze hovořit o žádném aktu slušnosti a vzájemnosti, ani o diskriminaci Miloslavy R. Za situace špatného zdravotního stavu osoby, která splňuje nárok na přiznání dotace, lze situaci řešit prostřednictvím jejich zástupců, nejbližších příbuzných či opatrovníků. Odvolací soud nijak nezpochybňuje, že vybudování svislé zdvihací plošiny mohlo mimo jiné zvýšit komfort i Miloslavy R., ale je třeba trvat na tom, že především vše iniciovali oba obžalování, kdy Miloslava R. zde fungovala pouze jako vhodná zástěrka pro získání dotace, nikoliv jako žadatelka či příjemce této dotace. V daném případě lze rovněž připustit jistou liknavost na straně úřadu práce ve vztahu k prošetření podmínek pro poskytnutí dotace, k ověření, kde konkrétně je Miloslava R. ubytována apod. Nicméně z hlediska viny obžalovaných nemá ani tato skutečnost takový význam, že by to mohlo vést k závěru o nevině obžalovaných či o nedostatku společenské škodlivosti jejich jednání. Pokud dále obžalování namítají, že předmětný výtah je vlastnictvím Miloslavy R., ani tuto námitku neshledal odvolací soud jako důvodnou. V řízení bylo prokázáno, že paní R. nevěděla, že je jejím jménem a v její prospěch dotace žádána, tato byla pouze zneužita ze strany obžalovaných k podání žádosti o dotaci. Nelze tedy hovořit o tom, že by se stala vlastníkem zdvihací plošiny. V dalších podrobnostech lze odkázat na přílehlavé odůvodnění soudu prvního stupně.

38. Odvolací soud se dále zabýval posouzením výroků o trestech, které byly obžalovaným v předmětné trestní věci uloženy. Pokud se týká trestu, který byl uložen obžalované Mgr. Martě S., odvolací soud se plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, na základě kterých obžalované ukládal trest podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku jako trest úhrnný, a to za dva přečiny neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku, přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku a přečin dotačního podvodu podle § 212 odst. 4 trestního zákoníku, tj. trest byl ukládán celkem za čtyři trestné činy. Okresní soud trest správně ukládal podle sazby nejpřísněji trestného činu, tedy podle § 212 odst. 4 trestního zákoníku, podle kterého se pohyboval v zákonné trestní sazbě na jeden rok až pět let. Okresní soud při ukládání trestu správně hodnotil všechny přitěžující a polehčující okolnosti na straně obžalované, kdy s hodnocením soudu prvního stupně se krajský soud plně ztotožňuje a lze na ně plně odkázat (viz bod 261. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku). Okresní soud uložil obžalované alternativní trest, nespojený s přímým odnětím svobody, a to úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 2 roky a 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Lze uzavřít, že takto uložený trest odnětí svobody, ani v kombinaci s dalšími současně ukládanými tresty, nelze hodnotit jako nepřiměřeně přísný. Trest odnětí svobody byl ukládán v první polovině zákonného rozpětí. Delší zkušební doba, pohybující se při horní hranici zákonného rozpětí, podle názoru odvolacího soudu odráží dobu, po kterou se obžalovaná dopouštěla trestné činnosti, stejně tak to, že je odsuzována za čtyři trestné činy. Odvolací soud proto na takto uloženém trestu neměl důvod nic měnit. Okresní soud rovněž zcela správně současně uložil obžalované povinnost, aby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila, nicméně aplikoval nesprávné ustanovení § 82 odst. 2 trestního zákoníku, kdy novelou trestního zákoníku č. 220/2021 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2022 mimo jiné ke změně znění ustanovení § 82 trestního zákoníku. Povinnost k náhradě škody dle sil obžalované je tak nutno ukládat podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku. Z tohoto důvodu přistoupil odvolací soud k napravení této nesprávnosti a obžalované uložil povinnost, aby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila, a to podle ustanovení § 82 odst. 3 trestního zákoníku. Odvolací soud rovněž jako zcela správný a přiléhavý vyhodnotil uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu podnikatelské činnosti v oblasti poskytování sociálních a pobytových služeb spojených s ošetrovatelskou péčí v trvání 5 let. Opět se lze ztotožnit s odůvodněním soudu prvního stupně, na které lze v podrobnostech odkázat (viz bod 262. odůvodnění napadeného rozsudku). Obžalovaná se dopustila trestné činnosti v souvislosti s touto činností, zvolenou výměru trestu nelze hodnotit jako nepřiměřeně přísnou. Odvolací soud přistoupil ke korekci zřejmě nesprávnosti, když okresní soud při ukládání trestu zákazu činnosti postupoval podle § 73 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, ač měl správně postupovat podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Podle § 73 odst. 2 trestního zákoníku se postupuje v případě, že je trest zákazu činnosti ukládán jako trest samostatný, což není daný případ.
39. Odvolací soud dále přezkoumal peněžitý trest uložený obžalované, přičemž dospěl k závěru, že zčásti je nutné přistoupit k jeho korekci. Okresní soud uložil obžalované peněžitý trest v celkové výměře 292 000 Kč, kdy vycházel ze 365 denních sazeb v částce 800 Kč. Takto uložený trest odvolací soud vyhodnotil, a to i s přihlédnutím k dalším ukládaným trestům (trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu a trest zákazu činnosti), jako nepřiměřeně přísný. Odvolací soud proto snížil počet denních sazeb, kdy se pohyboval v rozpětí podle § 68 odst. 1 trestního zákoníku, tj. od 20 do 730 celých denních sazeb. Oproti závěru okresního soudu, který uložil obžalované peněžitý trest v počtu 365 denních sazeb, tj. cca v polovině zákonného rozpětí, dospěl odvolací soud k závěru, že právě s přihlédnutím k dalším dvěma uloženým trestům v daném případě k dostatečnému a přiměřenému potrestání obžalované postačuje uložit 200 denních sazeb. Lze rovněž zdůraznit, že při ukládání tohoto trestu odvolací soud ve prospěch obžalované hodnotil, že pokud jde o trestný čin zpronevěry, obžalovaná měla část zpronevěřené částky použít ve prospěch zemřelého G., rovněž nepominul ve prospěch obžalované hodnotit v rámci trestného činu dotačního podvodu méně důsledný přístup poškozeného úřadu práce.

Současně krajský soud zvážil i majetkové poměry obžalované, kdy přihlédl k tomu, že je jí současně ukládán trest zákazu činnosti, obžalovaná není vedena jako zaměstnanec, stará se o nemocného otce. Denní sazba činí podle § 68 odst. 2 trestního zákoníku nejméně 100 Kč a nejvíce 50 000 Kč. Krajský soud tak přistoupil ke snížení výše denní sazby na částku 200 Kč za jednu denní sazbu, kdy takováto výše dle názoru odvolacího soudu odpovídá současným majetkovým poměrům obžalované. Obžalované tak byl krajským soudem uložen peněžitý trest v celkové výměře 40 000 Kč.

40. Pokud se týká trestu, který byl v dané věci uložen obžalovanému Ing. Jaroslavu S., odvolací soud se plně ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že obžalovanému je třeba ukládat dva samostatné tresty, z toho jeden souhrnný ve vztahu k trestné činnosti obžalovaného, za kterou byl pravomocně odsouzen a potrestán trestním příkazem Okresního soudu v Olomouci ze dne 29. 10. 2019, č.j. 1 T 203/2019-121, který nabyl právní moci dne 22. 11.2019. V podrobnostech lze plně odkázat na odůvodnění soudu prvního stupně (bod 264. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku), přičemž odvolací soud se plně ztotožnil rovněž se závěry soudu prvního stupně ve vztahu ke všem přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, tak jak je podrobně zmiňuje v odůvodnění napadeného rozsudku. Nad rámec lze ve vztahu k ukládanému souhrnnému trestu ve prospěch obžalovaného zdůraznit, že od doby spáchání trestné činnosti uplynula poměrně dlouhá doba (trestná činnost obžalovaného, za kterou mu byl ukládán souhrnný trest, byla ukončena v roce 2018). Z tohoto důvodu přistoupil odvolací soud ke zmírnění souhrnného trestu. Odvolací soud se plně ztotožnil s druhy všech trestů, které byly obžalovanému za jeho trestnou činnost popsány v bodu 2. skutkové věty rozsudku, ukládané, kdy okresní soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu, trest propadnutí náhradní hodnoty a peněžitý trest. Pokud jde o důvody pro takto zvolené druhy trestů, plně lze odkázat na odůvodnění soudu prvního stupně, se kterým se krajský soud ztotožňuje. S přihlédnutím ke shora uvedenému odvolací soud zmírnil obžalovanému ukládaný trest odnětí svobody, kdy jako zcela dostačující, přiměřený a zákonný trest shledal trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců za současného stanovení zkušební doby v trvání 15 měsíců, de facto tak zopakoval trest uložený obžalovanému trestním příkazem Okresního soudu v Olomouci ze dne 29. 10. 2019, č. j. 1 T 203/2019-121. Pokud jde o trest propadnutí náhradní hodnoty, a to finančních prostředků ve výši 113 654 Kč, odvolací soud se plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že uložení tohoto trestu je na místě, přičemž lze vyhodnotit, že trest byl uložen za splnění podmínek ustanovení 71 trestního zákoníku ve spojení s § 70 trestního zákoníku. Odvolací soud proto do takto uloženého trestu nijak nezasahoval. K argumentaci k uložení tohoto trestu lze v podrobnostech plně odkázat na příslušné odůvodnění soudu prvního stupně. Odvolací soud se dále zabýval přezkumem současně ukládaného peněžitého trestu obžalovanému, přičemž dospěl k závěru, že peněžitý trest tak, jak byl uložen soudem prvního stupně, je nepřiměřeně přísný. Dle názoru odvolacího soudu nelze při ukládání tohoto trestu odhlédnout od dalších ukládaných trestů (trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu, byť zmírněným odvolacím soudem, a trestu propadnutí náhradní hodnoty), stejně tak jako nelze pominout časový odstup od spáchání trestné činnosti obžalovaným. Odvolací soud proto snížil počet denních sazeb, kdy 150 denních sazeb považuje za odpovídající povaze a závažnosti spáchaného trestného činu. Pokud jde o výši denní sazby, kterou okresní soud stanovil ve výši 500 Kč, tuto považuje odvolací soud za odpovídající majetkovým poměrům obžalovaného. Celkem tak byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 75 000 Kč.
41. Pokud jde o trest, který byl obžalovanému Ing. S. ukládán za trestnou činnost popsanou v bodu 6. skutkové věty napadeného rozsudku, odvolací soud vyhodnotil trest uložený soudem prvního stupně jako přiměřený a zákonný. Okresní soud vyhodnotil všechna zákonná kritéria pro ukládání jednotlivých druhů a výměry trestů. Okresní soud uložil obžalovanému alternativní trest, nespojený s přímým výkonem odnětí svobody, a to trest obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin, kdy takto uložený trest nelze hodnotit jako nepřiměřeně přísný. Odvolací soud se rovněž ztotožnil

s tím, že okresní soud uložil obžalovanému podle § 63 odst. 2 trestního zákoníku povinnost, aby v průběhu výkonu trestu obecně prospěšných prací uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Ve prospěch obžalovaného pak krajský soud doplnil, že takto je obžalovaný ve smyslu ustanovení § 63 odst. 2 trestního zákoníku povinen učinit podle svých sil. Odvolací soud rovněž shledal jako zcela odpovídající a zákonný současně ukládaný trest peněžité, kdy počet denních sazeb (100 sazeb) byl ukládán při dolní hranici zákonného rozpětí podle § 68 odst. 1 trestního zákoníku, dle kterého počet denních sazeb je stanoven v rozpětí nejméně 20 a nejvíce 730 celých denních sazeb. Při stanovení výše denní sazby peněžitého trestu okresní soud vycházel z majetkových poměrů obžalovaného, přičemž výše denní sazby 500 Kč rovněž i dle závěrů odvolacího soudu odpovídá majetkovým poměrům obžalovaného. Denní sazba činí podle § 68 odst. 2 trestního zákoníku nejméně 100 Kč a nejvíce 50 000 Kč.

42. Lze uzavřít, že tresty tak, jak byly uloženy rozsudkem krajského soudu, odpovídají požadavkům jak individuální, tak generální prevence.
43. Z podnětu odvolání obžalovaného spolku DOMOVA U DVOU SLUNEČNIC byl rovněž přezkoumán výrok o trestu ve vztahu k tomuto obžalovanému, který byl shledán správným, neboť okresní soud vyhodnotil všechna zákonná kritéria pro ukládání druhu a výměry trestu. Okresní soud uložil obžalované právnické osobě alternativní trest, a to trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu podnikatelské činnosti v oblasti poskytování sociálních a pobytových služeb spojených s ošetrovatelskou péčí v trvání 10 let. S postupem soudu prvního stupně se lze plně ztotožnit, uložení trestu považuje odvolací soud při respektování všech zásad pro ukládání trestu za zákonný a přiměřený, přičemž v podrobnostech lze plně odkázat na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, a to bod 263. odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se odvolací soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění soudu prvního stupně lze dodat, že doplněním dokazování provedeným odvolacím soudem bylo zjištěno, a to z vyjádření správního úřadu a z usnesení Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 28. 2. 2022, č. j. Mpsv-2022/23838-222, že předchozí postih obžalovaného spolku ve správním řízení (rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 22. 8. 2018, č.j. MPSV-2018/132457-220/1), byl zrušen rozhodnutím správního soudu a věc vrácena správnímu úřadu k dalšímu řízení. Obžalovaný spolek se přitom měl dopustit přestupku podle ustanovení § 107 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., který měl spáchat v období nejméně od října 2017 do ledna 2018. Po zrušení věci a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení došlo k zastavení předmětného řízení, a to usnesením o zastavení řízení ze dne 28. 2. 2022, č.j. MPSV-2022/23838-222. V daném případě tak odvolací soud nemusel při ukládání trestu právnické osobě přihlížet k trestu, který měl být této uložen v jiném řízení, když původní správní potrestání za zčásti totéž jednání, pro které je aktuálně právnická osoba stíhaná v rámci tohoto trestního řízení, bylo zrušeno a další řízení bylo zastaveno. Pro úplnost odvolací soud závěrem poukazuje pouze na formulační nepřesnost soudu prvního stupně, který ukládal spolku trest mimo jiné za použití § 15 písm. e) zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, kdy okresní soud opomněl v citaci zákonného ustanovení uvést odstavec, tedy správně měl citovat ustanovení § 15 odst. 1 písm. e) citovaného zák. č. 418/2011 Sb. V dalším se lze ztotožnit se závěry soudu prvního stupně, a proto odvolací soud odvolání obžalovaného spolku DOMOV U DVOU SLUNEČNIC zamítl podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.
44. Z podnětu odvolání obžalovaných odvolací soud současně přezkoumal i výroky o náhradě škody. Pokud jde o výrok o náhradě škody učiněný podle § 228 odst. 1 trestního řádu, kterým byla obžalované Mgr. S. uložena povinnost zaplatit poškozené Ludmile D. částku ve výši 72 929 Kč, tak tento shledal odvolací soud zákonným a správným. Výše škody 72 929 Kč byla zjištěna v rámci provedeného dokazování a je uvedena v bodu 5. skutkové věty napadeného rozsudku. Ve smyslu ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu, věta první za středníkem platí, že nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku

uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno. Odvolací soud přitom nezjistil žádné zákonné překážky, které by bránily přiznat poškozené Ludmile D. nárok na náhradu škody ve výši dle skutkové věty napadeného rozsudku, kdy obrana obžalované spočívající v tom, že část zpronevěřených peněz měla být použita ve prospěch zemřelého, nebyla v řízení dostatečným způsobem prokázána, obžalovaná předložila pouze rukou psané písemné vyúčtování, což nepovažuje odvolací soud za dostačující. Odvolací soud rovněž jako správný a zákonný shledal výrok o náhradě škody podle § 228 odst. 1 trestního řádu, kterým byli obžalováni Mgr. S. a Ing. S. zavázání společně a nerozdílně zaplatit poškozené České republice - Úřadu práce na náhradě škody společně a nerozdílně částku 400 000 Kč, kdy opět lze uzavřít, že výše škody způsobená poškozenému Úřadu práce byla objektivizována provedeným dokazováním, je součástí popisu skutku (bod 6. skutkové věty napadeného rozsudku) a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena. Plně lze opět odkázat na závěry soudu prvního stupně.

45. S ohledem na shora uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **je** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Príslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

III. Podle § 125 odstavec 4 trestního řádu **se poškozený poučuje** o možnosti žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů, v platném znění, a to na základě žádosti jím podané u Ministerstva spravedlnosti do 60 (šedesáti) dnů

- od nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku vydaného soudem v trestním řízení o trestném činu, v důsledku jehož spáchání vznikl oprávněné osobě majetkový nárok [§ 2 odstavec 4 písmeno a), c), d) zákona č. 59/2017 Sb., ve spojení s § 8 odstavcem 1 tohoto zákona], nebo

- od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým byl oprávněné osobě přiznán její majetkový nárok [§ 2 odstavec 4 písmeno b) zákona č. 59/2017 Sb., ve spojení s § 8 odstavcem 1 tohoto zákona],

jinak právo na uspokojení jejího majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

Olomouc 9. května 2023

JUDr. Lenka Konrádová
předsedkyně senátu

Vypracovala:
Mgr. Jana Jelénková